

ရွှေပဒေသာစာပေ

မမသဒ္ဓါမောင်

အရာရာတိုင်းထက်ပို၍

(အချစ်လုံးချင်းဝတ္ထုပတ်)

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း	- ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၁၆၊ မေလ။
ထုတ်ဝေသူ	- ဦးအေးလွင် (၀၀၄၀၅) ရွှေပဒေသာစာပေတိုက် အမှတ် (၃၃)၊ ကျိတော်လမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
မျက်နှာဖုံးနှင့် အတွင်းပုံနှိပ်သူ	- ဦးအေးလွင် (၀၀၂၄၀) ရွှေပဒေသာအောင်ဆက် အမှတ် ၃၃၊ ကျိတော်လမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ဖြန့်ချိရေး အုပ်ချုပ်	- ၁၇၀၀ ကျပ် - ၅၀၀ အုပ်

BURMESE
CLASSIC

မမသဒ္ဒါမောင်

အရာရာတိုင်းထက်ပို၍...

စာမျက်နှာ ၈၃

မမသဒ္ဒါမောင်

အရာရာတိုင်းထက်ပို၍/ မမသဒ္ဒါမောင် - ရန်ကုန်၊

ရွှေပဒေသာစာပေ ၊ ၂၀၁၆ ။

၃၀၄ - စာ ၊ ၁၂ . ၃ x ၁၈ စင်တီ။

(၁) အရာရာတိုင်းထက်ပို၍

BURMESE
CLASSIC

အပိုင်း (၁)

BURMESE
CLASSIC

လူတိုင်းမှာ အသက်ရှင်နေသရွေ့ “မျှော်လင့်ချက်”
ဆိုတာ ရှိပါတယ် ...

အခန်း (၁)

Meeting Room ထဲမှာပို့ ဝန်ထမ်းတွေအားလုံး အသံ
တိတ်နေပြီး 'စံ' ၏အသံသာ ကြားနေရပါ၏။ လက်ထဲမှ file ကို
စားပွဲထက် အသံမြည်အောင် ပစ်ချလိုက်ပြီး ဆုံလည်နဲ့မှ ထရစ်လိုက်မိ
ပါသည်။ ကုမ္ပဏီအကြီးကြီးကို မိန်းကလေးဖြစ်သည့် 'စံ' က တစ်
ယောက်တည်း ဦးဆောင်နေရတာပို့ စိတ်ရောလူပါ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်မှု
ဖြစ်လွန်းလေ၏။

“ဒီလောက် အတန်တန် ပြောဆိုတိုင်ပင်ထားလျက်နဲ့မှ
ဒီတိုင်းဖြစ်လာရတယ်လို့... ဒီပုံစံနဲ့ ရှေ့ကို ဘယ်လိုဆက်လျှောက်လို့
ရတော့မလဲ”

“အဲဒါက...”

“အခုမှ Reasonတွေ မပေးချင်ပါနဲ့၊ စီးပွားရေးလုပ်တယ် ဆိုတာ မျက်စိဖွင့်နားစွင့်နိုင်မှသာ သူများထက် ရှေ့က ဦးမှာပေါ့။ ကိုယ် တစ်လှမ်းနောက်ကျတာနဲ့ ဆုံးရှုံးမှုတွေက တစ်သိတစ်တန်းကြီး ရနေပြီ”

“စီးပွားရေးလုပ်တာ အရှုံးနဲ့အမြတ်ပဲ ရှိပါတယ်၊ MD”

“ဒါတော့ ရှင်ပြောမှလား။ ပိုက်ဆံဆိုတာ အချိန်မရွေး ပြန် ရှာလို့ရတာ မှန်တယ်။ လတ်တလော ဖြေရှင်းပေးရမယ့်ပြဿနာကို ဘယ်သူက ခေါင်းခံမှာလဲ ပြော!”

မန်နေဂျာ ‘ဦးဘသက်’ မျက်နှာ ကွက်ခနဲ ပျက်လေပြီ။ အသက်ကြီးတာ-ငယ်တာထက် ဒီနေရာမှာ ရာထူးကိုသာ ကြည့်ပြီး ပြောရတာ မဟုတ်ပါလား။ ဒီနေရာ၊ ဒီထိုင်ခုံမှာ အမြဲရှိနေသည့် ဖေဖေ အနားယူလိုက်သည်နှင့် အသက် (၂၈) နှစ်သာ ရှိသေးသည့် သမီးဖြစ်သူက တာဝန်ယူရတော့တာပါ။ ‘ဦးအောင်ထိပ်’ နှင့် ‘ထိပ် ထားစံ’ က ဘယ်တူပါ့မလဲ။

ဖေဖေကို လူကြီးအရာထားပြီး ရှိသလေးစားခဲ့သမျှ စီးပွား ဖက်တွေက ‘စံ’ ကို မလေးစားကြသလို အလေးမထားကြတာ လက်တွေ့ပါပဲ။ အသက်ငယ်တာနှင့် မရင့်ကျက်သေးသည့် ချာတိတ် လေးဆိုပြီး အမှုမထားကြတာလောက် ခံရခက်တာ မရှိတော့ပါချေ။

ဒီကမ္ဘာ ဒီခေတ်မှာ ယောက်ျားနှင့်မိန်းမဆိုပြီး ခွဲခြားပိုင်းခြားလို့ ဖြစ်ပါ့ မလား။

အမျိုးသမီးဦးဆောင်နေသည့် တိုင်းပြည်၊ အမျိုးသမီးခြေချ သည့် လကမ္ဘာ၊ အမျိုးသမီး စွမ်းဆောင်နေသည့် အဖွဲ့အစည်းနှင့် လုပ်ငန်းစဉ်တို့က နိုင်ငံတိုင်းမှာ အထင်ကရ တည်ရှိနေပါ၏။ ကိုယ့် ကိုယ်ကိုယ် ခပ်ပျော့ပျော့မိန်းမထဲ မပါရလေအောင် စိတ်ကို အားတင်း ထူမတ်ထားရပါသည့် ‘ထိပ်ထားစံ’ ၏အတွင်းစိတ်ကို မည်သူက မြင် နိုင်ပါ့မည်နည်း။

“ဘာမဆို သေးသေးမွှားမွှားကအစ ဂရုစိုက်ပြီး စိစဉ်ထားရ မှာလေ။ အခုတော့ မှာထားတဲ့ကုန်ကြမ်းတွေက သူများကုမ္ပဏီလက်ဦး သွားပြီး ကိုယ့်လက်ထဲမှာ လက်ကျန်ပစ္စည်းတွေနဲ့ ဘာများလုပ်လို့ ရမှာလဲ”

အားလုံးက မျက်နှာငယ်လေးကိုယ်စီ ဖြစ်နေပေမယ့် မန်နေဂျာမျက်နှာကဖြင့် ခပ်မာမာပါပဲ။ ဖေဖေလက်စွဲဖြစ်ခဲ့ပါသည့် လူကြီးက သမီးဖြစ်သူအလှည့်မှာဖြင့် ကလန်ကဆန်ပြုမှုနေချင်ပုံပါ။ ရုတ်တရက် အခြေအနေကြောင့် သတိမေ့လဲကျပြီး ဆေးရုံကို အမြန် ပို့ခဲ့ရသည့် ဖေဖေတစ်ယောက် ဘာကြောင့် Shock ဖြစ်သွားပါလဲဟူသည့်အဖြေကို အခုတော့ ‘စံ’ ကောင်းကောင်းနား လည်နေပြီ ဖြစ်ပါသည်။

အရှုံးအမြတ်ဆိုတာထက် တိုက်ခိုက်ထိုးနှက်ကြသည့် စီးပွားရေးသမားတွေ၏လက်နက်တို့ကြောင့် စိတ်ရောကိုယ်ပါ အားလျော့နေချိန်မှာ မခံနိုင်ဘဲ Heart Attack ရခဲ့သည့် ဖေဖေကို သနား၍ မဆုံးခဲ့ပါ။ Share အများဆုံးဖြစ်ခဲ့သည့် ဖေဖေနေရာမှာ ခဏသာ တာဝန်ယူပေးနေသည့် ‘စံ’ ကို Director Board အဖွဲ့က အချိန်မရွေးဖြုတ်ချနိုင်ဖို့ အကွက်စောင့်နေကြတာ မဟုတ်ပါလား။

လောဘတကြီး လုပ်ချင်တာမျိုး မဟုတ်ရပါ။ ဖေဖေ စပြီး တည်ထောင်ခဲ့သည့် ဤကုမ္ပဏီကို သူတစ်ပါးလက်ထဲသို့ လွှယ်လင့်တကူ မရောက်စေချင်လို့ပါပဲ။ ဒီအဖေရဲ့သမီးမို့ ဖေဖေလျှောက်သည့် လမ်းစဉ်အတိုင်း လျှောက်တာထက် ပိုပြီးကောင်းသည့်လမ်းကြောင်း ပေါ်ရောက်မှသာ ဒီနေရာမှာ မြဲမြံမြဲ ရပ်နိုင်မှာအမှန်ပါ။

“ဟိုဘက်က ဈေးပိုပေးလို့ရသွားတာပါ”

“အဲဒီလိုမဖြစ်အောင် စာချုပ်စာတမ်းနဲ့ သေချာချုပ်ကိုင်နိုင်ရမှာပေါ့။ ဖေဖေ ရှိစဉ်ကတည်းက ဒီလုပ်ငန်းနဲ့အတူ လက်တွဲလုပ်ခဲ့တာ ဘယ်လောက်ကြာခဲ့ပြီလဲ။ ဒီမှာ ဖေဖေ မအုပ်ချုပ်နိုင်တော့တာနဲ့ အခုလိုတွေ ဖြစ်လာစရာလား”

“ဦးအောင်ထိပ်က အမျိုးသားမို့ အဲဒီကုမ္ပဏီနဲ့ အဆင်ပြေခဲ့တာ ထင်တာပဲ”

“ဘာပြောတယ်”

‘စံ’ မျက်နှာထား တည်သွားရတာမို့ ပြောလိုက်သည့် အဝယ်တော် ‘ဦးမြတ်ဇော်’ ပါးစပ်ပိတ်သွားပြန်ပါ၏။ ထင်သည့်အတိုင်း ခွပ်ကြပါရောလား။ ဖေဖေ ကြုံပြောထားသည့်အတိုင်း ဖြစ်လာတာပါလေ။ လေသံဖျော့လေးဖြင့် သတိပေးခဲ့သည့် ဖေဖေအသံကို နားထဲမှာ ကြားယောင်နေပါ၏။ ‘ကြုံကြုံခံနိုင်ရမည်’ တဲ့လေ။

“ဒါက ဘာသဘောလဲ၊ ဦးမြတ်ဇော်၊ ကျွန်မ ဦးဆောင်နေတာဆိုပြီး အပြစ်ထောက်ပြနေတာလား။ ရှင်တို့ချည်းပဲ အပြင်ဘက်မှာ လှုပ်ရှားရုန်းကန်နေရတာလို့ မတွေးထားပါနဲ့။ ဒီခုမှာ ထိုင်နေတဲ့လူက ဦးနှောက်ပိုခြောက်တာကိုရော စဉ်းစားမိရဲ့လား”

“ကျွန်တော်ဆိုတိုတာက ဦးအောင်ထိပ်က ပြေပြေလည်လည် ပြောတတ်ဆိုတတ်တာကိုပါ”

ရင်ထဲအောင့်သွားရပါ၏။ ဘယ်လိုပဲတီးတီး သံချောင်းက ‘ဒေါင်’ ဟုသာ မြည်မှာအမှန်ပါ။ ဖေဖေက ထက်မြက်တော်ပြီး သမီးဖြစ်သည့် ‘ထိပ်ထားစံ’က ဖေဖေခြေပုံတောင်မမီဘူးဟု သွယ်ဝိုက်သောနည်းဖြင့် ပြောနေတာမို့ ခံရခက်လွန်းလေသည်။ ‘အမြင့်ကိုရောက်လေ၊ လေဒဏ်ကို ပိုခံရလေ’ ဆိုတာက လက်တွေ့မှာ ဖြစ်လာတာပါပဲ။

သမီးမိန်းကလေးဖြစ်ပြီး သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ပုံစံဖြင့် မနေခဲ့ရတာ။ ပညာတော်ပေးမယ့် ‘စံ’ လျှောက်ရှင် တက်ရှင်သည့် ဘာသာရပ်

မျိုး မရွေးချယ်ခဲ့ရပါဘဲ ဖေဖေချပေးသည့် လမ်းကြောင်းအတိုင်း Major ယူခဲ့ရတာ။ ဖေဖေပိုသည့် နိုင်ငံခြားမှာ ပညာသွားသင်ရပြီး ဒီကို ပြန်ရောက်တာမှ မကြာသေးပါဘဲ ကုမ္ပဏီကြီးတစ်ခုလုံးကို (ဘာမှပြင်ဆင်ချိန်မရလိုက်ပါပဲ) လက်လွှဲယူလိုက်ရတာက အင်အားပင် မမျှ။

Board အဖွဲ့ဝင်တွေက အရည်အချင်းပြည့်မီသည့် လူကြီး တစ်ဦးကို ဒီနေရာ လွှဲပေးဖို့ ဆန္ဒရှိတာ ဖြစ်ပေမယ့် ဖေဖေတာဝန်ယူ ရသည့် (၁၀) နှစ်တာကာလက (၃) နှစ်ကျန်သေးတာမို့ သမီးဖြစ်သူ ကိုသာ ပေးလိုက်သဖြင့် မကျေနပ်ခြင်းတွေက တောင်ပုံရာပုံရှိလာ တော့တာပင်။ ‘ထိပ်ထားစံ’ ထမ်းထားရပါသည့် ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးက ခန္ဓာကိုယ်နှင့်ပင် မမျှပါချေ။

“ပြောဆိုညှိနှိုင်းတဲ့ကိစ္စမျိုးက တာဝန်ယူထားရတဲ့လူတွေရဲ့ အပိုင်းပါ။ စီမံခန့်ခွဲနေရတဲ့ ကျွန်မကိုပါ တာဝန်ထပ်ပေးချင်တာပေါ့လေ။ လူဆိုတာ ကိုယ်နိုင်တဲ့ဝန်ပဲ ထမ်းကြရတာပါ”

ခပ်စူးစူးအကြည့်တို့က ပြိုကျလာလေ၏။ မျက်လွှာမချမိ အောင် စိတ်ကို အားခဲထားရတာပါ။ ဘာလဲ... ‘စံ’ကတော့ မနိုင် ဝန်ကို ထမ်းထားတာပဲဆိုတဲ့ အကြည့်မျိုးပေါ့လေ။ ယောက်ျားတွေ နှင့် ရင်ဘောင်တန်းပြီး ရပ်တည်နေရမှတော့ ဒီအကြည့်တွေကို ရှက် ရွံ့ဖို့ လုံးဝမတွေးရဲပါ။ ကြောက်ရွံ့ခြင်းက သတ္တိ၏အဓိကရန်သူပင်

မဟုတ်ပါလား။

“ဦးအောင်ထိပ်ရှိကတည်းက ဘာမဆို ဦးဆောင်ဖြေရှင်း နိုင်ခဲ့တာမို့ ပြောမိတာပါ”

“အဲဒါကြောင့်ပဲ ဖေဖေ stress ရဦး လဲကျတဲ့အထိ ဖြစ်ခဲ့ ရတာပေါ့။ ရှင်တို့အားလုံးကို ထိုက်တန်တဲ့ လခနဲ့ သင့်တော်နဲ့တာဝန် ကိုယ်စီကိုပဲ ပေးထားတာပါ။ ဝန်ထမ်း၊ အုပ်ချုပ်သူ၊ တာဝန်ဆိုတဲ့ ဖိုခနောင့်သုံးခုညီမှသာ ကုမ္ပဏီဆိုတဲ့ လုပ်ငန်းကြီးက ခိုင်မာမှာပေါ့။ တစ်ခုလေးပဲပြီး မညီညာတာနဲ့ ထမင်းအိုးမှောက်ဖို့ပဲ ရှိလိမ့်မယ်။ ဒီလကုန် meeting မှာ ဒီလို complain မျိုးမဟုတ်တဲ့ reason တွေ solution တွေ ready ပြင်ပြီးမှ ဒီ meeting ကို လာခဲ့ကြပါ။ ဒါပါပဲ”

စောစောက ပစ်ချထားသည့် File တစ်ထပ်ကို စုစည်း ကောက်ဖိုက်ပြီး စည်းဝေးခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့ပါ၏။ ‘စံ’၏နောက်ပါးမှာ ရပ်နေပါသည့် အတွင်းရေးမှူး ‘ကေသီမော်’က အပြေးတစ်ပိုင်းဖြင့် လိုက်ပါလာလေသည်။ လမ်းကို ခပ်မြန်မြန်လျှောက်ကျင့်ကာ အလိုလို ရှိနေပြီပို့ မိန်းမပီပီ ကနွဲ့ကလျ လှလှပပလျှောက်ဖို့ပင် မေ့သလောက် ဖြစ်နေလေပြီ။

“ကေသီ”

“ရှင်! မမ...”

“ကုန်ကြမ်းမှာလို့ရတဲ့ ကုမ္ပဏီကို စုံစမ်းပေးပါ။ အမြန်ဆုံး”

၁၆ * မမသဒ္ဓါမောင်

နော်"

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မမ”

လမ်းလျှောက်လာရင်းမှ လှည့်ပြောလိုက်ပြီး ရုံးခန်းတံခါးကို ဖွင့်ဝင်လိုက်ပါ၏။ နံရံမှာ ကပ်၍ ထားထားပါသည့် စားပွဲထက် file ကို တင်ကာ မှန်ချပ်များမှတစ်ဆင့် အပြင်သို့ မတ်တတ်ရပ်လျက် ကြည့်လိုက်မိပါသည်။ အပေါ်ဆုံးထပ်မှ နံဘေးမှ တိုက်တာတွေကို မြင်ရုံမျှမက ပြာလဲ့လဲ့ကောင်းကင်ကြီးနှင့် ဖြူလွလွတိမ်တိုက်တို့ကို အတိုင်းသားမြင်နေရလေ၏။

စောစောကတည်းက တင်းထားပါသည့် စိတ်ကို ဖြေလျှော့ချကာ သက်ပြင်းရှည်ကြီးရှိုက်ထုတ်လိုက်မိတော့သည်။ ဒီတစ်နှစ်ပိုင်း လေးအတွင်းမှာတောင် ‘စံ’ ဤမျှ ရင်မောရပါလျှင် နှစ်ရှည်လများ အုပ်ချုပ်ခဲ့သည့် ဖေဖေဆို အဘယ်မျှစိတ်ညစ်ရှာမည်နည်း။ ငယ်လွန်းလို့တဲ့ ဖေဖေ။ မိန်းကလေးဖြစ်နေလို့ ဒီနေရာနဲ့ မအပ်စပ်ဘူးလို့ ယူဆပြီး ‘စံ’ ကို ဖြုတ်ချဖို့ တိုက်ခိုက်နေတာ ဖေဖေ မြင်ပါရဲ့လား။

“ခေါင်းကြည်သွားအောင် ကော်ဖီဖျော်ပေးရမလား၊ မမ”

“နေပါစေ ကေသီ”

“ဒါဆို အအေးပဲဖြစ်ဖြစ်”

“သံပရာရည်အေးအေးလေး ရရင်တော့ သောက်ချင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ မမ ... ကေသီ ဖျော်ခဲ့ပါမယ်”

အရာရာတိုင်းထက်ပို၍ * ၁၇

ကေသီက ရုံးခန်းတွင်းမှ ထွက်သွားပါ၏။ မတ်တတ်ရပ်ငေးနေမိရာမှ ဆုံလည်ခုံမှာ ထိုင်ချလိုက်ပါသည်။ ကိုက်ခဲရှုပ်ထွေးနေသည့် ခေါင်းကြောင့် နားထင်နေရာကို လက်ညှိုးလက်မဖြင့် ညှပ်ဖိထားမိလေ၏။ တစ်စစ်စစ်ကိုက်ခဲမှုက မသက်သာလှပါ။ ခေါင်းကပ် Plasta ကပ်ထားချင်ပေမယ့် ကုမ္ပဏီထဲမှာမို့ မကပ်ထားပုံပါလေ။

ဖြစ်ပျက်နေသမျှ အခြေအနေတွေကို နေ့စဉ်ရင်ဖွင့်ပြောခွင့်က ဘယ်တော့မှ မှီလာမှာပါလိမ့်။ “စိတ်ညစ်စရာ၊ စိတ်ရှုပ်စရာ ဘာကိုမှ မပြောပါနှင့်” ဟု ဖေဖေအတွက် ခေါ်ပြီး ဆေးလာကုပေးသည့် Family Doctor ‘ဒေါက်တာဘုန်းမြင့်’ က သေချာမှာကြားထားတာ မို့ ဖေဖေကို ပြော၍မရပါ။ မေမေသည်လည်း စီးပွားရေးကို ဘာတစ်ခုမှ နားမလည်သည့် အိမ်ရှင်မမို့ နားမထောင်နိုင်ပါချေ။

ရင်ထဲမှာ မွန်းကျပ်ပြည့်သိပ်နေပါသည့် အစိုင်အခဲက ရှိနေတုန်းပါပဲ။ ဖြစ်နိုင်လျှင် ရင်ဘတ်ကြီးကို ခွဲပစ်ပြီး ရှိသမျှကလီစာတွေကိုသာ ဆွဲထုတ်လွှင့်ပစ်လိုက်ချင်တာပါလေ။ မဖြစ်သေးပါဘူး။ ‘စံ’ က တစ်ယောက်တည်းမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ‘စံ’ ကို ခိုခိုနေပါသည့် အားထားနေရပါသည့် လူမမာဖခင်ကြီးနှင့် ခပ်အေးအေးမိခင်က သက်ရှိထင်ရှား ရှိနေသေးတာ မဟုတ်လား။

‘သား’ ဆိုတာ လိမ္မာလျှင် ‘အား’၊ မလိမ္မာလျှင် ‘ကျား’ တဲ့။ ‘သမီး’ ဆိုတာ လိမ္မာလျှင် ‘ထီး’၊ မလိမ္မာလျှင် ‘မီး’ ဆိုပြီး

၁၈ * မမသဒ္ဓါမောင်

ပြောလေ့ပြောထရှိတာကို သိခဲ့ပါ၏။ မိဘကို 'ထီး' လိုခိုးပြီး အန္တရာယ် မရှိအောင် ကာကွယ်ပေးတာလား။ ဒါဖြင့် အစိပ်ပေးအေးမြစေသည့် သစ်တစ်ပင်နှင့် နှိုင်းယှဉ်လျှင်ရော မရဘူးလား။ မှန်ပါသည်။ 'ထိပ် ထားစံ' ဆိုတာ ဖေဖေနှင့်မမမေအတွက် အစိပ်အာဂါသပေးနိုင်သည့် သစ်ပင်အဖြစ်သာ ရပ်တည်ရှင်သန်ချင်တာပါလေ။

“ဖျော်ရည်ရပါပြီ၊ မမ”

“ကျေးဇူး”

‘ကေသီ’ ဖျော်လာပေးသည့် သံပရာရည်ကို ဖြည်းဖြည်းချင်း မော့သောက်လိုက်မိပါ၏။ သိပ်မချို သိပ်မချဉ်သည့် ခပ်အေးအေး သံပရာရည်က လည်ချောင်းတွင်းသို့ စီးမျောသွားလေသည်။ သို့သော် ရင်တွင်းရှိ အပူမီးကိုဖြင့် အလျဉ်းမငြိမ်းသတ်နိုင်ပါချေ။ တာဝန်တွေက ကြီးမားနေသည်ကိုး။

“ပြိုင်ဘက်ကုမ္ပဏီနာမည်သိပြီ၊ မမ”

“ဘာတဲ့လဲ”

“ဇမ္ဗူဂြိုဟ်ပါ”

“ဘယ်လို”

‘ဇမ္ဗူဂြိုဟ်’ တဲ့လား။ ဖေဖေကိုလည်း ဤသို့အခြေအနေဖြစ် အောင် တမင်တကာ တိုက်ခိုက်ခဲ့ပါသည့် ဤကုမ္ပဏီအမည်ကို မှတ် မှတ်ရရကြီး ရှိနေတာလေ။ သိပ်မကြာသေးပါဘဲ သုံးလေးနှစ်အတွင်း

အရာရာတိုင်းထက်ပို၍ * ၁၉

ဤမျှထောင်တက်လာသည့် ‘ဇမ္ဗူဂြိုဟ်’၏ MD က မည်သူပါနည်း။ စီးပွားရေးကို စီးပွားဆန်ဆန်လုပ်ဆောင်နေပြီး ဝေမျှပေးချင်စိတ်၊ အားနာစိတ်၊ စာနာစိတ်မရှိသည့် ဗျူဟာကုမ္ပဏီ၏အစွမ်းက အံ့မခန်း ပါပဲလား။

“MD က ဘယ်သူတဲ့လဲ”

“အစကတော့ ဦးကျော်ဂြိုဟ် ဦးစီးတာပါ။ ဒါပေမဲ့ သူ့သား လက်ထက်ရောက်မှ ကုမ္ပဏီနာမည်က တစ်ရှိန်ထိုး ကျော်ကြားလာ တာ။ လူလည်း ငယ်ပြီး လုပ်ရဲကိုင်ရဲရှိလွန်းလို့ အားလုံးလန့်နေကြ တာတဲ့”

ဒီလောက်တော့ ဂျိမ္မာပေါ့လေ။ အဖေထက် သားက ပိုစွမ်း ထက်မှသာ လုပ်ငန်းပိုတိုးတက်တော့မှာ မဟုတ်လား။ ဒါဖြင့် ‘စံ’ ကရော ဘာလို့ မစွမ်းဆောင်နိုင်ရပါသလဲ။ အမေးရှိလျှင် အဖြေက တော့ အမှန်ကန် ဂျိမ္မည်သာ။ ‘ဇမ္ဗူဂြိုဟ်’၏ MD က ဘယ်သူပါလိမ့် နော်။

အခန်း (၂)

“Cheers!”

အနီရဲရဲ wine ထည့်ထားပါသည့် ကြည်လဲ့လဲ့ ဖန်ခွက်ချင်း တိုက်ရင်း ရယ်မောလိုက်ကြပါ၏။ လုပ်ငန်းအောင်မြင်သည့် အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် party အသေးစားလေး လုပ်ခြင်းပါ။ လုပ်ငန်းရှင် အနည်းစုဖြင့် အကျဉ်းချုံး၍ လုပ်သည့်ပွဲဖြစ်ပေမယ့် အမျိုးသမီးတွေပါ တက်လို့ရစေရန် အရက်ဘီယာတို့ဖြင့် ညော်မခံဘဲ သစ်သီးပိုင်ဖြင့်သာ ညော်ခံပေးခြင်း ဖြစ်လေသည်။

မွှေးတေးတေးရနံ့နှင့်အတူ အနည်းငယ်မျှ ပူနွေးလျက် ချိုရိစွာဖြင့် လည်ချောင်းအတွင်းသို့ စီးဝင်သွားသည့်ပိုက်က အရသာရှိလွန်း

ပါ၏။ သိပ်အများကြီးသောက်မိလျှင်ဖြင့် ရီဝေဝေမူးလာမှာ အမှန်ပါ။ Hotel အမိုးထပ်မှာမို့ လေက တဖြူးဖြူးတိုက်ပြီး အေးမြနေလေသည်။ ငြိမ်ငြိမ်ညောင်းညောင်း ဖွင့်ထားပါသည့် English song က သိပ်မကျယ်ပါ။ စည်းချက်ညီစွာ ခြေလှုပ်ရှားရင်း စုံတွဲအချို့ ကခုန်နေတာကိုလည်း မြင်နေရလေ၏။

ပိုင်ခွက်ကို လက်မှာကိုင်ထားရင်း အုတ်ရိုးဖြင့် ကာရံထားပါသည့် မိုးပျံထပ် (ဘေးနံရံတစ်ဝက်) အနီး လျှောက်လာခဲ့ပါသည်။ ခပ်ပြင်းပြင်းတိုက်ခတ်လိုက်ပါသည့် လေနအေးကြောင့် မျက်နှာတစ်ခုလုံး အေးသွားစေသလို ခပ်တိုတိုညှပ်ထားပါသည့် ဆံပင်တို့ကိုပါ ပုံပျက်သွားစေလေ၏။ ကြိုက်တယ်။ ဘာမဆို ခပ်ကြမ်းကြမ်းခပ်ရမ်းရမ်း လုပ်တတ်သည့် သူ့စရိုက်အတိုင်းပဲကိုး။ အတွေးဖြင့် ယဲ့ယဲ့မျှ ပြုံးလိုက်မိပါသည်။

“ကိုရာဇာ”

ချို့နွဲ့နွဲ့ခေါ်သံကြောင့် နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်မိ၏။ မဟူရာညနက်နက်မှာ အနက်ရောင်နတ်သမီးနှယ် ဂါဝန်အနက်ရောင်လေး ဝတ်ထားပါသည့် ‘သိင်္ခနဒီ’ က ဝင်းပုစွာ ချောမောနေလေသည်။ မိန်းမတို့တွင် ရှိသင့်ရှိအပ်သည့် အရှိုက်အဟိုက် အမိုအမောက် ခန္ဓာကိုယ်အချိုးအစားပေါ်လွင်စေသည့် ခပ်ပျော့ပျော့ ဂါဝန်က သူမ၏ခန္ဓာကိုယ်ထက်မှာ ချပ်ချပ်ရပ်ရပ် ရှိနေလေ၏။

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကြွေရုပ်လေးနယ် ခြယ်သထားပါသည့် ရောင်စုံအလှပစ္စည်း တို့က သူမမျက်နှာထက် သူ့နေရာနှင့်သူ ရှိနေပါသည်။ မြင်သူငေး လောက်အောင် လှလွန်းသူမဟုတ်ပေမယ့် ဒီလိုခေတ်ပေါ်ပစ္စည်းတို့ ဖြင့် သူမအလှကို ပေါ်လွင်စေရန် ခြယ်သတတ်တာကိုက သူမ၏ အားသာချက်ပင် မဟုတ်ပါလား။ အဝတ်အစား၊ ဖိနပ်၊ slim bag စသည်တို့ကို Match ဖြစ်အောင် ရွေးဆင်တတ်တာမို့ သူ့ကုမ္ပဏီမှာ 'သိမ့်နဒီ' က star ပါပဲ။

“ပျင်းနေပြီလား”

“ဒီလိုပါပဲ”

အချို့မြန်ဆုံးအပြုံးနှင့်အတူ အနားမှာလာရပ်လေ၏။ အီလယ်လယ်မွေးရနံ့တို့ကြောင့် ဝဲကြည့်မိစဉ် (ခပ်ဟိုက်ဟိုက်ဂါဝန် ရှေ့ ရင်ဘတ်ကြောင့်) အကြည့်ကို ဖျတ်ခနဲ ပြန်လွှဲလိုက်ရပါသည်။ လှမှန်း၊ ရှိမှန်း သိပါလျက် အဘယ်ကြောင့် ပိုသိသာစေအောင် ဝတ် ဆင်ရပါသလဲ။ သူ့ PAရာထူးနှင့် ဝန်ထမ်းမို့ စည်းမကျော်အောင် ဘောင်ခတ်ထားသော်ငြား သူမကိုယ်တိုင်က မဆွတ်ခင်က ညွတ်ချင် ချင်ဖြစ်နေတော့ ခက်သားလား။ ရင်ထဲမောတယ် 'သိမ့်နဒီ'။

“ဘာပဲလုပ်လုပ် အမြဲအောင်မြင်မှုရတဲ့အတွက် congratulation ပါ၊ ကိုရာဇာ”

“ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ထက် နဒီကျေးဇူးတွေက ပိုပါတယ်၊ နဒီ၊

အဲဒီအတွက် ကျေးဇူးပါ”

“ဟင်းဟင်း... ဒီအတိုင်းပြောတာနဲ့ပဲ ကျေနပ်ရမှာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး။ နဒီ ဘာလိုချင်လဲဆိုတာ ပြောလေ”

“တကယ်လား”

“ဒါပေါ့... ကိုယ့်လုပ်ငန်းအတွက် ဒီလောက် support လုပ်ပေးနိုင်တဲ့ staffအတွက် ဒီလောက်တော့ သိတတ်ရမှာလေ”

သူမမျက်နှာ အနည်းငယ်ပျက်သွားလေ၏။ သို့သော် သူ မခိပ်မိအောင် အချိန်မီပြင်လိုက်ပုံပါ။ မျက်နှာခိုပ် မျက်နှာကပ်ပညာကို စီးပွားရေးသမားဖြစ်သည့် သူသာ မတတ်မြောက် မကျွမ်းကျင်လျှင် ဒီလောကမှာ ကျင်လည်ဖို့ မလွယ်ကူပါချေ။

“ကိုရာဇာက နဒီကို အခုထိ staff လို့ သတ်မှတ်တုန်းပဲ နော်”

ရော်! ဒီလောက်ထိန်းပြောပေးနေပါလျက် ရှေ့ကို ထပ်တိုး ချင်ပြန်လေပြီ။ အလစ်အခိုက်မခံမိစေရန် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အမြဲသတိ ရှိနေတတ်ပါသည့် ‘ရိုန်းရာဇာ’က အရှောင်အတိမ်းပညာကိုလည်း တတ်မြောက်ကျွမ်းကျင်ပါ၏။ မျက်စိမလျင်ပါက ခံသွားရမည်ကိုး။ မင်း၊ ကိုယ့်ထက် အများကြီးငယ်ပါသေးတယ် ‘သိမ့်နဒီ’။

“Sorry ပါ၊ နဒီ၊ ကိုယ်က နဒီကို staff ဆိုတာထက် partner လို့ သဘောထားပါတယ်”

“Thank! ကိုရာဇာ”

စိုရဲနုတ်ခမ်းထက် အပြီးတို့ ခိုသိသွားသလို သူ့လက်မောင်းကို မထိတထိ ခိုလိုက်သည့် သူမကြောင့် သက်မကို ကျိတ်ရှိုက်လိုက်မိပါ၏။ ရှိသင့်ရှိထိုက်သည့် ဣန္ဒြေနှင့်သာ နေတတ်လျှင် ငှက်ဖိုးရှိမည့် မိန်းကလေးပါ။ သို့သော်၊ သူ့အပေါ် လိုအပ်သည်ထက် ပိုလွန်းသည့် ဂရုစိုက်မှုတွေ over လုပ်ပြလွန်းသဖြင့် စိတ်ရှုပ်ရတာ အမှန်ပါပဲ။

ထက်မြက်သွက်လက်လွန်းပြီး ပြောရဲဆိုရဲ မိန်းကလေးမို့ ဖေဖေရော အန်တီပါ ‘နဒီ’ ကို သဘောကျကြလေသည်။ အလုပ်လုပ်တာ တော်တာမှန်ပေမယ့် လက်ထောက်၊ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်အဆင့်ထက်တော့ သူ ရာထူးပိုမပေးနိုင်ပါ။ စီးပွားရေးလောကမှာ သွေးအေးအေးဖြင့် ဆုံးဖြတ်ချက်ချနိုင်တာဖြစ်ပေမယ့် နှလုံးသားရေးရာကိုဖြင့် ထိုသို့မဆုံးဖြတ်နိုင်ပါလေ။

ရင်ခုန်တိုင်း အချစ်မှမဟုတ်တာကိုး။ နှလုံးသားကို အတိုးချပြီး ငှားလို့လည်း မရသလို အမြတ်တင်ပြီး ရောင်းလို့လည်း မရပါလေ။ ရင်ဘတ်ကြီးတစ်ခုလုံး ဖိုလို့က်ပြီး မြောင်းဆန်လှုပ်ရှားစေမည့် ချစ်ခြင်းမျိုး သူ ပိုင်ဆိုင်ချင်ပါ၏။ မည်သို့သောအချိန်၊ မည်သို့သောနေရာမှာ၊ မည်သို့သော မိန်းကလေးမျိုးက သူ့နှလုံးသားကို အပိုင်သိမ်းယူလိမ့်မည်နည်း။

“Night view က လှတယ်နော်”

“အင်း”

“နဒီက ဒီလို ညရှုခင်းမျိုးကို သိပ်သဘောကျတာ”

အလင်းရောင်မရှိသည့် ကောင်းကင်ပြင်ကို မော့ကြည့်လိုက်မိပါ၏။ ည၏အလှက မှန်ပျံ့ ကြယ်ရောင်ဖြင့် မတောက်ပနိုင်ပါ။ လမင်းသာနေလျှင်တော့ လှပမည်ထင်ပါသည်။ ဒီခပ်မည်းမည်း ကောင်းကင်ကိုမှ သူမက သဘောကျသတဲ့လေ။ စကားမရှိ ရှာကြံပြောတာမျိုးလည်း ဖြစ်နိုင်ပါ၏။ သူက မိန်းမတွေလောက် စကားမကြွယ်သည့်လူကို။

“ကိုယ့်က အရှင်တက် အလင်းထွက်လာချိန်ကို ပိုသဘောကျတယ်။ တစ်နေ့တာ လုပ်ဆောင်ရမယ့်တာဝန်တွေအတွက် ခွန်အားသစ်တွေ ပြည့်ပြီး စိတ်ကို လန်းဆန်းစေလို့ပါ”

“ဟင်း ဟင်း ဟင်း”

“ဘာကိုရယ်တာလဲ၊ နဒီ”

“ကိုရာဇာက ကဗျာဆန်ဆန်ပြောနေတာကိုး။ ဒီလိုလည်း ပြောတတ်သားပဲ”

လက်တွေ့ကျကျ ပြောတာကိုပဲ ကဗျာဆန်သတဲ့လေ။ လိုရာဆွဲတွေးလိုက်သလိုပါပဲ။ သူ့မိကတွေ သဘောကျတာနဲ့ပဲ သူ့အတွက် ဖူးစားဖက်ဟု သူမ ယူဆနေလေသလား။ အသက် (၃၀) ချော်တာ

ဘဝမှာ အတော်အသင့် ရင့်ကျက်သည့်အရွယ်ပါ။ စဉ်းစားချင့်ချိန် တတ်တာ၊ ဆုံးဖြတ်ချက် ပြတ်သားတာ၊ ရည်ရွယ်ချက် ခိုင်မာသည့် အခြေအနေမျိုးက အသက် (၃၀) ကျော်အရွယ်မှာသာ ရှိတတ်တာ လေ။

ကဗျာဆန်တယ်ဆိုတာက စိတ်ကူးယဉ်တတ်သူတွေထဲမှာ သာ ရှိကြတာပါ။ စာရူးပေရူးတွေလို ဘောပင်ကိုင်ပြီး သူ မတွေး တတ်။ ဂစ်တာလေး တီးပြီး သီချင်း ညည်းရင်း စိတ်ကူးမယဉ်တတ် ပါ။ ဖတ်သင့်ဖတ်ထိုက်သည့် ခွန်အားရှိသောစာတို့ကို ရွေးဖတ်ဖြစ် လေ၏။ ဒီထက်မပိုပါ။ သူက စိတ်ကူးထဲ လွင့်ပျောနေတာထက် လက်တွေ့ကျကျ လုပ်ဆောင်တတ်ပါသည်။ Do or Die သမားပင် မဟုတ်ပါလား။

“မှားနေပြီ နဒီ၊ ကိုယ်က လက်တွေ့သမားပါ။ လက်တွေ့ ကျတဲ့ လုပ်ရပ်ကိုပဲ လုပ်ဆောင်တတ်ပါတယ်”

“နဒီ သိပါတယ် ကိုရာဇာရယ်၊ အန်ကယ် ရှိစဉ်ကတည်းက အတူတွဲလုပ်ခဲ့တာပဲဟာ။ ဒါကြောင့်လည်း Boss က ကိုရာဇာကို ကူညီဖို့ နဒီကို လွှဲပေးလိုက်တာပဲ”

ပါးနပ်လွန်းပါပေ။ မှန်လည်း မှန်နေသည်ကိုး။ ဖေဖေ အားကိုးရ PA ကို သူ့လက်ထက်မှာလည်း ယုံယုံကြည်ကြည်ဖြင့် ဆက်တွဲဖြစ်ခဲ့ရတာပါ။ ကုမ္ပဏီရဲ့လျှို့ဝှက်ချက်အကုန်အစင်သိထား

တာမို့ ‘သိန္နဒီ’ ကို လွယ်လွယ်ဖြင့် မပထုတ်နိုင်ပါလေ။ မိုးသားကြောင့် မတ်ခြင်းထက် ပါးနပ်ပြီး လည်ဝယ်လွန်းပါသည့် ‘နဒီ’အစွမ်းအစကို လျစ်လျူ၍မရပါချေ။

လောကမှာ ‘ကိုယ်မွေးထားသည့် ခွေးက ကိုယ်လက်ကို ပြန်ကိုက်တတ်တာ...’, ‘ကိုယ်မြေ ဘက်ပင့်ထားပါသည့် မျောက်က ကိုယ့်ကို ပြန်ခြောက်တာ’, ‘ကိုယ်ယုံကြည်ရပါသည့် လူက ကိုယ် နောက်ကျောကို ဓားဖြင့် ထိုးတတ်တာ’ မျိုးက မလွဲမသွေ ရှိတတ် ပါသည်။ ဒါကြောင့်လည်း ကိုယ်ကလွဲပြီး မည်သူ့ကိုမှ မယုံကြည် တတ်တာ ‘ရှိန်းရာဇာ’၏ဘာသာမေဒါပဲ။

အန္တရာယ်ရှိသည်ဟု ယူဆမိပါလျှင် မြွေပွေးခါးပိုက်ဆောင် ထဲ ထည့်သိမ်းမိရန် မလိုပါ။ ထင်သာမြင်သာရှိ မှန်ပုံးဖြင့် သိမ်းပြီး ခိုင်းစေလို့ရမည်မဟုတ်ပါလား။ ဤသို့ပင် ‘နဒီ’ ဟူသည့် မြွေပွေး မလေးကို သူ ထိန်းချုပ်စေညွှန်နိုင်တာပါလေ။ အလိမ္မာယ်ပြုသည့် ဆရာက မြွေဆိပ်ကိုတော့ (မဖြစ်မနေ) ထုတ်ထားတတ်ရပေမည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့်လည်း ကိုယ် ဘာလုပ်လုပ်၊ ဘယ်သွားသွား နဒီပါမှပဲ လုပ်ဖြစ်တာလေ”

“ယုံကြည်တယ်ဆိုပါတော့”

“ဒါပေါ့”

ညှင်းသွဲ့သွဲ့ ရယ်ပြန်လေ၏။ အတည်ဟု မယူဆပါစေနင့်။

လူမှန်လျှင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်သာ ယုံကြည်အားထားရမှာလေ။ ဖေဖေ ယုံကြည်ထားပါသည် 'သိမ့်နဒီ' က အဘယ်မျှ သစ္စာရှိပါမည်နည်း။ အထူးသဖြင့် ငွေကြေးကိစ္စနှင့်ပတ်သက်လာလျှင် သူမမျက်ဝန်းမှ အလင်းရောင်တို့ အလျှံတင်ပြီးတော့ တောက်ပလာတတ်တာပါလေ။ ဒီတော့ ကုမ္ပဏီလို့ ဂုဏ်ချက်မပေါက်ကြားစေရန် သူမကို သတိထား စောင့်ကြည့်နေရပါ၏။

“နဒီ ဘာလိုချင်လဲဆိုတာ သိလို့လား”

“တစ်ခုခုပေါ့၊ နဒီသုံးနေကျ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းမျိုးပဲ ဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်ဝယ်ပေးမှာပါ”

“အကယ်၍ ငွေနဲ့ဝယ်လို့မရတဲ့အရာမျိုး ပူဆာရင်ရော”

သူ နှုတ်ခမ်းတွန့်ရုံမျှ ပြုံးလိုက်မိ၏။ ပြောသားပဲ ... ဤ မိန်းကလေးက သူ့ထက် အများကြီး ပိုစကားကြွယ်ပါတယ်လို့ မရှောင်တတ်ပါက ငြိမနေမည်။ ‘ကျား’ ဆိုပြီး နေရာတာကာ မာန်ဖီပြုလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ။

အခြေအနေမမှန်ပါက ကျည်သင့်တာမျိုး ထောင်ချောက် မိတာမျိုး ဖြစ်နိုင်တာမို့ အန္တရာယ် အချိန်မရွေး ကြုံနိုင်လေ၏။ သတိ ထားပေတော့ ‘ရှိန်းရာဇာ’။

“တောင်းပါ နဒီရဲ့၊ အားမနာပါနဲ့”

“တကယ်လား”

“ကိုယ့်နှလုံးသားကလွဲရင် ဘာမဆို ပေးနိုင်တယ်လို့ ပြော တာပါ”

“ကြည့်စမ်း! ... စကားမတတ်ဘူး ထင်ထားတာ ... ကိုရာဇာက ဂျင်ပါပဲလား”

ခပ်တိုးတိုး ရယ်လိုက်မိကြပါ၏။ ဖန်ခွက်ထဲမှာ ပိုင်မရှိတော့ ပေမယ့် ထပ်ထည့်ဖို့ ခြေလှမ်းမရွှေ့မိပါ။ Limit ကျော်လွန်သွားပါက ဦးနှောက်ကို မထိန်းချုပ်နိုင်ဘဲ စည်းလွတ်နိုင်သည် မဟုတ်လား။ အုတ်ဘောင်ထက် တင်ထားပါသည့် သူ့လက်ကို သူမ အသာအယာ ကိုင်လိုက်လေ၏။ အထိအတွေ့တွေဖြင့် မာယာသုံးပြုလေပြီလား။ ကိုယ် မမှူးသေးပါဘူး ‘နဒီ’။

“နဒီကတော့ ကိုရာဇာကို ယုံတယ်၊ Boss ကို ယုံခဲ့သလို ထပ်တူထပ်မျှပါ”

“ကျေးဇူးပါ၊ နဒီ”

လာနှုတ်ဆက်သူတွေရောက်လာပြီမို့ ညဉ့်နက်ပြီမှန်း သိ လိုက်ပါ၏။ တစ်သုတ်ပြီးတစ်သုတ် ပြန်သွားကြပါက သူမနှင့်သူ နှစ် ယောက်တည်းသာ ကျန်တော့မှာပါ။ ဆိတ်ငြိမ်သည့်အရပ်၊ ဆိတ်ငြိမ် သည့်နေရာမှာ ဆန့်ကျင်ဘက် ဖိုနင့်မ အတူရှိနေပါက မလိုလားသင့် သည့် ပြဿနာမျိုး ဖြစ်လာနိုင်လေ၏။

‘မီး’ ဆိုတာ အန္တရာယ်ရှိမှန်းသိပါက ဆော့ကစားဖို့ မသင့်

၃၀ * မမသဒ္ဒါမောင်

ပါလေ။ ကိုယ်က 'လက်' ကိုလည်း အပူမလောင်စေချင်သလို 'နှလုံး
သား' ကိုလည်း အပူမဟပ်စေချင်တာ အမှန်ပါ 'နဒီ'။

Waiter တွေ ပစ္စည်းသိမ်းနေကြပြီမို့ Hotel ပေါ်မှ Lift
ဖြင့် ဆင်းခဲ့ကြ၏။ အောက်ဆုံးထပ်ရောက်စဉ် သော့အပ်ထားသည့်
ကားကို ဝန်ထမ်းတစ်ဦးက အဆင်သင့် ထုတ်လာပေးတာမို့ 'နဒီ'
နှင့်အတူ ကားပေါ်တက်လိုက်ပါသည်။ ကားထဲမှာ မွန်းကြပ်နေပါက
လေလိုပြီး မူးတတ်မှာမို့ ကားခေါင်မိုးကို ဖွင့်ရန် ခလုတ်နှိပ်လိုက်ပါ၏။
ညလေညှင်းစို့က တဖြူးဖြူးဖြင့် တိုက်ခတ်ပြီး ကားစက်နှိုးကာ
မောင်းထွက်လိုက်ပါသည်။

အခန်း (၃)

ကားကို လမ်းသွယ်အတွင်းသို့ မီးအချက်ပြကာ ကွေ့လိုက်
ပါ၏။ ကားဆက်မောင်းပြီး ခြံထဲဝင်ကာ တိုက်ရှေ့မှာ ရပ်လိုက်ပါသည်။
တစ်အိမ်လုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေတာမို့ ကားစက်သံ တိုးတိုးလေး
ကို အိမ်ထဲမှ မကြားရပါချေ။ ကားပေါ်မှဆင်းပြီး ဂိုဒေါင်တံခါးကို
သွားဖွင့်လျက် ကားပေါ်ပြန်တက် back ဆုတ်ကာ ကားသိမ်းလိုက်
ပါသည်။

ဂိုဒေါင်တံခါးကို ပြန်ပိတ်ကာ တိုက်ဘေးမှ အရှေ့ဆီ
ပြန်လျှောက်ခဲ့၏။ ကြွေပြားခင်းထားပါသည့် အုတ်လှေကားသုံးတန်းကို
တက်လိုက်စဉ် သံဘာဂျာတံခါးစေ့ထားပါသည့် ဖိနပ်ချွတ်နေရာကို

ရောက်လေသည်။ ကိုယ်တစ်ကိုယ်စာလေးသာ ဘာရှာတံခါးကို ဆွဲ
ဖွင့်လိုက်ပြီး ဖိနပ်စင်ထက် စီးလာသည့် ခုံသိပ်မမြင့်သည့် Dirle
ဖိနပ်ကို သေသပ်စွာတင်ထားလိုက်ပါ၏။ ပြီးမှ အောက်ဆုံးထပ်မှာ
ရှိနေပါသည့် (အိမ်ထဲမှာ စီးရသည့်) နူးညံ့ပေါ့ပါးသည့် ကွင်းထိုးဖိနပ်
ကို ယူစီးလိုက်ပါသည်။

“တင်းတောင်!”

Door Bell ကို တစ်ချက်နှိပ်လိုက်သည်နှင့် အိမ်မှ
ကောင်မလေး ‘ရွှေဝါ’ က တံခါးလာဖွင့်ပေးလေသည်။ လက်ထဲပါ
လာသည့် သစ်သီးထုပ်နှင့် Cake ဗူး မုန့်ပုံးတွေပါသည့် အထုပ်တို့
ကိုသာ ‘ရွှေဝါ’ ကို သယ်ခိုင်းလိုက်ပါ၏။ ဆေးဗူးပါလာသည့်
အထုပ်ကိုတော့ ‘စံ’ပင် ယူထားလိုက်ပါသည်။

“မေမေရော”

“ဘာအခန်းထဲမှာပဲ၊ မမ”

“မေမေတို့ ထမင်းစားပြီးပြီလား”

“ဘာကိုတော့ ကြက်သားဆန်ပြုတ်ကျွေးထားပြီးပြီ၊
ကြီးမေက မမပြန်လာမှပဲ စားမယ်တဲ့၊ ထမင်းပွဲပြင်ရတော့မလား၊
မမ”

“ဟင်းရည်ရှိရင် နွေးထားလိုက်လေ၊ မမ ရေချိုးပြီးမှာ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ မမ”

အလယ်ခန်းရှိ ဆေးဗီရိုကို ဖွင့်ကာ ဖေဖေဆေးအထပ်မှာ
ဆေးဗူးတွေကို စီတင်လိုက်ပါ၏။ အားဆေးတွေကအစ ပစ္စည်းပြတ်
တတ်တာမို့ အမြဲတစ်လကြိုပြီး ၂၂ ကားရတာပါ။ ဖေဖေအတွက်
နုလုံးဆေးတွေကိုဖြင့် ‘ဒေါက်တာဘုန်းမြင့်’ ယူလာပေးတတ်ပေမယ့်
မပါလာသည့်အခါမျိုးလည်း ရှိတတ်တာမို့ အပိုဗူးနှစ်ဗူးခန့်တော့ ဝယ်
ဖြစ်ပါသည်။

အောက်ထပ်ရှိ (ဖေဖေ နေမကောင်းဖြစ်ကာတည်းက ပြောင်း
နေဖြစ်သည့် စာကြည့်ခန်းနံဘေးမှ) အခန်းတံခါးကို အသာဖွင့်ကာ
အထဲသို့ ကြည့်လိုက်စဉ် ဖေဖေကို စောင်ခြုံပေးရင်းမှ မေမေ လှည့်
ကြည့်လေ၏။ နှုတ်ခမ်းထက် လက်ညှိုးကပ်ပြကာ ဖေဖေ အိပ်ပျော်
နေတာကို မနိုးစေရန် အချက်ပြလိုက်လေသည်။ ခြေသံကို အတတ်
နိုင်ဆုံး ဖွဲ့လျက် ဖေဖေခုတင်အနီးသို့ လျှောက်လိုက်မိ၏။

‘စိတ်ထောင်း၍ ကိုယ်ကြေ’ ဆိုသကဲ့သို့ ယခင်က ခပ်ပြည့်
ပြည့် ဖေဖေကိုယ်ခန္ဓာက တဖြည်းဖြည်း ပါးလှပ်လာလေပြီ။ ပြည့်
ဖောင်းဖောင်းမျက်နှာပင် ပိန်ကုသွားသလို မျက်တွင်းတွေပင် ညှိနေပြီ
မဟုတ်ပါလား။ စီးပွားရေးနှင့်ပတ်သက်လျှင် သားတစ်ယောက်နယ်
‘စံ’ ကို အားကိုးချင်သည့် ဖေဖေဆန္ဒကို ပြည့်ဝအောင် ဖြည့်ဆည်း
ပေးချင်ပါသည်။

“ညနေဘက် ခြံထဲဆင်းဖြစ်သေးလား”

“ရာသီဥတု အေးလွန်းတာနဲ့ မဆင်းဖြစ်ဘူး။ မနက်ဖြန် သမီးနားရက်မို့ စောစောလေး နေပူဆာလှုံချင်တယ်တဲ့”

“အင်းပါ”

စောင်က ရင်ဘတ်ပေါ်တင်ထားသည့်လက်ကို မဖုံးတာမို့ လက်ဖျားတွေ အေးနေမှာစိုးပြီး စောင်ကို အသာဆွဲဖုံးတင်လိုက်ပါသည်။ အအိပ်ဆတ်ပါသည့် ဖေဖေမျက်ဝန်းတို့က ဖျတ်ခနဲ ပွင့်လာလေ၏။ သတိကောင်းနေတုန်းပဲမို့ ရင်ထဲမှာ ဝမ်းသာသွားရတာပါ။ သို့သော် ဆေးရှိန်ဖြင့် အိပ်မောကျရမည့်အချိန်မှာ ‘စံ’က နှောင့်ယှက်သလိုဖြစ်သွားရတာ မဟုတ်လား။

“စံ ပြန်ရောက်ပါပြီ ဖေဖေ၊ ကုမ္ပဏီအခြေအနေကောင်းပါတယ်”

“ပင်ပန်းနေပြီလား”

“နည်းနည်းပါ ... စံ ဘယ်လောက်မာသလဲဆိုတာ ဖေဖေ သိပါတယ်”

ခေါင်းဖြည်းဖြည်းညှိတုံ့ပြန်လေ၏။ မေ့လဲကျခဲ့တာမို့ ခေါင်းထိပြီး လမ်းမလျှောက်နိုင်တော့သည့်အတွက် အာရုံကြောထိခဲ့တာပါ။ ဆေးကုသနိုင်သလို ကျန်းမာရေးလုပ်ဖို့အတွက် Male nurse က ရက်ခြားပြီး လာလေ့ကျင့်ပေးသဖြင့် wheel chair ပေါ် အမြဲထိုင်နေရာမှ လမ်းဖြည်းဖြည်းလျှောက်လာနိုင်တာ မဟုတ်ပါလား။ စိတ်

ဓာတ်ကျချင်သလို ဖြစ်နေသော်ငြား သမီးဖြစ်သူ ‘စံ’ ရှိနေတာမို့ ဖေဖေ အားတင်းထားမှန်း သိနေပါ၏။

“မနက်စောစော လမ်းလျှောက်မယ်၊ ဖေဖေ Goodnight နော်”

“Goodnight သမီး”

ဖေဖေပါးပြင်ကို မွှေးလိုက်စဉ် အပြုံးဖြင့် ကျေနပ်ကြောင်း ပြလေ၏။ ဆေးနဲ့တွေ့ ရှိနေပေမယ့် ‘စံ’ သိပ်နှစ်သက်ရပါသည့် ဖေဖေကိုယ်သင်းနဲ့က မပြယ်သေးပါလေ။ မျက်ခွံပြန်မှိတ်သွားပြီမို့ ညအိပ်မီးပြာလေး ဖွင့်ခဲ့ပြီး ပြန်ထွက်ကာ တံခါးစေ့ထားခဲ့ပါ၏။ ဖေဖေကို စိတ်မချသည့် မေမေက အိပ်ရာခွဲအိပ်ခိုင်းသော်ငြား ခွဲမအိပ်ပါချေ။

“စံရေ မြန်မြန်ချိုးပြီး ဆင်းခဲ့မယ်၊ မေမေ”

“အေးအေး”

အပေါ်ထပ်သို့ လှေကားမှတစ်ဆင့် ခပ်သွက်သွက်တက်လာခဲ့ပါ၏။ အခန်းတံခါး ဖွင့်ဝင်လိုက်ပြီး အဝတ်အစားချွတ်ကာ bathroom တွင်း ဝင်လိုက်ပါသည်။ ဆောင်းတွင်းမို့ ရေအေးဖြင့် ရေမချိုးနိုင်သဖြင့် ရေနွေးပိုက်နှင့် ရေအေးပိုက်ကို အတူဖွင့်ကာ ခပ်နွေးနွေး အနေအထားရောက်အောင် စောင့်ပြီး ရေပန်းအောက်မှ လက်ဖြင့် ခံလိုက်မိ၏။ အပူအနေတော်ဖြစ်မှ လူဝင်ရပ်လိုက်ရပါသည်။

လည်ပင်းနေရာမှ ပိုက်ခေါင်းမို့ မျက်နှာနှင့်ခေါင်းကို ရေမစိုပါ။ ဆံပင်ကို ခပ်တိုတိုပင် ညှပ်ထားပေမယ့် ဖေဖေ မမာတာမို့ ညနေဘက် ခေါင်းမလျှော်မိလျှင် သတိထားရပါ၏။ လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖူး၍ ရေခဲကာ မျက်နှာဆေးလိုက်မိလေသည်။ ပြီးနောက် သွားတိုက်တာ၊ ပါးလုပ်ကျင်းဆေးဖြင့် ဆေးတာ၊ မျက်နှာသစ်ဆေးဖြင့် မျက်နှာသစ်ကာ shower gel ဖြင့် ခန္ဓာကိုယ်ကို တိုက်ချွတ်ဆေးကြောလိုက်ပါ၏။

ရေပန်းအောက်ပြန်ဝင်လိုက်ပြီး ဆပ်ပြာမြှုပ်စင်ကြယ်စေရန် ခပ်ကြာကြာ ရေချိုးဖြစ်လေသည်။ တစ်နေကုန် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ခဲ့သမျှ ဤသို့ ရေစိမ့်ချိုးလိုက်မှသာ အညောင်းညာပြေပြီး လူကို လန်းဆန်းသွားစေတာပါ။ ရေပန်းခလုတ်ကို ပိတ်ကာ ရေသုတ်ဝတ်စုံကို ချိတ်မှယူဝတ်လိုက်ပါ၏။ ရေချိုးခန်းမီးခလုတ်ကိုရော၊ တံခါးကိုပါ ပိတ်လိုက်ပြီး တန်းပေါ်လွှားထားပါသည့် Towel ဖြင့် မျက်နှာကို ခပ်ဖွဖွသုတ်လိုက်ပါသည်။

မှန်တင်ခုံရှေ့ထိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်ကာ မှန်ထဲကြည့်လိုက်မိပါ၏။ မျက်နှာသွယ်သွယ်၊ မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်း၊ နှာတံချွန်ချွန်၊ နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးနှင့် 'ထိပ်ထားစံ' က မိန်းမဆန်သည့်အလှမျိုးမပါဘဲ ဆံပင်တိုတိုလေးကြောင့် ကလေးပင် ဆန်နေလေသည်။ ဤဆံပင်နှင့် လိုက်ဖက်အောင် လုံချည်တွေ၊ စကပ်တွေ မဝတ်ဖြစ်ပါဘဲ pants တွေသာ

ဝတ်ဖြစ်တော့တာ မဟုတ်ပါလား။

မျက်နှာထက် ညလိမ်း cream ကို ခပ်ပါးပါးလူးလိုက်ပြီး ဆံပင်ကို သေသပ်စေရန် ဘီးကျဲဖြင့် နှစ်ချက်သုံးချက်ပြီးလိုက်ပါ၏။ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးဝတ်စုံကို ရွေးဝတ်ကာ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းခဲ့ပါသည်။ ည (၇) နာရီဆိုတာ ညစာစားဖို့ အချိန်အတော်ပါပဲ။ သို့သော် အစာမချက်နိုင်မှားစိုး၍ အစာအိမ်ထဲသို့ အနည်းငယ်မျှသာ ထည့်ဖြစ်လေ၏။

“ဖေဖေ အဖတ်မစားနိုင်ဘူးလား၊ မေမေ”

“စားရင် ကျွေးချင်တာပေါ့ သမီးရယ်၊ အလှုပ်အရှားသိပ်မရှိတော့ ဝမ်းချုပ်မှားစိုးလို့ သတိထားပြီး ကျွေးနေရတာ”

“ခပ်ပျော့ပျော့လေးချက်ကျွေးပေါ့ မေမေရယ်၊ ပဲဟင်းချိုလေး၊ ဟင်းနုနွယ်ရွက်ကြော်၊ ပဲပင်ပေါက်ကြော် စတာတွေပေါ့၊ အူဆေးပေးတဲ့ ဟင်းလျာဆို အဆင်ပြေမှာပါ”

“အေးပါ ... မေမေ စီမံပါမယ်”

“မေမေ ပင်ပန်းမှားစိုးလို့ Home လိုက်စောင့်ပေးတဲ့ male nurse ကို ညှိပိုင်းငှားထားတယ်၊ နောက်တစ်ပတ်လောက် ရမယ်ထင်တယ်”

“အင်း”

“အဲဒါဆို ဘေးခန်းမှာ မေမေ ပြောင်းအိပ်လိုက်နော်၊ အရေး

ကြောင်းရှိရင် ဖေဖေအခန်းထဲက bell နှိပ်ရုံနဲ့ တစ်အိမ်လုံး ကြားရတယ်”

မေမေ မျက်နှာမကောင်းပါ။ အသက်ရှင်စဉ် ခင်ပွန်းနှင့် ခွဲခိုင်းတာမျိုး မဟုတ်ပေမယ့် ဖေဖေကိုပြုစုရင်း ကျန်းမာရေးကောင်းနေပါသည့် မေမေပါ လဲသွားလျှင် ‘စံ’ နလန်ထူနိုင်တော့မည် မထင်ပါလေ။ ‘ကိုယ်စားယူပေးချင်သည်’ ဟု မကြာခဏ ကရုဏာသက်စွာ ပြောလေ့ရှိသည့် မေမေ့ကို စိတ်ရောကိုယ်ပါ အနားယူစေချင်တာပါ။

“ဖေဖေအခန်းတံခါးက အမြဲစေ့ထားမှာပဲ၊ မေမေ မကြာခဏ ဝင်ကြည့်လည်း ရပါတယ်”

“အင်းပါ”

ဖြစ်နိုင်လျှင် Day ရော၊ Night ပါ Nurse ငှားချင်တာပါ။ သို့သော် ကုန်ကျငွေများမှာလည်း ဖိုးသလို မေမေပါ ဖေဖေဝေယျာဝစ္စ လုပ်ခွင့်မရပါက ‘စံ’ နှင့် သဘောထားကွဲလွဲတော့မှာလေ။ ဒါကြောင့်မို့ မေမေ ညဘက် ကောင်းကောင်းအိပ်ပျော်ပြီး နားနားနေနေဖြစ်စေရန် စီစဉ်ခြင်းပါပဲ။

“မေမေလည်း ကျန်းမာရေး ကရုစိုက်ပါဦး”

“မေမေက အိမ်မှာနေတဲ့သူပါ သမီးရယ်၊ သမီးသာ အလုပ်မှာ စိတ်ရော၊ လူပါ ပင်ပန်းရတာပါ။ ဖိုးသူတော်လဲမှ တောင်ငွေ

မကူနိုင် ဖြစ်မှာပဲစိုးတယ်”

“မစိုးရိမ်ပါနဲ့ မေမေ၊ စံလည်း ကြိုးစားနေတာပါပဲ၊ အိမ်တစ်အိမ်မှာ စီးပွားရေး၊ ကျန်းမာရေး၊ အိမ်ထောင်ရေးဆိုတဲ့ သုံးဘက်က အမြဲမညီတတ်တာမို့ တစ်ခုပဲငြိတာ ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ နှစ်ခုမဖြစ်အောင်တော့ စံ ကရုစိုက်ပါမယ်”

“သမီးကို မေမေတို့ အားကိုးပါတယ်၊ စံ”

“အဲဒီလိုမပြောပါနဲ့ မေမေ၊ စံ ဒီအရွယ်ရောက်လာတာ၊ ဒီအသိ၊ ဒီလို မတ်မတ်ရပ်နိုင်ဖို့အတွက် မေမေနဲ့ဖေဖေ ပြုစုပျိုးထောင်ပေးခဲ့ကြတာပါ။ မိဘကျေးဇူးဆိုတာ ဆပ်လို့ကုန်ရိုးမှမရှိတာ မေမေရယ်”

မေမေက ‘စံ’၏ထမင်းပန်းကန်ထဲသို့ ထမင်းနှစ်စွန်းခန့် ထည့်ပေးလေ၏။ ညဘက်လည်း သိပ်မစားဖြစ်။ မနက်လည်း ဟုတ်တိပတ်တိ ဘာမှမစား။ နေ့ခင်းဘက်လည်း အလုပ်ရှုပ်နေသဖြင့် စားဖို့ သတိမရဖြစ်ကာ အဆာလွန်သွားတတ်သည့် ‘စံ’ အကျင့်ကို ‘စံ’ ပဲ သိတာပါလေ။

“မေမေဖို့လည်း အားဆေးဝယ်လာပေးတယ်နော်၊ တစ်နေ့ထမင်းသုံးကြိမ်ဝင်အောင် စားပါ။ ဆေးက ပုံမှန်တစ်ရက် တစ်လုံးပဲ သောက်ရမှာ မမေ့ပါနဲ့”

“သမီးကိုယ်သမီးသာ ကရုစိုက်ပါကွယ်”

“စံက လူငယ်မို့ ကိုယ်ခံအားကောင်းပါတယ် မေမေ”

အသားဟင်းတွေ ခပ်ထည့်ပေးတော့မှာမို့ လက်ကာပြလိုက်ရပါတယ်။ မေမေ ကျေနပ်စေရန် တစ်တုံးစီတော့ ယူစားပြရလေသည်။ ထမင်းစားတိုင်း အရွက်ကြော်လို အသုတ်လို တစ်ခွက်တော့ မဖြစ်မနေ လုပ်ခိုင်းထားတာမို့ ကြက်သားဟင်း၊ ငါးကြင်းဆီပြန်၊ ငါးကြော်နပ်၊ အသားဟင်းတွေကြားမှာ ပန်းဂေါ်ဖီကြော်နှင့် ပဲပြားသုတ်က ‘စံ’အကြိုက်မို့ ပို၍ အကုန်မြန်လေ၏။ အရည်သောက်အဖြစ် ချဉ်ပေါင်ရွက်၊ ဟင်းချိုကိုသာ ကြက်သွန်နီပါးပါးလေး လှီးအုပ်ထားပြီး ဆီတစ်စက်နစ်စက်ထည့်ထားတာမို့ သိပ်မချဉ်ပါဘဲ မွှေးနေလေသည်။

“ဪ... မေ့တော့မလို့ ဒေါက်တာဘုန်းမြင့်က သမီးနဲ့ ပြောစရာရှိတယ်တဲ့”

“ဟုတ်လား၊ လူချင်းမဆုံရတာ ကြာပြီကိုး”

“တစ်ရက်လောက် သူလာတုန်း သမီး စောစောပြန်လာလေ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကတိပေးတာတော့ မဟုတ်ရပါ။ အလုပ်က စောစောပြန်ရသည့်ရက်ရယ်လို့ ရှိမှမရှိတာပဲ။ ပြောတော့ဖြင့် ကုမ္ပဏီ MD ဆိုတာ မနက် (၁၀) နာရီ ဟန်ပြလေး ရောက်လာပြီး နေ့လယ် (၂) နာရီနှင့် ပြန်လေ့ရှိတာပါ။ ‘စံ’မှာဖြင့် အလုပ်တွေ တောင်လိုပုံပြီး စာရင်းဇယား

တွေ ရှင်းလင်းနေရတာမို့ မအားနိုင်ပါလေ။

ညစာစားပြီးသည်နှင့် အပေါ်ထပ်သို့ ပြန်တက်ကာ လသာဆောင်မှာ လမ်းခဏလျှောက်ရပါ၏။ လရောင်က အင်အားမရှိ၊ ကြယ်ရောင်က မှိန်ဖျော့ဖျော့ ညအလှက မပြည့်စုံပါလေ။ ခပ်အေးအေး လေတို့ တိုက်ခတ်လာသည်မို့ အပေါ်ဝတ်အင်္ကျီကို ရင်ဘတ်စုတ်ထားလိုက်ရလေသည်။

မျက်စိကို စုံမှိတ်ပြီး လေကို အဆုတ်တွင်းသို့ တစ်ဝကြီး ဂျှပ်လိုက်မိ၏။ စိတ်ဓာတ်တွေ ကျချင်ပေမယ့် မိဘနှစ်ပါးစလုံး အသက်ရှင်နေတုန်းမို့ အားခဲထားရတာပါ။ ဖေဖေ ပြန်လည်ကျန်းမာဖို့က အဓိက စီးပွားရေးအဆင်ပြေချောမွေ့ဖို့က သာမညပေကိုး။ အရှုံးနှင့် အမြတ်သာ ရှိတာမှန်ပေမယ့် ကျွမ်းကျင်တတ်မြောက်ဖို့ကသာ အရေးကြီးတာပါလေ။

မလှမပညကို ငေးနေရုံနှင့် အလုပ်ပြီးပါမလား။ အိမ်ထဲ ပြန်ဝင်ကာ အခန်းတံခါးဖွင့်၍ ဝင်လိုက်ပါ၏။ စာကြည့်စားပွဲထက်မှ Computer laptop ကို ဖွင့်လိုက်ပါသည်။ Memory stick ထဲမှာထည့်ပြီး ယူလာသည့် အလုပ်ဇယားကို Laptop အပေါက်ထဲ သွင်းထည့်စဉ် မေမေက ‘စံ’အတွက် ကော်ဖီခါးခါး ဖျော်ပြီး လာဖို့လေ၏။ ကျေးဇူးပါ မေမေ။

အခန်း (၄)

ကားကို ကုမ္ပဏီဝင်းထဲ ဝင်လိုက်ပြီး ကားပါကင်မှာ ဝင်ရပ်လိုက်ပါ၏။ ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်စဉ် ရွှေရောင်စာလုံးဖြင့် ထွင်းထားသည့် ကုမ္ပဏီနာမည်ကို မော့ကြည့်လိုက်မိပါသည်။ 'ဗျူရို' ဟူသည့် အမည်ကို ရပ်တည်နိုင်အောင် ဖေဖေ မည်မျှ ကျားကုပ်ကျားခဲ ကြိုးစားခဲ့ပါသနည်း။ ခြေထိုးမှုတွေ၊ ဖြတ်ခုတ်စားမှုတွေ၊ သစ္စာမဲ့မှုဆိုတာတွေ အားလုံးကို ကျော်ဖြတ်ပြီး ဒီတစ်နေရာကို ထူမတ်နိုင်ခဲ့တာပါ။

သူ့အလှည့်မှာဖြင့် ဖေဖေလို အားနာတာတွေ၊ သည်းခံတာတွေ၊ အလျော့ပေး၊ အလှည့်ပေးတာတွေ မှန်သမျှကို ကျောခိုင်းလျှစ်လျှူရှုပ်စဲခဲ့တာ မဟုတ်ပါလား။ လောကမှာ ငွေသာလျှင် အဓိကဟူ၍

ဦးတည်ချက်တစ်ခုကိုသာ ရှေ့ရှပြီး လုပ်ဆောင်ခဲ့သဖြင့် ကျားကြီး၏ သားက ပိုအဆိပ်ပြင်းသည်ဟူသည့် သတင်းပင် ပျံ့နှံ့ခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလား။

ကုမ္ပဏီထဲသို့ တစ်လှမ်းချင်း ဝင်ခဲ့စဉ် အားလုံးက ခြေစုံရပ်ပြီး လေးစားမှုဖြင့် ဦးညွတ်နှုတ်ဆက်ခြင်း ပြုကြလေ၏။ ဖေဖေကိုလည်း ထိုသို့ပင် လေးစားခဲ့ကြတာမို့ သူ့ကိုလည်း ဖေဖေနည်းတူ ခိုဆောင်ကြသည်သာ။ ရှေ့မှာတော့ တစ်မျိုး နောက်ကွယ်ကျ နှာခေါင်းရှုံ့ အတင်းပြောဆိုကြမှာမုန်း သိနေပါ၏။ လောကသားအားလုံးလိုလိုက ဟန်ဆောင်ခြင်းမျက်နှာဖုံးတို့ကို တပ်ဆင်ထားကြတာ အမှန်ပါ။

Lift ဖြင့် အပေါ်ဆုံးထပ်သို့ တက်လာခဲ့ပါ၏။ Corridor လမ်းမှာ ခပ်မှန်မှန်လျှောက်ခဲ့စဉ် ရုံးခန်းရှေ့ မတ်တတ်ရပ်စောင့်လျက် ကြိုဆိုနေပါသည့် 'သိမ့်နဒီ' ကို မြင်လိုက်ရပါသည်။ အပြင်မှာ မည်သို့ပင် ဝတ်ဆင်ပါစေ အလုပ်မှာဖြင့် Uniform ကို သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်ရမည်ဟု အမိန့်ထုတ်ထားတာမို့ သူမကို Uniform ဖြင့်သာ တွေ့ရလေသည်။

အပေါ်အဖြူရောင်ကော်လံပါ blouse နှင့် စကပ်က ဒူးဖုံးရုံ နက်ပြာရောင်ကို Aircon လွှတ်ထားတာမို့ Coat နက်ပြာဖြင့် ဘုံဝတ်ထားပါ၏။ ဆံပင်ကိုလည်း သပ်သပ်ရပ်ရပ် ထုံးထားသဖြင့် နူး

ပြောပြက ရှင်းလင်းနေသလို မျက်နှာသေးသေးလေးထက် နီညိုရောင် ခဲဖြင့် ဆွဲခြယ်သထားပြီး နှုတ်ခမ်းထက်မှာတော့ ပန်းဆီရောင် galss ဆိုးဆေးတင်ထားတာက ပုရိသတို့ ရင်ခုန်ဖွယ်ရာပင်။ ခန္ဓာကိုယ် ကောက်ကြောင်းလည်း လှပသက်ဝင်ကာ ညှို့အားပြင်းပြီး စူးရှသည့် မျက်ဝန်းတို့က သူမ၏ဆွဲဆောင်မှုလက်နက်တစ်ခုပင် မဟုတ်ပါလား။

“Good morning, GM”

“Morning ဝါ၊ နဒီ”

အလုပ်ထဲမှာ နာမည်ခေါ်ခွင့်မပြုထားသဖြင့် သူမ သတိထား ခေါ်ပါ၏။ ရုံးခန်းတံခါးကို အဆင်သင့်ဖွင့်ပေးလိုက်ပြီး အထဲသို့ ဝင် လိုက်ပါသည်။ သူတိုင်ရမည့် မှန်စားပွဲထက်မှာဖြင့် ရေမွှေးနင်းဆီတို့ ဝေဆာနေပါသည့် အလှပန်းအိုးက ရှိနေလေ၏။ သူမ နှုတ်ခမ်းဆိုး ဆေးနှင့် လိုက်ဖက်သည့် ပန်းကို ရွေးချယ်အလှဆင်တာကိုက ‘သိမ့် နဒီ’ ၏ကျွမ်းကျင်မှုပင်။

“မွှေးသားပဲ”

“GM ကြိုက်တယ်ပေါ့လေ”

“ကြိုက်တယ်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ မျက်စိပသာဒဖြစ်ရုံပါ။ တကယ်တော့ ပန်းဆိုတာ လန်းတုန်းခဏပဲ သဘောကျကြတာ သဘာဝပဲ နဒီရဲ့၊ နွမ်းတာနဲ့ အမှိုက်ပုံးထဲရောက်ရော မဟုတ်လား”

“ဒါဆို မိန်းကလေးတွေကို ပန်းနဲ့တင်စားကြတာကိုရော

ဘယ်လိုသုံးသပ်မှာလဲ”

သူ တီးတိုးရယ်လိုက်မိပါ၏။ သူမအကျင့်ကိုက အလစ် အငိုက်ဖမ်းတတ်သည် မဟုတ်ပါလား။ ယခုလည်း မိန်းမဆိုသည့် ခေါင်းစဉ်ဖြင့် သူ့သဘောထားကို မေးနေပြီလေ။ ပန်းနှင့်လိပ်ပြာ၊ ပန်းနှင့်ပျားပိတုန်းတို့က ဆက်စပ်မှုရှိကြတာမှန်သော်ငြား သူက သူ့ကို လေးနှစ်သားအရွယ်မှာ ချန်ရစ်ခဲ့ပြီး ဖေဖေနှင့်ကွာရှင်းခဲ့သည့်မိခင် ကို စိတ်ထဲမှ အနာကြီး နာကြည်းခဲ့သည့်လူပါပဲ။ ဒီတော့ အကြောင်းမဲ့ သက်သက် မိန်းမမုန်းတီးရေးဝါဒီတစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့ရတာပါ။

“မိန်းမတွေလည်း အတူတူပဲပေါ့၊ နဒီ၊ အရွယ်ရှိတုန်း တင့် တယ်လှပမှု ရှိကြတာမှန်ပေမယ့် အရွယ်လွန်တာနဲ့ ဟိုင်းသွားကြတာ မဟုတ်လား၊ မွှေးတုန်းလန်းတုန်း ခဏတာလှခဲ့ရုံထက် မလိုပါဘူးကွာ”

“အန်တီသဲသဲကို ခုထိ စိတ်နာနေတုန်းပဲ ထင်တယ်”

“နဒီ”

“Sorry ဝါ၊ GM... မရည်ရွယ်ဘဲ ပြောလိုက်မိတာပါ”

“မိန်းမတွေအားလုံးကို ဝါးလုံးသိမ်းရမ်းပြီး မုန်းနေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ နဒီ၊ ကိုယ့်အပေါ်မှာ အန်တီငယ် ဘယ်လောက်များ အနှံ့တာခံပြီး ချစ်ခဲ့၊ ကောင်းခဲ့လည်းဆိုတာ နဒီလည်း သိမှာပါ။ ကဲ! ... အလုပ်စလုပ်ကြစို့၊ မနေ့ကတင်တဲ့ Report တွေ ပေးပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ GM”

‘သိမ့်နဒီ’ က သူမ စားပွဲရှိရာသို့ လျှောက်သွားလေ၏။
ဟုတ်ပါတယ်။ မူကြိုနေခါစအရွယ်လေးမှစ၍ ဖေဖေညီမရင်းဖြစ်သည့်
အန်တီငယ် ‘ဒေါ်သက်သက်ရှိန်း’ က အိမ်ထောင်မပြုဖြစ်ပါဘဲ သူ့ကို
ပြုစုစောင့်ရှောက်ပေးခဲ့တာ အမှန်ပါ။ အဒေါ်ဆိုတာထက် မွေးမိခင်နှင့်
မခြား သူ့အပေါ် အချစ်ပိုခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။ ဤနည်းဖြင့်ပင်
အန်တီငယ်သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ‘ဒေါ်စန္ဒီ’ သမီး ‘သိမ့်နဒီ’ နှင့် သူ့ကို
ရင်းနှီးလာစေခဲ့တာပင်။

“ဒီမှာပါ၊ GM”

“Ok!”

File နှစ်ခုကို ကမ်းပေးလျက် ပြန်မလှည့်သွားပါဘဲ ရပ်နေ
သည့် သူမကို မော့ကြည့်လိုက်မိ၏။ ဘာများပြောစရာရှိနေသေးပါ
သလဲ။ သူက ဘာမဆို လျှို့ဝှက်သိုသိပ်ကျင့် ရှိတာမှန်သော်ငြား
သူမကိုတော့ အမြဲတိုင်ပင်ဆွေးနွေးလေ့ရှိတာလေ။ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ
ကလွဲ၍ အလုပ်ကိစ္စကို ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

“ဘာပြောစရာရှိလို့လဲ၊ နဒီ”

“ပြောရင်ကောင်းမလား စဉ်းစားနေတာ”

“ဘာများလဲ”

“ကျန်ခဲ့တဲ့လက နဒီတို့ရလိုက်တဲ့ သစ်တွေရော၊ ထင်းရှူး
သားတွေကိုပါ ပြောမလို့ပါ”

“အင်း”

“အဲဒါကို မရလိုက်တဲ့ ကုမ္ပဏီက ပြဿနာရှာချင်နေမှာမို့
ပါ”

“ဘယ်ကုမ္ပဏီလဲ”

“ ‘ပင်မြင့်စံပါ’၊ အမှန်က သူတို့ စရံပေးထားပြီးသား ကုန်
ကြမ်းတွေကို နဒီတို့က ဈေးဝိုပေးပြီး ယူလိုက်တာလေ”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ၊ စာချုပ်လျော်ကြေးကိစ္စကို ရောင်းတဲ့
ကုမ္ပဏီပဲ ရှင်းရမှာပေါ့၊ ကိုယ်တို့နဲ့ ဘာဆိုင်လဲ”

“ဆိုင်တော့ဆိုင်တယ်၊ GM”

“ဘယ်လို”

“နဒီလည်း ဟိုဘက်က ချုပ်ထားတဲ့စာချုပ်ကို မနေ့ကမှ
သေချာကြည့်မိတာ”

“ပြဿနာရှိလို့လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“File ထဲမှာ ရှိလား”

“E-mail ပို့လိုက်လို့ပါ”

“ဘာ!”

‘သိမ့်နဒီ’ က သူ့အတွက် ကော်ဖီဖျော်ပေးဖို့ လှည့်တွက်
ပါ၏။ သူက Computer laptop ကို ဖွင့်ပြီး E-mail ပို့သည့် Box

ကို mouse ခလုတ်မှ မြားဖြင့် ထိပြီး ခလုတ်နှိပ်လိုက်မိလေသည်။ အလို! ... တကယ့်ကိုပဲ စာချုပ်အစစ်ဖြင့် ပိုင်လိုက်တာပါလား။ အဲဒီက အချက်ကိုသာ စာလုံးအမည်းဖြင့် ရေးထားတာမို့ သိသာစေလေ၏။

“အကယ်၍ စရံပေးချေထားသည့် စာချုပ်အချက်ကို ဖျက်ပြီး အခြားဝယ်ယူနှင့် ရောင်းဝယ်ဖြစ်ပါက နစ်နာစေသည့်ကုမ္ပဏီအား ဖောက်ဖျက်ဝယ်ယူနှစ်ဦးနှစ်ဖက်မှ စရံငွေ သုံးဆကို ထက်ဝက်စီ ညီတူမျှတစွာ ပေးလျော်စေရပါမည်”

“တောက်!”

ကြည့်စမ်း! ... ဒါကို သူ ဘာလို့မသိခဲ့တာလိမ့်။ စာချုပ် ဖျက်မိပါက ရောင်းသူကသာ ပထမဝယ်ထားသူထံ ပေးလျော်ရစမြဲ ပါ။ ခုတော့ ထုံးစံမဟုတ်သည့် အချက်တို့ဖြင့် ဒီကုမ္ပဏီက ချုပ်ကိုင်ထားပါရောလား။ ‘ပင်မြင့်စံ’ ကုမ္ပဏီ MD က အတော့်ကို လည်ဝယ်ချက်ချာနေတာပါလေ။ အောက်ဖက်မှ ကျားဆိုင်ရမည့် အချက်အလက်တို့ကို ဆက်မဖတ်ဖြစ်တော့ဘဲ ခလုတ်ကို နှိပ်၍ ပိတ်လိုက်မိတော့၏။

စီးပွားရေးလုပ်ကိုင်စဉ် အမှားများ ရှိခဲ့သော်ငြား သူ လွယ်ကူစွာ ကျော်လွှားအောင်မြင်ခဲ့တာချည်းပါပဲ။ ယခုလို ခပ်ရှုပ်ရှုပ်ဖယားမျိုးကိုဖြင့် ဒီတစ်ကြိမ်သာ ကြုံရခြင်းပါ။ ဖေဖေလုပ်ခဲ့စဉ်က export & Import လုပ်ငန်းကြီးသာဖြစ်သော်ငြား လူငယ်ဖြစ်သည့် သူ့လက်

ထက်မှာဖြင့် Construction နှင့် ဆက်နွယ်သည့် ပစ္စည်းတွေကို ဝယ်ယူသိုလှောင်ထားပြီး ပစ္စည်းပြတ်လတ်သည့်အချိန်မှာမှ ဈေးကောင်းဖြင့် ရောင်းချတာက အမြတ်များကြီးမို့ တိုးချဲ့လုပ်ဆောင် ဖြစ်ခဲ့တာပါလေ။

“ကျစ်!”

“Coffee ခပါပြီ GM”

“အဲဒီပစ္စည်းတွေ ဘယ်သူရှာလာတာတဲ့လဲ”

“ရှာပေးတာက နဒီကိုယ်တိုင်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ငွေချေပြီးဝယ်တဲ့ ကိုယ်စားလှယ်တာဝန်ခံက ကိုရဲဇော်ပါ GM”

“အခုခေါ်လိုက်”

“ရှင်!”

“အဲဒီ ကိုရဲဇော်ကို ခေါ်ဖို့ ပြောနေတာလေ ... မြန်မြန်!”

‘သိပ်နဒီ’ က phone ဖြင့် တာဝန်ခံကို တက်လာရန် ခေါ်နေလေ၏။ ကော်ဖီခွက်ကို ကိုင်ထားရင်း ကုမ္ပဏီဘေးရှိ မြင်ကွင်းတို့ကို မှန်ချပ်များထဲမှ လှမ်းကြည့်နေမိသည်။ ဒီလောက် ခေတ်မီတိုးတက်နေသည့်ကာလမှာ စီးပွားရေးကို ရှာနိုင်သလောက် ကြိုးစားရှာထားရမှာလေ။ ဆုံးရှုံးရတာ ပေးလျော်ရတာမျိုးက ‘ရှိန်းရောဇာ’၏ ရာဇဝင်ထဲမှာ ရှိခဲ့တာမှ မဟုတ်ဘဲ။

“ဒေါက်! ဒေါက်!”

၅၀ * မမသဒ္ဓါမောင်

“Come in!”

“ကျွန်တော် ရောက်ပါပြီ၊ GM”

တံခါးအသာဖွင့်ကာ မင်္ဂလာသည့် လူရွယ်က သူ့ထက် အသက်ကြီးမည့်ပုံပါ။ သို့သော် သူက ရာထူးကြီးသည့် GM မို့ ကြီးသူကို ရိုသေပြုစုကာ မရှိနိုင်ပါလေ။ မတ်တတ်ရပ်နေပါသည့် သူ့ကို ဦးညွှတ်ပြလိုက်သည့် ကိုယ်စားလှယ်အား ခပ်စူးစူးအကြည့်ဖြင့် ကြည့်လိုက်မိပါ၏။ ဒေါသက ရင်ထဲမှာ မှန်တိုင်းမွှေနေပြီမို့ မနည်းကြီး ထိန်းထားရလေသည်။

“အဲဒီကုမ္ပဏီရဲ့အရောင်းအဝယ်စာချုပ်ကို ခင်ဗျား မသိတာလား။ သိသိကြီးနဲ့ တမင် ပစ္စည်းဝယ်ခဲ့တာလား။ ရှင်းစမ်းပါဦး”

“ကျွန်တော် တကယ်မသိတာပါ၊ GM”

“ကျစ်! ... စကားကို လွယ်လွယ်မပြောပါနဲ့၊ အပြစ်ကိုလည်း ခေါင်းမရှောင်ချင်ပါနဲ့၊ အခု ခင်ဗျားလုပ်ရပ်က ကျုပ်ကုမ္ပဏီကို ဘယ်လောက်ထိခိုက်နေပြီဆိုတာ သိရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒါဖြင့် ... ခင်ဗျား ဘယ်လိုတာဝန်ယူပြီး ရှင်းပေးမှာလဲ ပြော!”

နှုတ်ပိတ်နေလေ၏။ ‘သိမ့်နဒီ’ က အနောက်နားမှ ရပ်နေရာမှ တာဝန်ခံ၏ဘေးသို့ ရှေ့တိုး၍ ရပ်လိုက်လေသည်။ မည်သူ့ကို

အရာရာတိုင်းထက်ပို၍ * ၅၁

အပြစ်ဖိုရမည်နည်း။ ညွှန်ကြားတာက ‘နဒီ’၊ ဝယ်သည့်သူက ‘ရဲဇော်’၊ ငွေထုတ်ပေးသည့်သူက ‘ရှိန်းရာဇာ’ ဖြစ်နေပြီ မဟုတ်ပါလား။ နိုင်ရာလူ ဖိရမ်းနေတာကို ဖေဖေ သိလျှင် ညီတော့ အကြိမ်းခံရမှာ အသေအချာပါ။

“နဒီက ညွှန်ကြားပေးခဲ့တာမို့ နဒီမှာလည်း အပြစ်ရှိပါတယ်၊ GM”

“ပင်မြင့်စံကုမ္ပဏီက လျော်ကြေးသုံးဆတ်တဲ့ သုံးဆ ... အဲဒီသုံးဆက ရောင်းတဲ့လူပဲ ပေးရမှာမဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်ပါ တစ်ဝက်ခွဲပေးပြီး လျော်ရမှာ၊ စရံငွေက ဘယ် amount ရှိတယ်ထင်သလဲ”

“ငါး ... ငါးရာပါ”

“အေး! ... အဲဒီရဲ့သုံးဆ သိန်းတစ်ထောင်ငါးရာကို ကျုပ်က ခွဲပြီး ပေးရတော့မယ်၊ ခင်ဗျားတို့ ဝန်ထမ်းတွေက ပြဿနာဖြစ်ရင် အလုပ်ထွက်လိုက်တာနဲ့ ပြီးနေပြီ၊ တကယ်တမ်း ငွေကြေးလျော်ပေးရပြီး နစ်နာရမှာက ကျုပ်ချုပ်”

“GM”

“ပိုက်ဆံက အလကားမရဘူး!”

အသံကုန်အော်လိုက်မိတာမို့ ‘နဒီ’ ရော ‘ရဲဇော်’ ပါ မျက်နှာရှုံ့တွလျက် တစ်ကိုယ်လုံးပါ တွန့်ခနဲဖြစ်သွားရပါ၏။ စိတ်ရှိလက်ရှိ စားပွဲထက်ရှိ ပစ္စည်းတွေဖြင့် ပစ်ပေါက်လိုက်ရ မကောင်းလို့ပါ။ တင်း

၅၂ * မမသဒ္ဓါမောင်

တာမှ အတော့်ကို ပြတ်လုမတတ် တင်းမာနေမိတာလေ။

“ရောင်းတဲ့ကုမ္ပဏီနဲ့ ညှိနှိုင်းနိုင်ရင်တော့ အဆင်ပြေနိုင်ပါလိမ့်မယ်၊ GM”

“ဘယ်သူက ညှိမှာလဲ... ကျုပ်လား”

“နဒီ ကြည့်စိစဉ်ပေးပါမယ်”

ဒီလိုပဲ ပြောတော့မှာပေါ့။ အောင်မြင်ချိန်က အပြုံးမျိုး မပြုံးနိုင်တော့ပါလေ။ အရှုံးဆိုတာကို သူမှ လက်သင့်မခံချင်တာကိုး။ ဖေဖေလိုချင်သည့် စံနှုန်းအနေအထားမျိုးရောက်အောင် ကျားကုပ် ကျားခဲ ကြိုးစားလာခဲ့သမျှ တချို့တည်းနှင့် သဲထဲရေသွန်သည့်နှယ် အဖြစ်ခံလို့ ဘယ်ရပါမလဲ။

‘ရိုန်းရာဇာ’ ဆိုတာ စီးပွားရေးသမားတွေရဲ့မျက်ခုံးထက်မှာ စကြလျှောက်သလို လျှောက်တတ်ခဲ့တာပါလေ။ လည်သူစားစတမ်း ဆိုပေမယ့် ဤသို့ အရိုးမငြိအောင် ကြည့်ရှောင်တတ်ခဲ့တာ မဟုတ်ပါလား။ မဖြစ်စလောက် အခက်အခဲတို့ကို လွယ်ကူစွာ ကျော်လွှားအောင်နိုင်ခဲ့ပါလျက် ဤတစ်ကြိမ်မှာ အထိနာစရာဖြစ်ရတယ်လို့။

‘ပင်မြင့်စံ’ တဲ့။ နာမည်ကြီးကုမ္ပဏီနှင့် ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်ဖို့ ပြင်ဆင်ထားရတော့မှာပါ။ ဘယ်သူလာတွေ့မှာလဲ။ ရှေ့နေတွေပါ တစ်ခါတည်း ခေါ်လာမှာလား။ ရင်မောလိုက်ပါဘိ ‘ရိုန်းရာဇာ’။

အခန်း (၅)

ဗီရိုထဲမှ ဝတ်စုံကို ချိတ်ယူ၍ ဝတ်လိုက်ပါ၏။ ပန်းဆီရောင် style pants နှင့် ရှပ်ပုံစံ blouse အဖြူကိုဝတ်ကာ အပေါ်မှ ပန်းရောင် ခပ်ဖျော့ဖျော့ coat အပါးကို ထပ်ဝတ်လိုက်ပါသည်။ ဗီရိုတံခါးကို ပြန်ပိတ်စဉ် တံခါးမှ မှန်ထဲမှာ ပန်းရောင်ဝတ်စုံနှင့် ‘စံ’ ကို ကိုယ်တိုင် မြင်ရလေ၏။ မိန်းမဆန်လွန်းနေပြီလား။

ကိုယ်စားလှယ်ကို ‘ဇမ္ဗူဂျိန်း’ ကုမ္ပဏီကို သွားခိုင်းပေမယ့် အဲဒီကုမ္ပဏီ GM က ‘စံ’ တို့ကုမ္ပဏီ MD ကိုယ်တိုင် လာတွေ့ပါဆိုပြီး ပြောခဲ့တာ နှစ်ခါရှိနေလေပြီ။ ဆောက်လက်စအဆောက်အအုံတွေ အတွက် လိုအပ်နေသည့် ပစ္စည်းတွေကို ဝယ်သွားတာမို့ ညှိနှိုင်းချင်တာပါ။ လျော်ကြေးယူချင်လို့ မဟုတ်ပါချေ။

ဒါတောင်မှ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်ဖြင့် တွေ့ဖို့ လက်မခံဘူး တဲ့လား။ နောက်ဆုံးတော့ အရေးတကြီးလိုအပ်သည့် ‘စံ’ ကိုယ်တိုင် သွားတွေ့ရတော့မှာလေ။ တကယ်ဆို ‘စံ’က သွားတွေ့ဖို့မလိုပါ။ ‘စံ’ တို့ ကုမ္ပဏီရှေ့နေကိုသာ လွှတ်ပြီး ဘယ်နေ့၊ ဘယ်အချိန်၊ ဘယ် နေရာမှာ ဆက်ဆက်လာတွေ့ရမည်ဟု ချိန်းရုံသာ။ သို့သော် တရား ဆိုင်တာ လျော်ကြေးငွေတောင်းတာတို့က ရက်ကြာပြီး အချိန်ပုပ်သွား မှာမို့ ပြေပြေလည်လည် ညှိနှိုင်းရုံဖြင့် အဆင်ပြေသွားနိုင်တာပါလေ။

“စံ၊ သွားပါဦးမယ် မေမေ”

ဖေဖေကို နွားနို့နှင့်ပူတင်း ကျွေးနေရင်းမှ မေမေ လှည့် ကြည့်လေ၏။ Wheel chair ပေါ် ထိုင်နေပါသည့် ဖေဖေက ‘စံ’ ကို ခပ်နွေးနွေးအပြုံးဖြင့်သာ နှုတ်ဆက်လိုက်ပါသည်။ မနုဏ္ဍိက မနက် စောစောနိုးပြီး ဖေဖေနှင့် ခြံထဲမှာ လမ်းဆင်းလျှောက်ပေးခဲ့ရလေ၏။ မြက်ခင်းစိမ်းစိုစိုထက် ဖိနပ်မပါဘဲ နင်းစက်တို့၏အစိုဓာတ်ကို ဖေဖေ ခံစားတတ်စေရန် ဖေးကူလျက် ကြိုးစားလျှောက်စေခဲ့တာပါ။

“ဖေဖေ ဘာများ မှာချင်သေးလဲဟင်”

“စောစောပြန်လာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဖေဖေ”

“သမီးဖေဖေ စပျစ်သီးစားတယ်ကွဲ့၊ တွေ့ရင် ဝယ်လာပေး

ပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဖေဖေပါးကို ‘စံ’က ပါးလေးဖြင့် ကပ်လိုက်ပါ၏။ ဖေဖေ ခုယ်သံကို ကြားရလေတော့သည်။ ငယ်စဉ်က ‘မွေးမွေးပေးပါ’ ဆို တုတ်၊ ဒီလိုမျိုးပါးချင်းသာ ကပ်တတ်သည့် သမီးလေးဖြစ်ခဲ့တာ အမှန် ပါ။ အရွယ်ရောက်မှာသာ ဒီလိုမျိုးမလုပ်ဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် အိပ်ရာထဲလဲနေ သည့် ဖေဖေကို သနားကရုဏာခံစားချက်ဖြစ်ခဲ့တာမို့ မေမေထက် ပိုပြီး ချစ်ပြခဲ့မိတာလေ။ မေမေကတော့ ‘စံ’ ကို နားလည်ပေးတာ မဟုတ်ပါလား။

မနက်စောစောထပြီး ကားကို ဂိုဒေါင်ထဲမှထုတ်ကာ ရေ ဆေးပြီး သန့်ရှင်းအောင်လုပ်ထားပြီး ဆီပါထည့်စက်စမ်းပြီးသားမို့ အဆင်သင့်ပြင်ထားပြီးလေသည်။ ကားပေါ်တက် စက်နိုး၍ တိုက်ရှေ့မှ ထွက်ကာ ခြံထဲမှ မောင်းထွက်ခဲ့ပါ၏။ ဒီနေ့ သွားတွေ့ရမယ့်ကုမ္ပဏီ GM နှင့် အဆင်ပြေပါ့မလား။ မသိသေးပါလေ။ phone သံမြည်လာ တာမို့ bluetooth နားကြပ်ကို နားတစ်ဖက်မှာတပ်ကာ ခလုတ်ဖိ လိုက်ပါသည်။

“ပြော! ... ကေသီ”

“မမအိမ်က ထွက်လာနေပြီလား”

“အင်း”

“ဇမ္ဗူဂိုဏ်း GM နဲ့ Date တာ အချိန်မရဘူး၊ မမ”

“အဲဒီတော့”

“သူ့အလုပ်လာတဲ့အချိန် စောပြီးတွေ့ရင် မမ အဆင်ပြေ
မလားလို့ပါ”

“အခု”

“ဟုတ်ကဲ့”

“Ok လေ ... တစ်ချက်ဝင်ကြည့်လိုက်ရုံပေါ့”

ခလုတ်ကို ပြန်ဖိ၍ ပိတ်လိုက်ပါ၏။ ကြိုမြင့်မလုပ်မိဘဲ
သွားတွေ့လို့ဖြစ်ပါမလား။ ညှိနှိုင်းဖို့ ဆက်သွယ်နေသော်ငြား အချိန်
မပေးနိုင်ဘဲ ရှောင်ရှားနေသလိုပုံစံမျိုးမို့ ရှောင်တခင်ဝင်တွေ့ရသည့်
ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးမှန်း သိသာနိုင်ပါ၏။ လူကြီးဆိုလျှင်ဖြင့် တရိတသေပြော
ပြီး တွေ့ရမှာဖြစ်ပေမယ့် လူငယ်ချင်းဖြစ်လျှင်ဖြင့် ကတောက်ကဆ
ဖြစ်တော့မှာ အမှန်ပါပဲ။

စိတ်ညစ်လိုက်တာနော်။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီကိစ္စက ‘စ’ရဲ့
ခေါင်းပေါ်မှာ ပုံပြီး ရောက်လာရပါသလဲ။ တကယ်ပင် အရေးတကြီး
လိုအပ်နေသည့်ပစ္စည်းတွေမို့ လတ်တလောရှာရခက်နေတာပါလေ။
အဆင်ပြေပါမလား။ စီးပွားရေးသမားချင်းမို့ ငွေဆိုတာ ပထမဦးစား
ပေးသည့်အရာပါပဲ။ သို့သော် ‘စည်း’ ဆိုသည့်အရာကိုတော့ သိရမှာ
ပါလေ။

“ဘယ်အလုပ်ပေါ်မဆို စေတနာထားပါ”

“အရှုံးအမြတ်သာရှိပေမယ့် လောဘနောက်သို့ မလိုက်မိ
ပါစေနင့်”

“စာနာစိတ်ထားတတ်ပါစေ”

“လက်အောက်ဝန်ထမ်းအားလုံးအပေါ် မိသားစုဝင်လို
စိတ်မျိုး ရှိရမည်”

“ကိုယ့်ဘက်က အသာဆိုပြီး အနာခံရသည့်ဘက်ကို
တစ်ဖက်သတ်မဖိမိစေနင့်”

“ရေတစ်စက်ချင်း စုသကဲ့သို့ သဲတစ်ပုံချင်း ပုံသကဲ့သို့
တစ်နေရာတည်း ကျစ်လျစ်စုစည်းနိုင်မှသာ ခိုင်မာသည့်အရာကို ရရှိ
စေမည်”

“လျှို့ဝှက်သင့်သည့်ကိစ္စရပ်ကို မည်သူ့ကိုမှ မပြောမိပါစေ
နင့်”

နေ့စဉ် ဖေဖေဆုံးမခဲ့သည့်စကားတို့ကို အလိုလိုကြားယောင်
မိလေ၏။ ဒီလိုစီးပွားရေးလောကမှာ ခြေစချမည်ဆိုကတည်းက
လုပ်ဆောင်လိုက်နာရမည့်စည်းမျဉ်းစည်းကမ်းတို့ကို နားဝင်အောင်
ပြောဆိုခဲ့တာ မဟုတ်ပါလား။ လောကဓံ (၈) ပါးကို နားလည်အောင်
ပြောပြသည့်မေမေ၊ လက်တွေ့ဘဝကို သိမြင်အောင် ပြသခဲ့သည့်
ဖေဖေသာ ‘စ’၏ဘဝမှာ မရှိခဲ့လျှင် ယခုလို မတ်မတ်ရပ်နိုင်မည်
မထင်ပါချေ။

လက်မှန်နာရီက မနက် (၈) နာရီကျော်ရုံသာ ပြထားတာမို့ အချိန်အရမ်းစောနေမှန်းသိပါတယ်။ ရုံးချိန်ဆိုတာ (၉) နာရီမှစတာမို့ အဲဒီမတိုင်ခင်ရောက်ဖို့သာ လိုတာမဟုတ်လား။ ခပ်စောစောထွက်လာ သည့်နေ့မှ အချိန်အလဟဿဖြစ်ရတယ်လို့။ သူတို့ကုမ္ပဏီအနီးသို့ ရောက်နေပြီဖြစ်သည့် ကားကို အရှိန်လျှော့ကာ အနီးရှိ coffee ဆိုင်ဝင်းတွင်းသို့ ကွေ့ဝင်လိုက်မိ၏။

နေရောင်လည်းရသလို အရိပ်လည်း ရှိနေပါသည့်ဆိုင်လေး မို့ သဘောကုန်သွားရပါသည်။ ဒီလို ကိုယ်ပိုင်ဆိုင်လေးသာ ဖွင့်လှောင် အဘယ်မျှ စိတ်အေးချမ်းလိုက်ပါမည်နည်း။ မနက်စောစောလေး လာဖွင့်၊ ညဘက် (၈) နာရီ၊ (၉) နာရီခန့်လောက် ဆိုင်ပိတ်ပြီး အိမ်ပြန်ပါက ဘာအမှုအပင်မှမရှိပါဘဲ ကိန်းဂဏန်းတွေကြားထဲမှာ နေ့စဉ် မူးနောက်နေရပြီ မဟုတ်ပါလား။

“Black coffeee တစ်ခွက်နဲ့ Cream မပါတဲ့ bread တစ်ပွဲပေးပါ”

Menu လာပေးသည့် waitress လေးကို စားသောက်စရာ မှာလိုက်ပါတယ်။ ရှုပ်အင်္ကျီအဖြူလက်ရှည်ကို Mini skirt အနက်ရောင် နှင့် တွဲဝတ်ထားကာ အင်္ကျီကော်လံမှာ ဖဲပြားပွင့်ပုံစံ bow အနက် လေးတပ်ထားသည့် uniform က သပ်သပ်ရပ်ရပ် ရှိနေလေသည်။

ဆံပင်အတိုပဲဖြစ်ဖြစ် အရှည်ပဲဖြစ်ဖြစ် ဖားလျားမချစေဘဲ

ဆံထုံးမြင့်မြင့်လေး ထုံးစေထားတာမို့ ကောင်မလေးတွေ၏မျက်နှာက ရင့်မသွားပါဘဲ တစ်မျိုးလေး ချစ်စရာကောင်းနေပါ၏။

သန့်ရှင်းသပ်ရပ်မှု၊ Customer အပေါ် တလေးတစား ဆက်ဆံသည့် respect, ဆိုင်ဝန်းကျင်နှင့် အခင်းအကျင်းတို့ကအစ အမှတ်တွေ တစ်မှတ်ပြီးတစ်မှတ် ပေးချင်စရာပါ။ ဘယ်လိုလုပ်ငန်း ရှင်မျိုးကများ Idea ကောင်းကောင်းဖြင့် ဖန်တီးထားပါသည့် ဆိုင် လေးပါလဲ။

ကော်ဖီနှင့်မုန့် လာပို့ပေးစဉ် ‘စံ’မမှာထားပါသည့် ချော ကလက် cake ပန်းကန်ပါ လာချပေးတာမို့ အံ့သြသွားရလေသည်။

“ဒီ cake တို့ မမှာဘူးလေ၊ Bread ပဲ မှာတာပါ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ မမ၊ ဒီမနက် ဦးဆုံးဝင်လာတဲ့ customer အတွက် သီးသန့် present ပါရင်”

“present”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဘာအထိမ်းအမှတ်အဖြစ်နဲ့ ပေးတာပါလဲ”

“Valentines' day မို့ပါ”

‘စံ’မျက်နှာ ခပ်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားရပါ၏။ ဘယ်နှယ်! ... တစ်ယောက်တည်း ရောက်လာပါသည့် ‘စံ’ကိုမှ အသည်းပုံချော့က လက် cake နှင့် ကြိုဆိုညှော်ခံရပါသလဲ။

အချို့မကြိုက်သလို အသည်းပုံစံ cake ကလည်း အသည်းယားဖွယ်ရာပါလေ။ ငြင်းရှာလည်း အခက်၊ စားရမှာလည်း မစားချင်ဖြစ်နေစဉ် waiter ကောင်လေး (ရှပ်သန့်သန့်လေး) ထပ်ရောက်လာကာ 'စံ'၏ရှေ့မှ နှင်းဆီနီစိုရဲရဲလေးတစ်ပွင့်ခက်လေးကို လာပေးလေ၏။

အံ့ဩနေလျက်မှ မအောင်နိုင်တော့ဘဲ ရယ်ချလိုက်မိတော့သည်။ တကယ့်ကို ဆန့်ကျင်ဘက်ချည်း မဟုတ်ပါလား။ ဒီနေ့ဝတ်လာမိသည့် ပန်းရောင် fashion ကြောင့် လူကို မိန်းမဆန်သည်ဟု ထင်မှတ်မှားဖွယ်ရာပါ။ ပန်းမကြိုက်သည့် မိန်းမကိုမှ နှင်းဆီတစ်ခက် လာပေးပြန်တယ်လို့။ အတော်ရှူးကြောင်ကြောင်နိုင်သည့် ဖြစ်ရပ်တစ်ခုပါပဲ။

"Thanks ပါ"

"ဒီနေ့ ပထမဆုံးရောက်လာတဲ့ မမကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခင်ဗျာ"

"Cake ကို အခုမစားဘဲ ပါဆယ်ထုပ်သွားရင် ဖြစ်မလာဟင်"

"ဖြစ်တာပေါ့ မမရဲ့၊ အခုထည့်ပေးရမလား"

"အဆင်ပြေတာပေါ့"

"မမ၊ မပန်ချင်ရင် ပန်းကို ရင်ဘတ်မှာ ထိုးပေးမယ်လေ"

Waiter လေးက cake ပန်းကန်ကို ပြန်ယူသွားပြီး waiters လေးက ခပ်တိုးတိုးမေးလိုက်သဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ရပါ၏။ တကယ်ပင် ပန်းခက်လေးကို အနေတော်ခန့် ချိုးလိုက်ပြီး 'စံ'၏ကုတ်အင်္ကျီရင်ဘတ်နေရာမှ clip ဖြင့် အဆင်ပြေအောင် တပ်ပေးလိုက်လေသည်။ ဒီနေ့ကတော့ အတော်ထူးဆန်းသည့်နေ့ပါပဲ။

ခါးစိမ့်စိမ့်ကော်ဖီရနံ့က အတော်လေး မွှေးပါ၏။ ပေါင်မုန့်အစိမ့်ကလည်း အရသာအတော်ရှိတာပါ။ စားသောက်ပြီးပြီးမှ လက်မှနာရီကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်မိလေသည်။ (၈) နာရီ (၄၅) မိနစ်မှိသွားဖို့ အတော်ပါပဲ။

Bill ရှင်းရန် ထရပ်လိုက်စဉ် waiter ကောင်လေးက လင်ဗန်းလေးထဲမှာ Bill voucher စာရွက်လေးတင် ပြီး 'စံ' ကို ပေးလေ၏။ ကျသင့်ငွေကိုရှင်းပြီး cake ဗူးထည့်ထားပါသည် စက္ကူအိတ်ကြိုးကို ယူလျက် ဆိုင်ထဲမှ ထွက်ခဲ့ပါသည်။

ကားကို လမ်းမကြီးထွက်ရန် စောင့်ပြီး အချိန်ယူကာ မောင်းလိုက်ရပါ၏။ 'ဇွေ့ရိုင်း' ကုမ္ပဏီဝင်းရှေ့လမ်းမဘေး (platform ဘေး) မှာ ကားကိုရပ်ထားလိုက်ပါသည်။ ဒီတိုင်းဝင်မိပါက မချိန်းမိဘဲ ရောက်လာတာမို့ ဝင်ခွင့်မရနိုင်ပါလေ။ Visiting card ထဲမှ phone နံပါတ်ကို ရှာကာ ခေါ်လိုက်ပါ၏။ ရုံး phone က ဒီအချိန်ဆို ခေါ်လို့ရပြီ မဟုတ်ပါလား။

“ဟယ်လို! ... ဇမ္ဗူဂိုဏ်းကုမ္ပဏီမှ phone လက်ခံပြောနေပါတယ်ရှင်”

“ဟယ်လို ... မသိမ့်နီပါလား”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်”

“ကျွန်မ၊ ပင်မြင့်စံကုမ္ပဏီက MD ပါ။ ဇမ္ဗူဂိုဏ်းကုမ္ပဏီက GM နဲ့ တွေ့နိုင်ဖို့ စီစဉ်ပေးနိုင်မလားလို့ပါ”

“အဲဒါက ...”

“ကြိုဖို့လည်း ယူခဲ့တာ ကြာနေပါပြီ။ ကိုယ်စားလှယ် လွှတ်ပြီး ညှိနှိုင်းခဲ့တာလည်း ဘယ်လိုမှ အဆင်မပြေဘူး။ ပြီးတော့ ရှင်တို့ GM က ကျွန်မကို ကိုယ်တိုင်လာတွေ့ပါဆိုလို့ အခုလို ရောက်လာရတာပါပဲ။ ကျွန်မ (၅) မိနစ်အတွင်း ရောက်ပါပြီဆိုတဲ့ အကြောင်း သတင်းပို့တာပါ”

“ရှင်!”

phone ကို ချလိုက်ပြီး ဝင်ပေါက်မှတစ်ဆင့် ကားကို ခပ်မှန်မှန်မောင်းဝင်လိုက်ပါ၏။ ကားပါကင်မှာ ထွက်ရလွယ်ကူမည့် နေရာရွေး၍ရပ်ကာ ကုမ္ပဏီရှိရာဆီ လှမ်းခဲ့ပါသည်။ PA လှမ်းပြောထားသဖြင့် ‘စံ’ ဝင်ရ လွယ်ကူစေရန် လုံခြုံရေးတွေကပါ တလေးတစား တံခါးဖွင့်ပေးလေ၏။ Lift ဖြင့် ရုံးခန်းရှိရာသို့ တက်ခဲ့ရလေသည်။

Corridor လမ်းမမှာ အနည်းငယ်လျှောက်လိုက်ပြီး GM နံခန်းရှေ့မှာ ခဏမျှရပ်လိုက်ပါ၏။ တံခါးကို ခပ်ဖွဖွခေါက်လိုက်စဉ် သပ်မြန်မြန်ပွင့်သွားပါသည်။ တံခါးဝမှာ ကြည့်ကောင်းစေရန် ပြင်ထားပါသည်။ ... ခပ်ဖြောင့်ဖြောင့်ရှင်ရည်နှင့် အမျိုးသမီးကို မြင်လိုက်ရပါသည်။

“ရောက်လာတာ မြန်သားပဲ၊ ဝင်ပါရှင်”

“GM ရောက်ပါပြီလား”

“ခဏနေရောက်လာတော့မှာပါ”

GM ၏နံခန်းက အတော်ကျယ်ဝန်းပါ၏။ GM ၏စားပွဲက အကောင်းစားပါပဲလား။ နိုင်ငံခြားမှ မှာဝယ်တဲ့ပစ္စည်းမှန်း သိသာနေပါ၏။ ဒီလောက် ဒေါ်လာနဲ့ဝယ်နိုင်တာတောင်မှ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး နိုင်ငံပြည်အတွင်းမှ ပစ္စည်းတွေကို လူပြီး ဝယ်ရတာလဲ။ တမင်တကာ စီးပွားလုမှန်း ‘စံ’ သိပါသည်။ ဖေဖေ အမြဲတမ်းဆုံးမထားတာမှီသာ ဖြိုင်ဘက်တွေကို ရန်မပြုပါဘဲ ပြဿနာမရှိအောင် အေးအေးဆေးဆေး ဆွေးနွေးညှိနှိုင်းခဲ့တာပါလေ။

“ခဏလောက် စောင့်ပေးပါနော်”

“ရပါတယ်”

ရုံးခန်းတွင်းမှာ ယုံကြည်စိတ်ချစွာဖြင့် တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့လေ၏။ ခုံမှာ မထိုင်ဖြစ်ပါဘဲ နံရံထက် ရှိနေပါသည့် ပန်းချီကား

၆၄ * မမသဒ္ဒါမောင်

ရှေ့မှာ ရပ်လိုက်မိပါသည်။ အရုဏ်တက်မြင်ကွင်းပန်းချီကားချပ်ကြီးက
'စံ' ဇာတ်အုပ်ကို ညှို့ငင်ခေါ်ယူလိုက်သည့်နယ်ပါ။ အဘယ်မျှ ရင်ကို
အေးချမ်းစေသည့် ပန်းချီမြင်ကွင်းလေးပါလဲ။

အခန်း (၆)

ကုမ္ပဏီဝင်းထဲသို့ ဝင်ပြီး parking မှာ ကားရပ်လိုက်ပါ၏။
ကုမ္ပဏီရှိရာကိုသွားရန် ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ပြီး လျှောက်လိုက်စဉ်
ခြေလှမ်းက ရုတ်တရက် ရပ်သွားရလေသည်။ အလို! ... တောက်ပ
သစ်လွင်အောင်ဆေးကြောထားပါသည့် ကားအဖြူရောင်လေးပါလား။
ဘယ်သူများ ရောက်နေပါလိမ့်။ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသည့် နံပါတ်မို့
တစ်ချက်ကြည့်ပြီးမှ ဆက်လျှောက်လာခဲ့ပါ၏။

Lobby ထဲ ဝင်လိုက်ပြီး lift ရှိရာဆီ လျှောက်ခဲ့စဉ် နာရီမှ
နံနက် (၉) နာရီ Alum ပေးသံ တတိတီးဖြင့် ခပ်တိုးတိုးမြည်လာလေ
သည်။ အချိန်အတိအကျအတိုင်း ရောက်လာတာ မဟုတ်ပါလား။

Lift ထဲဝင်ကာ အပေါ်ဆုံးထပ်ကို တက်ခဲ့ပါ၏။ Corridor လမ်းထဲ လျှောက်လိုက်စဉ် ရုံးခန်းတံခါးက ဖွင့်ပြီး 'သိမ့်နဒီ' က ထွက်လာ လေသည်။

“GM”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ပင်မြင့်စံကုမ္ပဏီက MD ရောက်နေလို့ပါ”

“ဘာ”

“ရုံးခန်းထဲမှာ စောင့်နေပါတယ်”

စောစောစီးစီး ပြဿနာလာရှာပါရောလား။ ‘နဒီ’က ဧည့် သည်ကို ဧည့်ခံရမှာမို့ တစ်ခုခုဖြင့် ကျွေးရန် သူ့အနီးမှ ထွက်သွား လေ၏။ ရှောင်နေမိကာမှ တည့်တည့်ကြီး တိုးလေပြီ။ လာမယ့်ဘေး ပြေးတွေ့ရုံပဲပေါ့ ‘ရှိန်းရာဇာ’။ ရုံးခန်းတံခါးကို ဖွင့်၍ ဝင်လိုက်ပါ၏။ သူမြင်လိုက်ရသည်က အသက်ကြီးကြီး လူကြီးတစ်ဦးမဟုတ်ပါဘဲ ပျိုမြစ်နုနယ်လှပသည့် မိန်းကလေးဖြစ်နေလေသည်။

ကျောပေးအနေအထားမို့ ကျောရှင်းသည့်ခန္ဓာကိုယ်အချိုး အစားနှင့် မြင့်မားသည့် အရပ်အမောင်းကို ဦးဆုံးမြင်ရလေ၏။ ခြေသံ သိပ်မထွက်စေရန် သတိထား၍ လျှောက်ခဲ့စဉ် ခပ်တိုတို ညှပ်ထားပါ သည့် ဆံနွယ်နုနုလေးတို့ကို လည်ကုတ်ဖွေးဖွေးလေးထက်မှာ အသည်းယားစဖွယ် တွေ့ရပါသည်။ ဖေဖော်ဝါရီလ (၁၄) ရက်နေ့မှာမှ

ဇနီးနောင် fashion မလေးက သူ့ရုံးခန်းထဲ ရောက်နေရတယ်လို့။

“အဟမ်း!”

ချောင်းဟန်သံပေးလိုက်မည့် မိန်းကလေးက ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်လေ၏။ ခပ်ကော့ကော့မျက်တောင်ရှည်အောက်မှ ဇုတ်ခနဲ လက်ဖြာသွားပါသည့် မျက်ဝန်းတို့ကို သူ ငေးခနဲကြည့်မိ သွားရပါသည်။ နှာတံချွန်ချွန်လေးအောက်မှ ပန်းရောင်ဖျော့ဖျော့ ဆိုး ဆေးတင်ထားပါသည့် နှင်းဆီငုံနှုတ်ခမ်းတို့ ပွင့်အာလာပုံက သူ့ရင်ကို ဒိတ်ကနဲ ခုန်မြန်သွားစေလေ၏။

“GM ရောက်ပြီထင်တယ်”

“အင်း”

“ကျွန်မ ပင်မြင့်စံကုမ္ပဏီရဲ့လက်ရှိ MD ပါ”

“ဪ”

“လူကြီးမင်းနဲ့ဆုံဖို့ ကိုယ်စားလှယ်တွေ အကြိမ်ကြိမ်လွှတ် ခဲ့ပေမယ့် မပြေလည်တာနဲ့ ကိုယ်တိုင်ရောက်လာရတာပါ”

သူ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပါ၏။ လာတွေ့ပြီဆိုတော့လည်း ပြောရုံပေါ့။ သို့သော် ခပ်လှလှမိန်းမငယ်လေးနှင့် အခြေအတင်ပြော ရမှာကဖြင့် စိတ်မသက်သာလှပါ။ သူက ယောက်ျားချင်းသာ စိမ်ခေါ် ချင်တဲ့လူ မဟုတ်ပါလား။ တမင်တကာပင် ဧည့်ခံရမည့်ဆက်တိန်မှာ မထိုင်ဖြစ်ဘဲ သူ့အလုပ် ဆိုလည်ရုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပါ၏။ မိန်းကလေး

ကဖြင့် စားပွဲရှေ့သို့ တိုး၍ ရွှေ့ရပ်လိုက်ပေမယ့် ခုံမှာ မထိုင်ပါချေ။
“ကိစ္စက”

‘ကိုကိုမောင်မောင်’ ဂျွန်ဇီက ဝယ်သွားတဲ့ကုန်ကြမ်းကိစ္စ မှန်း လူကြီးမင်း သိပါတယ်။ စာချုပ်ပါအကြောင်းအရာကို Fax နဲ့ရော၊ E-mail နဲ့ပါ ပို့ထားပြီးပါပြီ။ အခု နောက်ဆုံးအကြိမ် လူကိုယ် တိုင် လာတွေ့ရခြင်းပါ။ ဒီလိုမှမဟုတ်ရင် ...”

“သက်ဆိုင်ရာက ပြောမယ်ပေါ့လေ”

“ဟုတ်တယ်”

“နာမည်ဘယ်လိုခေါ်လဲ”

“ဘာရှင်!”

စူးခနဲကြည့်လိုက်သည့်အကြည့်က Heart ကို ထိလေ၏။ စင်ရော်တောင်မျက်နှာတို့ တွန့်ချိုးသွားသော်ငြား အလှက ပျက်မသွား ပါလေ။ ကြိုက်တယ်။ ဒေါသဖြစ်တဲ့ style လေးကိုက ချစ်စရာလေး။ ဘယ်လိုအဖေ၊ ဘယ်လိုအမေမျိုးရဲ့မျိုးဆက်နဲ့ အလှတွေ ပေါင်းစုပြီး ရထားပါလိမ့်နော်။

“မင်းနာမည်သိမှ စကားပြောလို့ရမှာမို့ပါ။ အထင်မလွဲပါနဲ့”

“ထိပ်ထားစံပါ”

“ကြိုက်တယ်”

“ရှင်နော်”

“နာမည်ကို ကြိုက်တယ်လို့ ပြောတာလေ။ အထွဋ်အထိပ် ခံထားလောက်တဲ့ အမည်မျိုး မဟုတ်လား။ ဘာလဲ ... လူကို ကြိုက် တယ်လို့ ပြောမှာစိုးသွားလို့လား”

“ပြောပုံပြောကြည့်ပေါ့ ... ရှင်ရုံးခန်းထဲမှာ နာရီဝက်လောက် သက်မလည်ဘဲ မေ့သွားချင်ရင်”

သူ ဟက်ခနဲ ‘ရယ်ချလိုက်မိတော့၏။ သတ္တိခံ၊ မာနခံလေးပါ လား။ ကြိုက်တယ် ‘ထိပ်ထားစံ’။ လူကိုမြင်တာနဲ့ ပစ်ကြွေကျတဲ့ ခိန်းမတွေနဲ့ လားလားမှမဆိုင်ဘဲ အထိမခံတဲ့ မိန်းကလေးကိုမှ ဒီနေ့ ဒီရက်မှာ လာဆုံရတယ်လို့ ချက်ချင်းကြီး ပြေလည်ဖို့ထက် ရေစက်ကို ဒီထက်ပိုရှည်စေချင်တော့ ခက်သားလား။

“တရားစွဲချင်လည်း သဘောပါပဲ၊ ထိပ်ထားစံ။ မင်းက ထုံးတမ်းစဉ်လာမရှိတဲ့ အချက်တွေနဲ့ စာချုပ်လုပ်ထားတာကိုး”

“ဒီလိုတွေ ဖြစ်လာမှာစိုးလို့ ကြိုစိစဉ်ထားရတာပါ။ ပြီးတော့ လူကြီးမင်းဝယ်စဉ်က ငွေချေပေးခဲ့တာ ဦးကိုကိုမဟုတ်ဘူး။ သူ့အမြှာ ညီ ဦးမောင်မောင် ရောင်းခဲ့တာမို့ပါ”

“ဘာ”

“ဒီတော့ ကျွန်မ ပြဿနာရှာရင် ရှင်ရော၊ ရောင်းသူပါ ဆိုင်နေပြီ။ တရားတဘောင်ဆိုင်ရတာမျိုးက အလုပ်ရှုပ်ပြီး အချိန်ပတ် တာ အမှန်ပဲ။ ဒါကြောင့်မို့ ပြေပြေလည်လည် ညှိနှိုင်းစေချင်ပါလေ”

“ဘယ်လိုညှိချင်လို့လဲ ... ပြောကြည့်လေ”

“လျော်ကြေးငွေကိစ္စကို ဘေးဖယ်ပြီး လူကြီးမင်းယူထားတဲ့ ကုန်ကြမ်းပစ္စည်းတွေသာ လက်လွှဲပေးပါ။ အကုန်လုံးမဟုတ်တောင် တစ်ဝက်ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့”

သူ မြဲပြီးပြီးလိုက်မိ၏။ စီးပွားရေးသမားမို့ အမြင်နှင့်အပြော က တူနေပါသည်။ သို့သော် သူက လွယ်လွယ်နှင့် အလျှော့မပေးတတ် သူပါလေ။ လျော်ကြေး သိန်း (၁၅၀၀) အတွက် သိန်း (၂၀၀၀) ကျော် တန်ဖိုးရှိသည့် ကုန်ကြမ်းတွေကို ပေးရမှာတဲ့လား။ ဂျင်ပေါ်က ထုံးပဲလား ‘ထိပ်ထားစံ’။

“နစ်နာနေပါဦးမယ်၊ ထိပ်ထားစံ၊ ကိုယ်ဝယ်ထားတဲ့ပစ္စည်း တွေက နှစ်ပြားတစ်ပဲနဲ့ ရထားတာမှ မဟုတ်တာ”

“ကျွန်မက တန်ရာတန်ကြေးပေးပြီး ယူမှာပါ။ လူကြီးမင်း နစ်နာအောင် အလကားမတောင်းပါဘူး”

“တန်ရာတန်ကြေး ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“အပြောတော့ လွယ်တာပေါ့ ထိပ်ထားစံ၊ လက်တွေ့က ဘယ်လွယ်ပါ့မလဲ၊ စီးပွားရေးသမားချင်းမို့ ဒီလောက်တော့ မင်းလည်း သိမှာပါ”

ဆုံလည်ခုံမှ ထရပ်ကာ သူမရပ်နေရာဆီ ခပ်ဖြည်းဖြည်း

လျှောက်လိုက်ပါ၏။ သင်းခနဲ ရှုရှိုက်လိုက်မိသည့် ကိုယ်သင်းရနံ့ကိုက စွဲမက်ဖွယ်ရာပါ။ ဘာမဆို နှစ်သက်မိပါရောလား၊ ‘ထိပ်ထားစံ’၊ မင်း style မင်းရနံ့၊ မင်းအကြည့်တွေကို ဘဝင်ခိုက်စေအောင် စွမ်းဆောင် နိုင်တာပါလေ။ စီးပွားရေးဆိုတာထက် နှလုံးသားအရေးမှာဖြင့် သူ နိုင်ပါမည်လား။ ရင်ပူချင်လာလေပြီ။

“စီးပွားရေးသမားချင်းမို့ လာညှိနေတာပဲလေ”

“ကိုယ်က အမြတ်မရရင် ဘာမှမလုပ်ဘူး ထိပ်ထားစံရဲ့”

“စဉ်းစားပြီး ပြောပါလား။ Export, Import လုပ်နေတဲ့ လူကြီးမင်းရဲ့လုပ်ငန်းနဲ့ Construction ပစ္စည်းတွေက ဘယ်လိုမှ မသက်ဆိုင်ပါဘူး။ ဒီတော့ လူကြီးမင်းအတွက် အပိုဖြစ်နေတဲ့ ပစ္စည်း ကို တကယ်လိုအပ်နေတဲ့ လူကို ခွဲဝေပေးတာက တရားမျှတပါတယ်”

“ဟင်း ဟင်း ... မျှတတယ် မမျှတဘူးဆိုတာမျိုးက မင်း ဆုံးဖြတ်ရမှာမှ မဟုတ်တာ၊ ကိုယ်ပြောပြီးပြီလေ ... အမြတ်ရဖို့လို့”

“အမြတ်ရချင်ရင် လေလံဆွဲလို့ရတဲ့ပစ္စည်းတွေ လိုက်ဝယ် မှပေါ့၊ အခုတော့ သူတစ်ပါး ရောင်းဝယ်နေတဲ့ ပစ္စည်းကို လုဝယ်တာ တော့ မကောင်းပါဘူး”

“ပိုလျှံနေလို့ပေါ့၊ ထိပ်ထားစံ”

“ဘယ်လို”

“ငွေတွေထားစရာမရှိအောင်ကို ပိုလျှံနေလို့လို့ ပြောလိုက်

တာလေ။ ကိုယ့်ငွေနှုတ်ယူ ဘာလုပ်လုပ်၊ ဘာဝယ်ဝယ် မင်းဝေဖန် စရာမလိုပါဘူး။ မြွေမြွေချင်း ခြေမြင်ဖို့တော့ တတ်မြောက်ရမှာပေါ့။ သင်မထားဘူးလား”

အသံတတ်သွားလေ၏။ ဘေးတိုက်အနေအထားကို မြင်နေရတာမို့ သူမ နှုတ်ခမ်းကိုက်ထားတာကိုပါ မြင်လိုက်ရပါသည်။ မခံချင်စိတ်တွေ နိုးထလာပြီလား။ ကျားခံတွင်းထဲ မကြောက်မရွံ့ဝင်လာရဲတာမို့ သတ္တိတော့မခေပါလေ။ တော်ရုံဆို secretary တစ်ယောက် ယောက်မပါဘဲ ဒီလိုမျိုး သူနှင့်လာတွေ့ရဲမှာမဟုတ်ပါ။ သဘောကျမိတာ မှန်ပေမယ့် ရန်သူဖြစ်ရတာတော့ နှမြောစရာပါပဲ။

“ဒီပစ္စည်းကို ပြန်ထုတ်ရင် ရှင် ဘယ်လောက်မြတ်မယ်ထင်နေလို့လဲ”

“ဒါက ကိုယ့်သဘောပါ”

“ကျွန်မက ကျွန်မအတွက်ရော၊ ရှင်ပါ မနစ်နာစေချင်လို့ လာညှိနှိုင်းတာပါ ဦးရိုန်းရာဇာ”

သူ မျက်ခုံးမြင့်သွားရပါ၏။ သူ့နာမည်ကို သိထားပါလျက် ‘လူကြီးမင်း’ ဟုသာ အသုံးပြုခဲ့တာ မဟုတ်ပါလား။ ဒေါသဖြစ်အောင် စိတ်ကို ဆွပေးနိုင်တာမို့ ပျော်လိုက်တာနော်။ ရှေ့ဆက် ဘာဖြစ်မည်ဆိုတာထက် လက်ရှိအခြေအနေမှာ မင်းနဲ့ စကားအများကြီး ပြောဖြစ်တဲ့အတွက်ကြောင့်ပါ ‘ထိပ်ထားစံ’။

“မလိုပါဘူး ထိပ်ထားစံ၊ ကိုယ်က ကိုယ့်ဘက်ပဲ ကြည့်တာတဲအကျင့် ရှိနေလို့ပါ”

“နည်းနည်းလောက် လျှော့ဖို့ဆန္ဒ မရှိဘူးပေါ့လေ”

ပခုံးတွန့်ပြလိုက်ပါ၏။ သူမက မှန်ချပ်များဆီကိုသာ တည့်တည့်ကြည့်နေပြီး သူ့ကို တစ်ချက်မှ လှည့်မကြည့်ပါ။ လက်ပိုက်ထားတာမို့ သူမ၏ cat အင်္ကျီရင်ဘတ်မှ နှင်းဆီရဲရဲတစ်ပွင့်ကို သူ အကြည့်ရောက်သွားရပါသည်။ ဒီနှင်းဆီလေးလို ရဲရဲဝံ့ဝံ့လာတွေ့ရဲတဲ့သတ္တိခဲလေးပင် မဟုတ်ပါလား။

“ဦးပွားရေးပဲလုပ်လုပ်၊ လူမှုရေးပဲလုပ်လုပ် ဘယ်နေရာမဆို စည်းဆိုတာ ရှိရတယ် ဦးရိုန်းရာဇာ၊ အဲဒါကို မရှောင်နိုင်ရင် ဒီလောကမှာ ရှင် ရှင်သန်ရပ်တည်နိုင်ဖို့ မလွယ်ပါဘူး”

“ကိုယ်က မင်းထက်အရင် ဒီလောကမှာ ခြေစချခဲ့တဲ့လူပါ၊ ထိပ်ထားစံ၊ ကိုယ့်ကို ပြန်သင်ပေးနေစရာမလိုပါဘူး”

သူမ ဆတ်ခနဲကြည့်လိုက်လေ၏။ မျက်ဝန်းတွင်းမှ လက်ခနဲ ဖြစ်သွားတာမို့ မျက်ရည်ဝဲသွားတာများလားဟု ရင်ထိတ်သွားရပါသည်။ သို့သော် သူမ မျက်တောင်တခတ်မှာ ထိုအရည်ကြည်တို့က ချက်ချင်း ပျောက်ကွယ်သွားကြလေ၏။ မြန်လိုက်တာ။ ဟန်ဆောင်ခြင်း အတတ်ပညာကို သူ့ထက်ပိုပြီး သူမ ကျွမ်းကျင်နေပါရောလား။ အံ့သြလေ့၌ ‘ထိပ်ထားစံ’။

“လျော်ကြေးပေးချေဖို့လည်း ဆန္ဒမရှိဘူး”

“မှန်တယ်”

“ပစ္စည်းပြန်ပေးဖို့ ပြန်ရောင်းဖို့လည်း မလိုလားဘူး”

“Correct”

“ကောင်းပြီ၊ ဦးရှိန်းရာဇာ... တရားဆိုင်ရမယ့်အချိန်နာရီ ကုန်ကျမယ့်ငွေအရေအတွက်က ဘယ်ရွှေ့ဘယ်မျှဆိုတာကို ရှင်လည်း သိနေမှာပါ။ ကျွန်မဘက် ဆုံးရှုံးခဲ့တာ ငွေသိန်း (၅၀၀) ဆိုပြီး ရှင် သိထားပေမယ့် အဲဒါထက် ပိုများပါတယ်”

“စီးပွားရေးပါ ထိပ်ထားစံ၊ အမြတ်များပြီး အရှုံးနည်းအောင် ကျွမ်းကျင်ရမှာပေါ့”

သူမအကြည့်တို့က သူ့မျက်ဝန်းတို့နှင့် တည့်တည့်ကြီး ဆုံသွားလေ၏။ ဘာလဲ! ...ဒေါသတကြီးဖြင့် ရိုက်ချလိုက်မည်လား။ ထင်ထားသလိုမျိုး လက်ပါတတ်သည့် မိန်းကလေးမဟုတ်ပါလေ။ အကြည့်မရှောင်မိဘဲ ခပ်ရဲရဲကြည့်ရုံသည် မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ သူ နစ်မျောသွားသည့်နှယ်ပါ။ ‘ညှို့ငင်ဆွဲယူနိုင်သည့်မျက်ဝန်းနက်လေး တွေ၏ပိုင်ရှင်ပါပဲလား။’

“အလှည့်ဆိုတာ ရှိပါတယ်၊ ဦးရှိန်းရာဇာ၊ ရှင်အလှည့်မှာ လည်း ဒီလိုအပြုံးမျိုးနဲ့ ရင်ဆိုင်ပြီး ကြုံကြုံခံနိုင်ပါစေ”

“ဘာ”

ဖျတ်ခနဲလှည့်သွားပါသည့် ‘ထိပ်ထားစံ’၏နောက်ကျောကို သူ ငေးကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ပါ၏။ ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးမှ တကယ့်ကို တစ်မျိုးကြီးပါပဲ။ ဘယ်လိုကြီးပါလိမ့်။ ဟာတာတာ ဆိုဆိုနှင့်နှင့် ခံစားချက်မျိုးကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ သူ မခံစားခဲ့ရဖူးပါချေ။ သူမ၏ မျက်ဝန်းအစုံက သူ့ရင်ထဲမှ နှလုံးသားကို ဆွဲထုတ်ယူငင်သွားသည့် နှယ်လေ။

“ဟင်!”

ခြေလှမ်းရွှေ့လိုက်မိစဉ် ဖိနပ်က တစ်စုံတစ်ခုကို တိုက်လိုက် မိသဖြင့် ဝှံ့ကြည့်လိုက်မိ၏။ သူ ဝှံ့ကြည့်မိစဉ် နှင်းဆီနီပွင့်ကို မြင်လိုက် ရလေသည်။ အလို! ...သူမရင်ဘတ်မှာ ထိုးထားပါသည့် နှင်းဆီ လေး ပြုတ်ကျခဲ့ပါရောလား။ အမှတ်တရအနေနဲ့လား ‘ထိပ်ထားစံ’။ သို့သော် အနီရောင်နှင်းဆီဆိုတာ ကံကောင်းခြင်းတော့ မဟုတ်တာ အမှန်ပါပဲ။

အခန်း (၃)

‘ကေသီ’ က ‘စံ’၏မျက်နှာကို အငေးသား ကြည့်နေလေ၏။
MD ကိုယ်တိုင် သွားညှိနှိုင်းတာတောင်မှ မပြေလည်ခဲ့တာကိုး။
အတော်လက်ပေါက်ကပ်ပါသည့် ‘ရှိန်းရာဇာ’ ကြောင့် ဒေါသထွက်ခဲ့
ပေမယ့် စိတ်ကိုထိန်းထားခဲ့ရတာပါလေ။

“မမ”

“ကေသီ”

“ပြောပါ မမ”

“ဦးကိုကိုတို့ကိုပဲ ပြောရတော့မယ် ထင်ပါတယ်”

“ဘာလို့လဲဟင်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“စရံငွေ (၅၀၀) ပဲ ပြန်တောင်းရတော့မယ်၊ ကေသီ”

“မမ”

“ကွန်ဒို (၆) ထပ်က မဆောက်ရသေးဘူး မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဒါပေမဲ့ ဆောက်လက်စလုံးချင်းနှစ်အိမ်မှာ
furniture, နံရံကပ်စီရိုနဲ့ လှေကားကျွန်းသစ်သားတွေက ဘာတစ်ခုမှ
မလုပ်ရသေးဘူး”

“သိတယ်”

“ဒီလကုန်အပ်ရမှာဖြစ်ပေမယ့် အခုလို အဆင်မပြေလို့
နောက်လလယ်မှ ပြီးမယ်ဆိုပြီး ကေသီ ရက်ရွှေ့ထားတယ်၊ မမ”

သက်ပြင်းရွက်လိုက်မိပါ၏။ ဒီလိုသာ ဆက်တိုက်ဖြစ်နေပါက
‘စံ’ တို့ကုမ္ပဏီ နာမည်ပျက်တော့မှာပါ။ ဒါဖြင့် ‘စံ’ က MD နေရာက
ဆင်းရဲတော့မှာလေ။ နောက်တက်မယ့် လူကရော ဒီလိုမျိုး ရပ်တည်
ပေးနိုင်မှာတဲ့လား။ အဆင်မပြေတာနဲ့ပဲ (၁၀) ဦးစပ် ရှယ်ယာကို ခွဲ
ထုတ်ချင်ကြသလို နောက်ထပ်ရှယ်ယာတွေကို ထုတ်ရောင်းဖို့ ပြင်နေ
ကြတာလေ။

လူများတာနှင့် စကားများကြပြီး အလုပ်က ပြန်ပြီး နိုင်တော့
မှာ မဟုတ်ပါ။ ဖေဖေဦးဆောင်ခဲ့သည့် ကုမ္ပဏီမို့ သူတစ်ပါးလက်ထဲ
ကို ထည့်လို့ ဘယ်ရပါ့မလဲ။ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်သာ ရလျှင်ဖြင့် လုပ်ချင်သလို
လုပ်ကြတော့မှာလေ။ စိတ်ဓာတ်မကျအောင် စိတ်မညစ်အောင်

ရွှေပဒေသာစာပေ

၇၈ * မမသဒ္ဒါမောင်

ထိန်းထားရသည့် ရင်ဘတ်ထဲမှာက တင်းကျပ်ဆို့နှင့်နေပါသည့်
ခံစားချက်ကို မည်သူက နားလည်နိုင်ပါမည်နည်း။

“ဦးကိုကိုတို့ဆီ phoe ခေါ်ကြည့်ရမလား၊ မမ”

“အင်း”

စာရင်းတွေ စစ်ဆေးနေလျက်မှ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပါ၏။
ဇက်တွေရော၊ မျက်ကြောတွေပါ ညောင်းနေပြီမို့ ခဏနားရင်း လမ်း
လျှောက်သင့်နေပြီမို့ သိနေပါသည်။ ‘စံ’တော့ ဒီအရွယ်နှင့် စောစော
စီးစီး မျက်မှန်တပ်ရတော့မည် ထင်ပါရဲ့။ တစ်ချိန်လုံး computer
ကြည့်၊ စာလုံးတွေ စစ်ဖြင့် မျက်စိက အားနည်းလာလေပြီ။

“ဟုတ်ကဲ့ အန်ကယ် ... မမနဲ့ လွှဲပေးလိုက်ပါ့မယ်ရှင်”

ရုံး phone ခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်ပြီး နားထောင်လိုက်ရပါ၏။
အဆင်ပြေပါစေဟု ထပ်ခါတလဲလဲ ဆုတောင်းနေတာကို ကိုယ်တိုင်
သာ သိနေတာပါ။ ‘ဦးကိုကို’ နှင့် တန်းတိုးပြီး phone ပြောခွင့်ရပြီမို့
ပထမအဆင့် ကံကောင်းခြင်းပင် မဟုတ်ပါလား။

“ဟယ်လို”

“ဟယ်လို သမီးရေ ... အန်ကယ်ဆီက စရံငွေ ပြန်ထုတ်
မလို့ဆို”

“ဟုတ်ကဲ့”

“တခြားနေရာက ကုန်ကြမ်းများ ရလို့လား”

အရာရာတိုင်းထက်ပို၍ * ၇၉

“အဲဒီလို မဟုတ်ပါဘူး”

“အန်ကယ်ညီကြောင့် ဒီလိုအဆင်မပြေဖြစ်သွားတာ
အန်ကယ်တော့ တောင်းပန်ပါတယ်ကွယ်”

“ကျွန်မ ဝယ်သူနဲ့ သွားညှိတာ အဆင်မပြေလို့ပါ အန်ကယ်၊
အမြဲလက်တွဲခဲ့ကြသူတွေမို့ တရားတဘောင်ရင်ဆိုင်ပြီး ပြဿနာကို
မဖြေရှင်းချင်လို့ပါ”

“ဒါပေါ့ ... ဒါပေါ့ ... အန်ကယ် နားလည်ပါတယ်၊ ဒီလို
လုပ်ပေးနိုင်မလား၊ သမီးမှာထားတဲ့ ကုန်တစ်ဝက်လောက်တော့
အန်ကယ် လောလောဆယ် ရှာပေးလို့ရမယ်၊ အပြည့်တော့ မဟုတ်
ဘူးပေါ့၊ ကျန်တာကိုတော့ ...”

“အို! ... အဆင်ပြေတာပေါ့ အန်ကယ်၊ ကျွန်မလည်း
အပြီးမသတ်ရသေးတဲ့ အိမ်နှစ်လုံးရှိနေလို့ ခေါင်းခဲနေတာ၊ အန်ကယ်
အဲဒီလို ဖြေရှင်းပေးနိုင်ရင် ကျွန်မ လုပ်ငန်းအကြာကြီး ရပ်ထားဖို့
မလိုတော့ဘူးလေ၊ ကျေးဇူးတင်လိုက်တာရှင်”

“အန်ကယ်က မှားတဲ့သူမို့ ကျေးဇူးတင်ရမှာပါ သမီးရယ်၊
ဒါဖြင့် ဒီနှစ်ရက်အတွင်း ကုန်တွေ ဂိုဒေါင်ကို ပို့ပေးပါ့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဟုတ်ကဲ့၊ ငွေချေဖို့က”

“အန်ကယ်ကိုယ်တိုင်ပဲ သမီးဆီ ဝင်ခဲ့မယ်လေ၊ ဘယ်သူ
ကိုမှ ယုံပြီး ခိုင်းလို့မရဘူးကွယ်၊ သမီး အဆင်ပြေပါ့မလား”

“ပြေတာပေါ့ အန်ကယ်၊ ကျွန်မ ငွေအဆင်သင့်လုပ်ထား လိုက်ပါမယ်”

ခုမှပဲ ရင်ထဲမှ အလုံးကြီး ပြုတ်ကျသွားသလိုပါ။ အမြဲလက် တွဲခဲ့ပါသည်။ စိတ်ဆွေက တော်ရုံကိစ္စနှင့် သစ္စာဖောက်ပါမလဲ။ ‘ဗွေရိုင်း’ ကုမ္ပဏီက လူကဖြင့် ဒီအတိုင်းသာ ဆက်သွားလျှင် နာမည် ပျက်တော့မှာလေ။ လူဆိုတာ သူ့ဘက်ကိုယ့်ဘက် ကြည့်တတ်ရသလို ‘ပုံလုံတစ်လှည့်၊ ငါးပျံတစ်လှည့်’ ဟူသည့် ဆိုရိုးအတိုင်း ကိုယ့်အလှည့် ဆိုတာ ပြန်ရောက်တတ်တာ မဟုတ်လား။

“ကေသီ”

“ရှင်၊ မမ”

“Furniture လုပ်ပေးမယ့်အဖွဲ့ကို အရင်ဆုံး ဆက်သွယ် ပေးပါ။ နှစ်အိမ်စာအတွက် တစ်ခါတည်းလုပ်ပေးပါလို့ လက်သမား အဖွဲ့တွေကိုလည်း ပြောလိုက်ဦး ... ပါကေးခင်းတာ အဆင်ပြေရဲ့ လား”

“ပြီးပြီတဲ့ မမရဲ့ ... အပေါ်ထပ်လောင်းပြီး စောင့်နေကြတာ”

“Ok! လျှောက်လည်း ဒီနှစ်ရက်အတွင်းနဲ့ ပြီးနိုင်မယ်၊ ပိုဒေါင်ကို ရှင်းထားခိုင်း၊ ပစ္စည်းတွေ လာချရင် ပြီးစလွယ် မပုံမိစေနဲ့၊ သူ့နေရာနဲ့သူ ခွဲယူရမယ့်ပစ္စည်းကို သပ်သပ်ပုံပါစေ”

“မမ အဆင်ပြေတယ်ပေါ့”

“အင်း ... လောလောဆယ်ကိစ္စကိုတော့ ရှင်းနိုင်ပြီ၊ ကွန်ဒိုအတွက် မှန်တွေနဲ့ Aluminium တွေ မှာထားတာ မရသေးဘူး မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အဲဒါ မြန်မြန် Contact လုပ်ပေးပါ။ ဒါမှ ဆိုက်အသစ် စလို့ရအောင်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မမ”

စောစောက ကိုက်ခဲနေတာပင် ထွက်ပြေးလေပြီ။ စိတ်ရှုပ် ရတာက ရက်သိပ်မကြာပါလား။ ‘စံ’က MD နေရာမှ ဖယ်ပေးဖို့ အတွက် စောင့်ကြည့်နေသည့် ဒါရိုက်တာအဖွဲ့ ရှိနေတာမို့ လတိုင်းမှာ Eco ဇယားများက အောက်စိုက်မရှိအောင် ကြိုးစားနေရတာလေ။ ဖေဖေ နေမကောင်းဖြစ်သည့် တစ်နှစ်ကျော်ကာလမှာ ခေါင်းမောပြီး မတ်မတ်ရပ်နိုင်ဖို့အတွက် ကံကြမ္မာက ခက်ခဲနေခဲ့ရတာပါ။

“ဦးရိုင်းရှာစာရဲ့ပြဿနာကရော”

“တော်ပါပြီ ကေသီရယ်၊ အဲဒီလူက စီးပွားရေးမှဆိုးမှန်း သိသာပါတယ်၊ ကိုယ့်လုပ်ငန်းနဲ့ မသက်ဆိုင်ဘဲ ပစ္စည်းလိုက်လုပ်ယ် နေတာ မဟုတ်လား၊ စကားပြောရင်လည်း ကပ်သပ်ပြီး ပြောတတ် တာ စိတ်တိုတယ်”

“သူက ဝန်ထမ်းကောင်းရထားတာကိုး မမရဲ့”

၈၂ * မမသဒ္ဒါမောင်

“ဘယ်လို”

“သူ့ PA သိမ့်နဒီလေ”

“အင်း”

“မမ တွေ့ခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ ညှို့အားပြင်းတဲ့မိန်းမပဲ
ဟာ”

“တော်ပုံရပါတယ်”

“တော်တာမှ ဘက်စုံ မမရဲ့၊ အန်ကယ်ဦးကျော်ရှိန်းလက်
ထက်ကတည်းက သိပ်ထူးချွန်ခဲ့တာ။ သားဖြစ်သူ ရုံးခွဲကုမ္ပဏီပေးလိုက်
တာနဲ့ သိမ့်နဒီကိုပါ ပို့လိုက်တာပါ။ အဲဒီမိန်းမနဲ့ ကိုရှိန်းရာဇာက
ခပ်ရှုပ်ရှုပ်၊ ဘာဘာညာညာ သတင်းထွက်နေတာ ကြာပြီ”

“ဟုတ်ရဲ့လား ကေသီရယ်”

“မဟုတ်ဘဲ ပြောပါမလား မမရယ်၊ လုပ်ငန်းအောင်မြင်လို့
ပါတီပေးတိုင်း GM ရဲ့အနားမှာ အမြဲပွတ်သီးပွတ်သပ်နဲ့ ချွဲနေတာ
လူတိုင်း မြင်နေရတာပါ။ ကုမ္ပဏီရဲ့လျှို့ဝှက်ကိစ္စမှန်သမျှ သိမ့်နဒီ
အကုန်သိတယ်၊ အခုလို ကေသီတို့ ဝယ်မယ့်ပစ္စည်းတွေ စုတာက
အစ သူပဲ အကုန်လုပ်ပေးတာလေ”

“ဪ... ဒါကြောင့်ကိုး”

ထက်မြက်သည်ဆိုတာထက် ကလက်တက်တက်ပုံစံဖြင့်
ညှို့အားပြင်းသည့် မိန်းကလေးကို ခဏတာမြင်ခဲ့ရတာပါ။ GM နှင့်

အရာရာတိုင်းထက်ပို၍ * ၈၃

သတင်းထွက်နေသတဲ့လား။ ဒါမျိုးက ဒီလောကထဲမှာ ရှိတတ်တာ
အမှန်ပါ။ ဒါကြောင့်လည်း ဖေဖေအုပ်ချုပ်စဉ်က PA ကို ယောက်ျား
လေးသာ ခန့်ခဲ့တာလေ။ ‘စံ’ ဒီနေ့မျိုးကို ယူမှသာ PA လက်ထောက်
ဖြစ်သည့် ‘ကေသီ’ ကို နေရာပေးခဲ့တာပါ။ ဖေဖေ PA က လက်ရှိ
ဘုတ်အဖွဲ့ဝင်တစ်ဦး၏ PA အဖြစ် ရာထူးပေးခဲ့တာပါလေ။

‘သိမ့်နဒီ’ တဲ့။ နာမည်နှင့် လိုက်ဖက်သည့် မိန်းမချောလေး
ပါပဲ။ ကိုယ့်ရာထူး၊ ကိုယ့်သိက္ခာနှင့် နာမည်ရှိပေမယ့် ဘာလို့များ
တရားဝင်မတွဲပါဘဲ GM နှင့် ရှုပ်သည့်သတင်း ထွက်ရတာပါလိမ့်။
ချမ်းသာချင်လို့ပဲ ဒီလိုမျိုး PK လို ကပ်နေတာမို့ သတင်းပျံ့တာမျိုး
လည်း ဖြစ်နိုင်ပါ၏။

လူကို မထိတထိဖြင့် ကြည့်သည့် မျက်ဝန်း၊ မထိမဲ့မြင်
ပြုံးတတ်သည့် မဲ့ပြုံး၊ စည်းမစောင့်ဘဲ လူကို ရှေ့မကြည့် နောက်မ
ကြည့် ပြောချတတ်သည့် စကားလုံးများ၊ လူပုံက ယောက်ျားပီသ
နေပါလျက် လုပ်ရပ်ကဖြင့် မိန်းမဆန်လွန်နေတာ အမှန်ပါ။ ဒီလိုလူက
လက်အောက်ဝန်ထမ်းနှင့် ရှုပ်ပွေသည့်သတင်းထွက်နေတာ ဘာများ
ဆန်းပါ့မလဲ။

ကြည့်စမ်း!... ‘စံ’လည်း ကိုယ့်ကိစ္စမဟုတ်ပါဘဲ သူတစ်ပါး
ကိစ္စကို တွေးမိနေလေပြီ။ ဆက်စပ်သည့် အကြောင်းအရာကြောင့်
ပါပဲ။ ‘ဦးကိုကို’ တို့နှင့် လုပ်ငန်းအဆင်ပြေနေပြီမို့ ဒင်းနှင့်ပတ်သက်

၈၄ * မမသဒ္ဓါမောင်

စပ်ယုက်စရာ မလိုတော့ပါချေ။ ဒီလို လူ့ရှုပ်လူ့ဖွေနှင့် လုပ်ငန်းမဆက်
စပ်တာကြောင့် ‘စံ’က ကံကောင်းတာ မဟုတ်ပါလား။

“မမ ဒီညနေ စော့အပြန်မှာဆို”

“ဟုတ်သားပဲ ... မေ့နေတယ်၊ ဖေဖေကိစ္စကြောင့်ပါ”

“အန်ကယ် မသက်သာလို့လားဟင်”

“မဟုတ်ပါဘူး ကေသီရဲ့၊ မမတို့ Family Doctor
ဦးဘုန်းမြင့်က နိုင်ငံခြားခရီးသွားလို့ သူ့သားနဲ့ လွှဲပေးခဲ့လို့ပါ။ ပထမ
ဆုံး ဆေးလာကုပေးမယ့်နေ့မို့ မိသားစုစုံမှ ကောင်းမှာလေ”

“ငယ်မှာပေါ့နော်”

“မပြောတတ်ဘူးလေ၊ မမတို့ထက် အသက်ကြီးနိုင်တာပဲ၊
ပါရဂူဖြစ်နေပြီဆိုတော့လေ”

“ဟုတ်သားပဲ ... အိမ်ထောင်ရှိမလား မသိဘူးနော်”

‘ကေသီ’ တီးတိုးရေရွတ်လိုက်တာမို့ ‘စံ’ ပြုံးလိုက်မိလေ၏။
နောက်ဆုံးတော့ မိန်းမဆိုတာ သဘာဝအတိုင်း ရှိတာမဟုတ်လား။
စပ်စုသည့်အကျင့်မျိုးက အနည်းအများသာ ကွဲပြားခြားနားတာ မဟုတ်
ပါလား။ လူငယ်ဆရာဝန်ဆိုသည်နှင့် အတွေးတွေ များနေသည့်
‘ကေသီ’ ကြောင့် ရယ်ချင်စိတ်ကို ထိန်းထားရလေ၏။

“ဟောတော်! ... မမ ပြုံးတယ်”

“ကေသီကိုတော့ သိပ်နီဒီလိုမျိုး ‘မမ’ မမြင်ချင်ဘူးနော်”

အရာရာတိုင်းထက်ပို၍ * ၈၅

“အာ ... မမကလည်း ကေသီက မမအတွက် စဉ်းစားမိ
သိုက်လို့ပါ။ နေ့တိုင်းနီးပါး မြင်ခွင့်ရမှာဆိုတော့ ဖူးစာတွေ၊ ဘာတွေ
ခွဲနိုင်မလားလို့ပါ”

“နေ့တိုင်းမလာပါဘူး ကေသီရယ်၊ ရက်ခြားလောက်ပဲ လာ
မှာပါ။ မမနဲ့ဆိုလည်း ဆယ်ကျွေတစ်ကျွေပေါ့၊ အလုပ်မှာပဲ တစ်နေ့
(၁၀) နာရီ ရှိနေတဲ့လူနဲ့ အိမ်ကို နာရီဝက်လောက်သာ လာရတဲ့လူနဲ့
က ဘာရေစက်၊ ဘာဖူးစာမျိုး ရှိပါ့မလဲ၊ Drama ကားတွေ ကြည့်
တာ လျှော့ပါဦး ကေသီ၊ စိတ်ကူးတတ်တာ အံ့သြပါ!”

‘ကေသီ’က နှာခေါင်းရှုံ့ပြလိုက်လေ၏။ ထိုစဉ်ကတော့
‘ကေသီ’ ပြောင်နောက်ပြီးပြောသည့်စကားဆိုပြီး ခပ်ပေါ့ပေါ့သာ
ရှိခဲ့တာပါ။ ဘယ်သူကမျှား ကိုယ့်အိမ်နေရာဆီသို့ ရုတ်တရက်ဖြင့်
ဖူးစာရှင်ရောက်လာမည်ဟု ထင်ပါ့မည်နည်း။ ‘စံ’ က ပိုပြီး မထင်မိ
တာ အမှန်ပါ။

ဖေဖေကျန်းမာရေးကြောင့် မေမေရော၊ ‘စံ’ ပါ စိတ်ရော
ကိုယ်ပါ နှစ်ပြီး ပြုစုစောင့်ရှောက် ကုသပေးနေတာကြောင့် ‘အိမ်
ထောင်ရေး’ ဆိုသည့်အရာကို ခေါင်းထဲ ယောင်ပြီးတောင်မှ မထည့်
မိပါချေ။ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ စီးပွားရေးအခြေအနေ၊ ကုမ္ပဏီတိုး
တက်ခိုင်မြဲရေးကိစ္စရပ်များ၊ ဖေဖေကျန်းမာရေး ပြန်ကောင်းမွန်စေဖို့
ဆိုသည့် အရာတို့ကသာ ပြည့်နှက်နေတာကြောင့် ‘အချစ်’ ဟူသည့်

၈၆ * မမသဒ္ဒါမောင်

အရာနှင့် 'အိမ်ထောင်ရေး' က 'ထိပ်ထားစံ' ၏ဘဝမှာ ဝေးသည်ထက် ဝေးကွာခဲ့ရတာပါလေ။

“ပစ္စည်းတွေရောက်ပြီဆိုတာနဲ့ Board အဖွဲ့ဝင်တွေနဲ့ meeting လုပ်ရမယ်၊ ကေသီ၊ ခါတိုင်း တစ်နှစ်ပြည့်မှ လုပ်ဖြစ်ပေမယ့် ဒီတစ်ခါတော့ (၆) လနဲ့ လုပ်ရမှာပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မမ”

“ပြီးတော့ မမတို့လုပ်ငန်းနဲ့ ဆက်စပ်တဲ့ ဝယ်ရောင်းသတင်းတွေကို ဘယ်သူမှမသိစေပါနဲ့၊ သတင်းပေါက်ကြားတဲ့ကိစ္စက ဒီတစ်ကြိမ်သာ ရှိပါစေ၊ နောက်ဆို အထူးသတိထားလျှို့ဝှက်ရလိမ့်မယ်... ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဝန်ထမ်းကို သတိပေးပေးမယ့် 'စံ' ကိုယ်တိုင်လည်း သတိထားရမှာ အမှန်ပါ။ နေ့စဉ်လုပ်နေရသည့် အလုပ်ဖယားမှန်သမျှကို computer ထဲ မသိမ်းဘဲ memory stick ထဲ အကုန်ကူးဖြစ်သလို အိမ်မှာရှိသည့် Computer Laptop တွင်းမှာသာ စုသိမ်းထားဖို့အတွက် အကျင့်လုပ်ရပါ၏။ သတင်းပျံ့သည်ဆိုတာက အတွင်းလူကြောင့်သာ ဖြစ်မှန်း စီးပွားရေးသမားတိုင်း သိနိုင်တာပါလေ။

အခန်း (၈)

ကားကို ခါတိုင်းမောင်းသည့် စံနှုန်းထက် အနည်းငယ်မြန်အောင် မောင်းခဲ့မိပါ၏။ စေတော့ပြန်ခဲ့သည့်အချိန်က ညနေ (၄) နာရီကျော်မို့ ကားလမ်းက ကြပ်နေလေသည်။ လိုင်းကား Bus, Taxi, ဖယ်ရီကားတွေနှင့် ကိုယ်ပိုင်ကားတွေ တန်းစီနေပါသည့် ကားတန်းကြီးကြောင့် သက်ပြင်းကိုသာ ရှိုက်ထုတ်လိုက်မိတော့၏။

ညဘက်ပြန်တာကမှ ကံကောင်းတာ မဟုတ်ပါလား။ ယခုတော့ ဒုက္ခနှင့် လှလှကြီး တွေ့ချေပြီ။ အန်ကယ်ဦးဘုန်းမြင့်၏သားကို ရှိသေ့စွာ ကြိုဆိုဖို့အတွက် မေမေ ကြိုပြောထားကာမှ အခုလိုဖြစ်ရတယ်လို့၊ စိတ်မတိုတတ်ပါဘဲ တက်ခေါက်မိသည်အထိ မြန်နေသည့်

စိတ်ကို ဆွဲဆန့်ထားရပါသည်။

“တီ! တီ!”

ကားတန်းဘေးချင်းယှဉ်ရပ်နေသည့် ကားမှ ဟွန်းသံပေးနေပေမယ့် လှည့်မကြည့်ဖြစ်ပါ။ ကားတန်းရွေ့ရန်သာ အာရုံရမယ့်အား ရှေ့ကိုသာ မျှော်ကြည့်နေမိ၏။ ပွိုင့်မြန်မြန်လွှတ်ပါစေလား။

“ဒေါက်! ဒေါက်!”

ကားမှန်ကို လှမ်းခေါက်သံကြောင့် ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်မိ၏။ မှန်ချပြီး ပြီးစစ်ကြည့်နေသည့် မျက်နှာကြောင့် မျက်နှာက တင်းသွားရလေသည်။ ကြည့်စမ်း! ... ဒင်းနှင့် မဆုံချင်ပါဘူးဆိုမှ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ပွိုင့်မှာ လာတိုးရပါသလဲ။

“ထိပ်ထားစံ”

ကြည့်စမ်း ... နာမည်ကို မကြားကြားအောင် အော်ခေါ်နေပြန်ပါပြီ။ Aircon ဖွင့်ထားတာကြောင့် ကားမှန်တင်ထားကာမှ ဒင်းက ပြဿနာရှာနေပြီ မဟုတ်ပါလား။ ကံများမကောင်းချင်တော့ ဒင်းနှင့်မှ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဆုံပြန်တယ်လို့။ သူက ကားမှန်ကို လက်ဆစ်ဖြင့် အသာထပ်၍ခေါက်လိုက်ပြန်လေ၏။ နာမည်ခေါ်တာကို တခြားကားတွေပါ ကြားကုန်မည်အတိုင်း ကားမှန်ကို တစ်ဝက်ခန့် ချလိုက်ရလေသည်။

“ဘာလဲ”

“ဘယ်လိုလဲ ထိပ်ထားစံရဲ့ တရားရုံးက စာများ ရောက်လာ

မလားဆိုပြီး နေ့တိုင်း မျှော်နေတဲ့လူကို ငဲ့ညှာဦးမှပေါ့။ လုပ်မယ်ဆို အပြောနဲ့အလုပ် ညီအောင်လုပ်လေ”

“ဒီမှာ ... ရှင်နဲ့မဝတ်သက်ချင်လို့ ဘာမှမလုပ်ဘဲ ကင်းကင်းနေနေတာကို လာမနှောင့်ယှက်ချင်နဲ့”

“ဟင်းဟင်း ... အဲဒီလိုလား၊ ဘာလဲ ... ကိုယ့်ကို မြင်တာနဲ့ လန့်သွားတယ်ပေါ့လေ။ ကိုယ်က အဲဒီလောက်တောင် ကြောက်စရာ ကောင်းနေလို့လား ထိပ်ထားစံရဲ့ ... ပြောပါဦး”

တောက်! ... စိတ်တိုလိုက်တာနော်။ လူကို ခပ်အေးအေးနေတာ ကြည့်မရဘဲ မီးလာရှိုချင်ရတယ်လို့။ မကြားယောင်ဆောင်ချင်ပေမယ့် လူတွေကြားအောင် အော်ပြောနေတာမို့ မှန်ချမိကာမှ ပိုဆိုးနေလေပြီ။ ဒင်းကိုတော့ စိတ်လိုလက်ရ ကုပ်ဖဲ့စိလိုက်ချင်တာနော်။

“ရှင်ဆီက ဘာမှမလိုချင်တော့လို့ ရပ်လိုက်တာလေ။ မာန်သိပ်တက်မပြချင်ပါနဲ့”

“ဘယ်လို ... မင်းပဲ ကိုယ့်ဆီက ရမဖြစ်မယ်ဆိုပြီး မရမကပြောခဲ့တာ မဟုတ်လား”

“အခု မလိုတော့ဘူးလို့ ပြောနေတယ်လေ”

“ဟုတ်လား ... နှမြောစရာပဲ။ ကိုယ်က မင်းလိုချင်ရင် ပေးလို့ရအောင် ဒီအတိုင်းပဲ သိမ်းထားခဲ့တာ ထိပ်ထားစံရဲ့”

“ရှင်ဘာသာရှင် သိမ်းပဲထားထား၊ ငါးပဲစားစား၊ မျိုးပဲချချ
ရှင်ကိစ္စပဲ၊ ဘာမှလာမပြောနေနဲ့”

ကလေးဆန်စွာ ပြောဟန်ကြောင့် သူရယ်ချလိုက်မိလေ၏။
ပြောသားပဲ... ဤမိန်းကလေးက ဘယ်တော့မဆို သူ့စိတ်ကို ဆွဲ
ဆောင်နိုင်ပါတယ်လို့။ အခုလည်း မထင်မှတ်ဘဲ မီးပွိုင့်မိနေတာက
သူ့အဖို့ ကံကောင်းသွားရတာပါလေ။ စကားတစ်ခွန်းပြောလိုက်တိုင်း
တလက်လက်တောက်ပသွားပါသည့် မျက်ဝန်းနက်လေးက သူ့ရင်ကို
အခုန်မြန်စေတာ အမှန်ပါ။ အဘယ်ကြောင့်များ ဒီမိန်းကလေးက
သူ့စိတ်ကို လှုပ်ခတ်စေရပါသလဲ။

“ဒါက ဒေါသထွက်ပြတာပေါ့လေ။ စိတ်ကို လျော့မှပေါ့
ထိပ်ထားစံရဲ့၊ တော်ကြာ အသက်ငယ်ငယ်လေးနဲ့ မျက်နှာမှာ အရေး
အကြောင်းတွေပေါ်လာရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“အဲဒါ ရှင့်အပူမပါပါဘူး”

“ပူရတာပေါ့ကွာ၊ ဒီလောက်ချောမောညက်ညောလှပတဲ့
မျက်နှာလေးက နှမြောစရာကောင်းမှာပေါ့”

“တောက်!”

“အဲဒီလို ဒေါသဖြစ်ပြတာက ပိုပြီးချစ်ဖို့ကောင်းတယ် သိ
လား”

ကြည့်စမ်း!... အတော်မျက်နှာရှူးတဲ့လူပါပဲ။ လူကို မခံချို

မခံသာဖြစ်အောင် တမင်တကာ လုပ်ပြနေတာ မဟုတ်လား။ စိတ်ကို
ထိန်းမှပေါ့ ‘စံ’။ အမြဲတစေ စိတ်ရှည်တတ်ပါလျက် ဒီဘာမဟုတ်သည့်
လူတစ်ယောက်အတွက်နှင့် ကိုယ့်စိတ်ကို ပူလောင်စေမိတာက ‘စံ’
ရဲ့အပြစ်သာ ဖြစ်ချေပြီ။ ဤမျှ ဖေဖေပြောဆိုခဲ့ပါလျက် စိတ်လွှတ်ပေး
ခံရတယ်လို့။

“ကိုရိုန်းရာဇာ”

“ဗျာ!”

ကားတံခါးဘောင်ကို လက်တင်လျက် ခေါ်လိုက်သည့်
လေသံချို့ချို့လေးကြောင့် ရင်ထဲမှ ဒိန်းခနဲမြည်သံက အကျယ်ကြီး
မြည်သွားရပါ၏။ အလိုလေး!... ဒီလိုကြည်ကြည်လဲ့လဲ့အကြည့်၊
ချို့မအပြုံးမျိုးဖြင့် ရုတ်တရက် ဘာကြောင့်ပြုလုပ်ရပါသလဲ။ မှင်တက်
အံ့သြမိသွားတာမျိုး ‘ရိုန်းရာဇာ’၏အသက်ရှူလမ်းကြောင်းက ရှုပ်ယှက်
ခတ်သွားရပါသည်။ ‘ထိပ်ထားစံ’ တော့ ‘ရိုန်းရာဇာ’ ကို ရူးသွပ်အောင်
ပြုစားလေပြီ။

“သိမ်းထားတဲ့ပစ္စည်းတွေကိုလေ”

“အင်း”

“မြန်မြန်လေး ထုတ်ရောင်းလိုက်ဖို့ အသိပေးချင်တာပါ၊
တော်ကြာ ပိုးစားချွန်ကုန်ပြီး ရှင်စုဆောင်းထားသမျှ သဲထဲခရ
သွန်သလိုဖြစ်နေမှာစိုးလို့ပါ”

“ဘာ!”

မျက်စောင်းနက်နက်လေး လက်ဆောင်ထပ်ရပြန်လေ၏။ သတိလက်လွတ်ငေးနေမိစဉ်မှာပင် ကားတန်းရွေ့ပြီး ကားဖြူလေးက သူ့မျက်စိရှေ့မှာပင် ပျောက်သွားလေတော့သည်။ ဤသို့ အမှုအရာဖြင့် မာယာမများတတ်ပါဟု ထင်ထားပါသည့် ‘ထိပ်ထားစံ’ က တကယ်ထင် သူ့အပေါ် လုပ်ချလိုက်လေပြီ။ မှတ်ထားပါ ‘ထိပ်ထားစံ’ ... ဒီနေ့ အတွက် လျော်ကြေးကို မင်း တစ်နေ့ပြန်ဆပ်ရစေမယ်။

‘စံ’ က ကားမောင်းရင်း ရယ်မိလေတော့၏။ လူကို အထင် သေးပြီး ပြောရတယ်လို့။ စီးပွားရေးလောကကို အရင်ရောက်ပြီး ခေါင်း ထောင်နေရတာလား ‘ရှိန်းရာဇာ’။ ဘဝဆိုတာ အမြဲတသမတ်တည်း ရှိသည့်အရာမှ မဟုတ်တာလေ။ နိမ့်တစ်ချို့ မြင့်တစ်လှည့် ဘဝလမ်း ဆိုတာကို မသိဘူးတဲ့လား။

ရွှေလင်ဗန်းနှင့်အချင်းဆေးပြီး ရွှေဇွန်းကိုက်ကာ ရွှေပွဲစား ပြီး ကြီးပြင်းလာရသည့် ရွှေမင်းသားက မာနတကြီးဖြင့် မောက်မာ ပြနေတာ ခံပြင်းစရာပါပဲ။ သို့သော် လောကဓံ (၈) ပါးကို သိနားလည် ထားပါသည့် ‘စံ’ က လူတွေ၏စိတ်ဓာတ်ကို တတ်နိုင်သလောက် သိပြီး ကိုယ့်စိတ်ကို ထိန်းချုပ်နိုင်ရမှာ အမှန်ပါ။

လမ်းထဲသို့ ကားကို ကွေ့ဝင်လိုက်ပြီး ခြံထဲသို့ မောင်းဝင်ခဲ့ ပါ၏။ မည်သည့်ကားမှ ရပ်ထားတာ မမြင်တာမို့ ဆရာဝန်မရောက်

သေးမှန်း သိလိုက်ပါသည်။ တော်ပါသေးရဲ့ ... ဖေဖေကို ဆေးကု သပေးမည့် ဆရာဝန်ကို တစ်နေ့လုံး အလုပ်လုပ်ခဲ့ရသည့် ချွေးနံ့ဖြင့် တွေ့လိုမှ မရတာလေ။

“ဪ... ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ”

“ရွှေဝါကော”

“နောက်ဖေးမှာ ချက်နေတုန်းပေါ့”

“ဒါ မြန်မြန်ယူပေးပါ မေမေ၊ စံ၊ ရေချိုးချင်နေပြီ”

“ဟယ်! ... အပြင်က ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း အမှုရှုပ်တော့ မှာပဲ ... ဒီကလေးကတော့လေ”

“တအောင်နားပြီးမှ ချိုးမှာပါ မေမေရဲ့ ... မပူပါနဲ့”

Cake နှင့် သစ်သီးထုပ်ကို မေမေလက်ထဲထည့်ပြီး အပေါ် ထပ်သို့ အပြေးတက်ခဲ့ပါ၏။ စိတ်ရှင်းရှင်း ကိုယ်သန့်သန့်ဖြင့် ဆရာဝန် ကို ကြိုဆိုချင်လိုပါလေ။ အန်ကယ်ဒေါက်တာဦးဘုန်းမြင့်က နဂိုက တည်းက သိဖူး၊ ခင်ဖူးခဲ့တာမို့ ဦးလေးလို တရင်းတနှီး ရှိခဲ့ပြီး သိပ် ကြီး မစိမ်းနေပါချေ။ အန်ကယ်သားကိုဖြင့် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မမြင် ဘူးခဲ့ပါလေ။

အလှပြင်ပြီး (ပဲများပြီး) တွေ့ချင်လို့ မဟုတ်ပါ။ ချွေးနံ့တွေ ရှိနေပြီး ညည်းသိုးသိုးပုံစံကို တွေ့လိုက်ပါက အဘယ်မျှ စိတ်ကြည် လင်ပါမည်နည်။ တာဝန်လွှဲပေးလိုက်သည့် ဒေါက်တာမို့ ရှေးညီတွေ

ဆိုရမည် မဟုတ်ပါလား။ လေးစားသမှုဖြင့် တွေ့ခွင့်ရချင်ရုံပါ။

လေးထောင့်အိတ်ပြားထဲမှ ပစ္စည်းတွေကို ထုတ်လိုက်ပါ၏။ Phone ကို Charging plug တပ်ပြီး အားသွင်းထားလိုက်ပါသည်။ Memory stick ကို ညက အလုပ်လုပ်ရမည်မို့ အံ့ဆွဲထဲ ထည့်သိမ်းထားလိုက်ပါ၏။ ဒီနေ့သုံးထားပါသည့် ချွေးသုတ်ပဝါနှင့် အဝတ်အစားတို့ကို လျှော်တောင်းနှစ်ခုထဲသို့ အင်္ကျီဘောင်းဘီခွဲခြားထည့်လိုက်ပါသည်။

ပြီးနောက် ရေချိုးခန်းတံခါးကိုဖွင့်၍ ဝင်လိုက်ပါ၏။ ခေါင်းထဲ ချွေးတို့ဖြင့် စေးပိုင်နေတာ ခေါင်းလျော်ဖို့လိုလေပြီ။ အရင်ဆုံး ခြေဖျားမှစ၍ အထက်ဖက်သို့ ဖြည်းဖြည်းချင်း ရေလောင်းလိုက်ပါ၏။ ဒူး၊ ပေါင်လယ်၊ ပေါင်ရင်း၊ ခါး၊ လက်တံတောင်ဆစ်၊ လက်မောင်း၊ ပခုံးတို့အားလုံး အေးအောင် ရေလောင်းလိုက်ပြီးမှ ရေပန်းကို ဖွင့်ချလိုက်ပါသည်။

သွားတိုက်၊ ပလတ်ကျင်းဆေးဖြင့် ပလတ်ကျင်းကာ မျက်နှာသစ်ဆေးဖြင့် မျက်နှာကို ကျွဲသေချာစင်စေရန် ဆေးလိုက်ပါ၏။ ပြီးမှ တစ်ကိုယ်လုံးကို Shower gel ဖြင့် ပွတ်တိုက်လျက် ရေချိုးလိုက်ပါသည်။ ဆံပင်ကို အပျော့စား shampoo ဖြင့် နှစ်ခါလျှော်ပြီးမှ ပျော့ဆေးထည့်ကာ ရေလောင်းချလိုက်ပါ၏။ တစ်ကိုယ်လုံး ပေါ့ပါးသွားသည့်နှယ်ပါ။

ရေစင်ကြယ်အောင်သုတ်ရင်း ရေချိုးခန်းထဲမှ ထွက်လိုက်ပါ၏။ မျက်နှာသုတ်ရင်း မှန်ထဲမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကြည့်လိုက်မိသည်။ မျက်နှာပြင် မည်းနေသည့်နှယ်ပါ။ နေလောင်ထားတာ ထင်ပါရဲ့။ ဒီရက်ပိုင်းအတွင်း နေ့ခင်းဘက် ဟိုဒီသွားခဲ့ရတာကို။ ညအိပ်ခါးနီးမှပဲ cream အေးအေးလေး လူးရမှာပါလေ။

ဗီရိုကို တံခါးဆွဲဖွင့်လိုက်ပါ၏။ အိမ်နေအဝတ်အထုပ်နေရာကို လက်ညှိုးဖြင့် ထိရင်း ရွေးလိုက်ပါ၏။ မျက်စိအေးသည့်အရောင် ဖျော့ဖျော့ ဝတ်ချင်၍ အဝါနရောင်ဝတ်စုံကိုသာ ရွေးချယ်လိုက်မိသည်။ Quater ဘောင်းဘီဝတ်ထားပါက 'စံ' ကို ကလေးဆန်ပြီး မြင်သွားမှာလား။ ဘာဖြစ်လဲ... အိမ်နေရင်းပုံစံဖြင့် တွေ့ပါက စိတ်ပေါ့ပါးမှာလေ။ ဒီဆံပင် style ညှပ်ပြီးကတည်းက ဘောင်းဘီချည်းဝတ်ဖြစ်ခဲ့တာ မဟုတ်လား။ လုံချည်ပြန်ဝတ်လျှင်တောင် ခိုင်ပါတော့မလား မသိတော့ပါချေ။

Message ဝင်သံကြားလိုက်ရသဖြင့် phone ယူကြည့်လိုက်ပါ၏။ Phone call နှစ်ခုဝင်ထားသလို message တစ်စောင်ရောက်နေတာမို့ ဖွင့်၍ ကြည့်လိုက်ပါသည်။ စာက 'ကေသီ' ထံမှ ဖြစ်ပြီး ညဘက် phone ဝင်စရာရှိတာကို ပို့လိုက်ခြင်းပါ။ Phone ခေါ်ထားသည့် နံပါတ်က အမည် List ပေးထားတာမဟုတ်ဘဲ အသစ်ဖြစ်နေလေ၏။

အလို! ... 'ရိုန်းရာဇာ' များလား။ ဒင်းနှင့်မပတ်သက်အောင် ကင်းကင်းနေပါမည်ဆိုတာကမှ လိုက်နောင့်ယုက်နေတာပါလေ။ အရေးမကြီးဟုမှတ်ပြီး အဝတ်အစားဝတ်ခြင်းကိုသာ အာရုံစိုက်လိုက်၏။ ခြေသည်းလက်သည်းတွေ ရှည်နေသဖြင့် အံ့ဆွဲဖွင့်ကာ Clipper ယူလိုက်ရလေသည်။ ပြီးနောက် ဂျာနယ်ခင်းလျက် ခုတင်ထက် မှာပင် ညှပ်လိုက်ပါ၏။ လက်သည်းအဖျား ခြေသည်းအဖျားတွေကို တံစဉ်းသေးသေးလေးဖြင့် ခပ်ဖွဖွတိုက်လိုက်ပါသည်။

“ကျစ်!”

ခေါင်းထက်စီးကျလာသည့် ရေစက်က ဂျာနယ်ပေါ် ပေါက်ခနဲကျလာတာမို့ ရေမခြောက်သေးပါလေ။ ဂျာနယ်စာရွက်ကို ခေါက်လုံးပြီး အမှိုက်ပုံးထဲသို့ ထည့်လိုက်၏။ Towel အလတ်အသစ်တစ်ထည် ထပ်ယူကာ ခေါင်းသုတ်လိုက်စဉ် phone သံ မြည်လာပြန်လေသည်။

“ဟော!”

စောစောက မြင်နေရပါသည့် phone နံပါတ်ပဲမို့ လက်က တွန့်သွားရလေ၏။ ကိုင်ရမှာလား၊ မကိုင်ရဘူးလားဟု ဒွိဟဖြစ်နေစဉ် အောက်ထပ်မှ မေမေ့ခေါ်သံ ထွက်လာလေ၏။ အလို! ... ဧည့်သည်ရောက်ပြီထင်ပါရဲ့။ Phone ကို တစ်ဖက်က ကိုင်လျက် လက်တစ်ဖက်က ခေါင်းသုတ်ရင်း လှေကားမှဆင်းခဲ့ပါသည်။ အတော်လေး

မြည်နေပါသည့် phone ကို မကိုင်၍မဖြစ်တော့ပြီမို့ ဖွင့်လိုက်ပါ၏။

“ဟယ်လို”

“ထိပ်ထားစံပါလား”

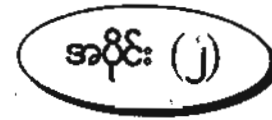
“ဟုတ်ပါတယ်”

“အခုပဲ ရောက်ပါတယ်”

“အဲ!”

လှေကားရင်းမှ ရပ်နေပါသည့် လူနှင့် တည့်တည့်ကြီးတိုးပြီး မှ ခြေလှမ်းကို အမြန်ရပ်လိုက်ရလေသည်။ Phone ပြောရင်း ‘စံ’ ကို ငုံ့ကြည့်ရင်း ပြုံးနေပါသည့်လူက ချောမောသန့်ပြန့်ကာ မြင့်မားကြည့်ကောင်းနေတာပါ။ ဒါ၊ ‘ဒေါက်တာဇေယျာဘုန်းမြင့်’ တဲ့လား။ ဆရာဝန်နှင့်မတူအောင်ပင် Model Boy နယ် ထင်းခနဲမြင်လိုက်ရပါသည့် သူ့ကို တငေးတမောဖြင့် ကြည့်နေမိစဉ် သူက နှစ်လိုဖွယ် အပြုံးမျိုးဖြင့် ရယ်လိုက်လေ၏။

အားတင်းပြီး ကြိုးစားပါ...

ငွေ၊ လုံ့လ၊ စိရိယ တို့နှင့်အတူ အားသွန်ခွန်စိုက်

ကြိုးစားပါ။

တစ်နေ့ အောင်မြင်ပါလိမ့်မည်...။

အခန်း (၉)

“ဒေါက်တာဇေယျာဘုန်းမြင့်ပါ၊ ထိပ်ထားစံ”

ကမ်းပေးလိုက်ပါသည် လက်ကို ပြန်ဆွဲယူနှုတ်ဆက်ရန် ပြင်လိုက်သည့် မိန်းကလေးက Towel သုတ်နေတာမို့ လက်ထဲမှ လျှောခနဲ ကျသွားလေ၏။ အမြဲတမ်း သတိထားတတ်သည့် သူက Towel အဝါလေးကို ဖျတ်ခနဲ ဖမ်းထားလိုက်ပါသည်။ ညနေခင်းမှာ ရှုလိုက်ရသည့် သင်းရနံ့က မွှေးပျံ့သွားရလေ၏။

“စံပါ ... တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်၊ ဒေါက်တာ”

“ထင်တယ် ... ဒီလိုပဲ ခေါ်မယ်ဆိုတာ”

ရှက်စနိုး ပြုံးလိုက်လေ၏။ သူ့လက်ထဲမှ Towel ကို

ပြန်ယူလိုက်သည့် မိန်းကလေးက အသက် (၂၈) နှစ်ဆိုတာ ဘယ်လို ယုံရပါ့မည်နည်း။ ဒီလောက်နုဖတ်နေပါသည့် မျက်နှာ၊ ဖြူနဖွေးဆွတ် နေပါသည့် အသားအရေ၊ ခပ်ပွပွလေးနှင့် ခပ်တိုတိုညှပ်ထားသည့် ဆံပင်နက်နက်လေးက ကလေးဆံပင်နယ် ပျော့ပျော့လေးမဟုတ်ပါ လား။

ဒါဖြင့် မျက်ဝန်းလေးကရော တောက်ပသည့် သောက်ရှူး ကြယ်လို လင်းလက်နေတာပါလေ။ မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်း၊ နှာတံချွန်ချွန်၊ နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးက သဘာဝအတိုင်း နီနေတာမို့ တကယ်ပဲ ဆယ် ကျော်သက်နယ် ချောမောနေတာပါ။ ‘ထိပ်ထားစံ’ တဲ့။ ထင်ထား သလို မဟာဆန်ဆန်အလှမျိုး မဟုတ်ပါဘဲ ပီဘီကလေးနယ် တွေ့ရ သည့် မိန်းကလေးဖြစ်နေလေ၏။

“ဘာလို့ရယ်တာလဲဟင်”

“ကိုယ့်စိတ်ထဲ ထင်ထားတာနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်နေလို့ပါ”

“ဘာကိုထင်ထားလို့လဲ”

“နာမည်နဲ့လိုက်ဖက်တဲ့ မဟာဆန်ဆန်ပုံစံမျိုးကို မြင်ထားမိ လို့လေ”

“အခု စံက ရုပ်ဆိုးနေတယ်ပေါ့”

“အဲဒီလို မဆိုလိုပါဘူး၊ လူငယ်ဆန်တဲ့ပုံစံနဲ့မို့ အံ့သြသွား ရတာပါ။ စံလို့ပဲခေါ်ရင် ဖြစ်တယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဖြစ်ပါတယ်”

ကုမ္ပဏီမှာ ဦးဆောင်နေပြီမို့ ဟည်ငြိမ်ရင့်ကျက်ဟန်အပြည့် နှိုးပါ၏။ ပထမဆုံးဆုံးအကြိမ်၊ ပထမဦးဆုံးအတွေ၊ ပထမဦးဆုံး အကြည့်က ရင်ဘတ်ထဲကို မိုးကြိုးလက်နက်ဖြင့် ပစ်ချလိုက်သည့် နယ် လျှပ်တစ်ပြက်ရိုက်ခတ်သွားရတယ်လို့။ ‘ဇေယျာဘုန်းမြင့်’ ရဲ့ ဇာဝင်မှာ ဆန့်ကျင်ဘက် မိန်းကလေးကြောင့် စိတ်လှုပ်ရှားရင်ခုန် ခြင်းက ဒါ အဦးဆုံးပါပဲ။

“ဟော! ... သမီး ဆင်းလာပြီလား”

သံပရာရည်လင်ဗန်းလေးကိုကိုင်၍ နောက်ဖေးမီးဖိုခန်းမှ ထွက်လာသည့် မေမေကြောင့် စိတ်အေးသွားရပါသည်။ နှစ်ဦးစလုံး အနေအထားက တစ်မျိုးကြီးဖြစ်နေတာ မဟုတ်လား။ အိမ်နေရင်း ပုံစံမျက်နှာပြောင်ဖြင့် ဆင်းလာသည့် ‘စံ’ ကို ဘာမှမပြောတာကြောင့် ဒီအတိုင်းပဲ ဆင်းလာခဲ့မိတာပါ။ တွေ့ရုံ၊ နှုတ်ဆက်ရုံနှင့် ပြီးလျှင် ဖေဖေအတွက် ကူပေးရုံသာမဟုတ်လား။

“သားက အဖေတူသားပေးမယ့် ချောမောကြည့်ကောင်းတာ က မမသူဇာဆီက အမွေရထားတာ ထင်ပါရဲ့”

သူ ပြုံးရုံသာ ပြုံးလိုက်လေ၏။ ဒက်ဒီနှင့် ဆက်နွယ်ပြီး ဝင်ခွင့်ရခဲ့သည့်အိမ်ပါ။ ‘သား’ ဟု တရင်းတနှီး သုံးလိုက်တာကိုလည်း ကျေနပ်သွားရပါ၏။ ဒီအိမ်မှာ ဒီအရွယ် မိန်းကလေးတစ်ဦးရှိနေသည်

ဟု ဒက်ဒီ အစောကြီးကတည်းက သူ့ကို မပြောခဲ့ပါ။ တာဝန်လွှဲပေးသည့် သာမန်ပုံစံမျိုးဖြင့်သာ ရခဲ့လေ၏။ ဒီလာကားနီးမှ မာမိက phone နံပါတ်ပေးပြီး ‘စံကလေး’ ကို ဆက်လိုက်ပါဟုဆိုပြီး ပြောလိုက်တာ မဟုတ်ပါလား။ ‘ထိပ်ထားစံ’ ကို ‘စံကလေး’ ဟု မာမိသုံးလိုက်ပုံက သူ့ကို ရင်ထိတ်သွားစေတာပါလေ။

“အန်ကယ့်ကို...”

“ခဏနားလိုက်ပါဦး၊ ပြီးမှ ကြည့်ပေးလို့ရပါတယ်၊ သား အန်ကယ့်ကို စောစောကမှ ရေခဲနွေးလေးနဲ့ ရေချိုးထားပေးတာ”

“ဪ”

“ညနေဘက်ကြီး ခေါင်းလျှော်ပြန်ပြီလား၊ သမီး”

“ခေါင်းထဲ ငြီးစိပ်ကြီးဖြစ်နေလို့ပါ မေမေ၊ ဗိုက်ထဲဆာလိုက်တာ”

“ဟယ်... ဧည့်သည်ရှေ့မှာ”

ဆူတာမျိုးမဟုတ်ပေမယ့် သူ့ရှေ့မှာ ပြောလိုက်တာကို မနှစ်သက်သည့်နှယ်ပါ။ သူမ မျက်နှာလေးရှုံ့ပြလိုက်တာကို သူ သဘောကျမိလေ၏။ အလုပ်က မောမောပန်းပန်းဖြင့် ပြန်ရောက်လာတာမို့ ဆာရှာပေမပေါ့။ မိန်းကလေးပီပီ မာနကြီးတစ်ခွဲသားဖြင့် မရှိဘဲ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောဟန်က ‘ထိပ်ထားစံ’ ကို အမည်နှင့်လိုက်ဖက်စေသည့်နှယ်ပါ။

“အန်ကယ့်ကို စမ်းသပ်ပါမယ်၊ အန်တီ”

ဖျော်ရည်ကို အမြန်သောက်ပြီး ထရပ်လိုက်တာမို့ ‘စံ’ပါ အလိုက်သင့် လိုက်ရပ်လိုက်ရပါ၏။ ရှေ့မှဦးဆောင်ကာ ဖေဖေအခန်းတံခါးကို အသာဖွင့်လိုက်စဉ် စာဖတ်နေပါသည့် ဖေဖေက အပြုံးဖြင့် ကြိုဆိုလေသည်။ လန်းလန်းဆန်းဆန်းပုံစံဖြင့် မြင်ခွင့်ရလိုက်တာမို့ စိတ်ထဲမှာ ကြည်နူးသွားရပါ၏။

“ဖေသမီး ပြန်ရောက်နေပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ”

“နေရတာသက်သာပါရဲ့လား အန်ကယ်”

“ဪ... သားပါ ရောက်နေပြီကိုး၊ သက်သာပါတယ် ကွယ်၊ ရာသီဥတု အေးလာရင်သာ အသက်ရှူရနည်းနည်းကြပ်လာတာပါ”

ဟော! ... ဖေဖေကပါ ‘သား’ တဲ့လေ။ ဘာလဲ၊ ဘယ်တုန်းကများ ရင်းနှီးခဲ့လို့ အခုလို ခေါ်ရပါသလဲ။ ထိုင်လျက်သားရှိနေပါသည့် ဖေဖေကို ခုတင်ပေါ် လှဲလိုက်ပြီး နားကြပ်ဖြင့် ရင်ဘတ်နှင့်ကျောမှာ စမ်းသပ်ပေးသလို သွေးပေါင်ချိန်ပါ တိုင်းပေးနေသည့် သူ့ကို အကဲခတ်ကြည့်မိလေသည်။ ‘ကေသီ’ ပြောသလို အိမ်ထောင်ကျပြီးပြီလား။ တည်ငြိမ်သည့်ပုံစံကြောင့် ဖြစ်နိုင်ပါ၏။

“ဒေါက်တာဘုန်းမြင့်လည်း ဘယ်နှလကြာမှာတဲ့လဲ”

၁၀၈ * မမသဒ္ဒါမောင်

“အနည်းဆုံးတော့ ... (၆) လလောက် ကြာပါမယ် အန်ကယ်”

“ဆေးရုံက တန်းပြီးလာတာဆိုတော့ သားတော့ ပင်ပန်းတော့မှာပဲ”

“ရပါတယ် အန်ကယ်၊ ဆေးခန်းသီးသန့်ထိုင်တာမဟုတ်လို့ အလုပ်သိပ်မရှုပ်ပါဘူး”

“ဖေ့သမီး ဘယ်ငြိမ်နေပါလား”

သူ လှည့်ကြည့်လိုက်တာမို့ ဖေဖေခုတင်တိုင်ကို မှီထားရာမှ ပြန်မတ်လိုက်ရပါသည်။ ဖေဖေကပါ ‘စံ’ ကို ဖော်ဖော်ရွေရွေ ပြောစေချင်တာများလား။ ခက်သည်က ‘စံ’ က လုပ်ငန်းနှင့်ပတ်သက်ပြီး ကျွမ်းကျင်တာ မှန်ပေမယ့် ကျန်းမာရေးကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဘာဆိုဘာမှ နားမလည်ပါလေ။ အခုမှ ကလေးနှယ် နှုတ်ပိတ်နေတာ သိသာနေလေပြီ။

“အစ်ကို့သမီးက ဗိုက်ဆာနေပြီတဲ့လေ၊ သားရှေ့မှာ ဟန်မဆောင်နိုင်ဘဲ ပြေးတာပဲကြည့်”

“ဟုတ်သားပဲ ... သားကို ထမင်းဖိတ်ကျွေးမိတ်ဆက်တဲ့ နေ့ပဲ မဟုတ်လား၊ အန်ကယ်က အစာမကြေဖြစ်မှာစိုးလို့ စောစောစားဖြစ်ပါတယ်၊ အတူမစားလို့ တစ်မျိုးမထင်ပါနဲ့”

“ရပါတယ် အန်ကယ်၊ ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်၊ ဆေး

အရာရာတိုင်းထက်ပို၍ * ၁၀၉

တွေကုန်တော့မယ်ဆိုလို့ ကျွန်တော် ထပ်ယူလာခဲ့တယ်နော်၊ Pressure လည်း Normal မို့ ဆေး Cost တစ်မျိုး လျော့ပေးဖို့ ဒက်ဒီမှာထားပါတယ်၊ အားဆေးတော့ မှန်မှန်သောက်ပေးပါ အန်ကယ်၊ အဲမှ မြန်မြန်အလုပ်ပြန်လုပ်နိုင်မှာ”

“အင်း ... အန်ကယ်လည်း ပြန်ပြီး နလံန့်ထူချင်ပါပြီ၊ မဟုတ်ရင် သမီးကို ပင်ပန်းတာကြည့်ပြီး သနားလွန်းလို့”

“စံလုပ်နိုင်ပါတယ် ဖေဖေရယ်”

“ပြောတာပဲ အခု weight ကျနေပြီ မဟုတ်လား သမီးရယ်၊ အလုပ်စဝင်တုန်းကဖြင့် မျက်နှာလေးက ဖောင်းဖောင်းလေး မဟုတ်လား၊ အခုတော့ဖြင့် မျက်နှာက ပါးရိုးကျနေပြီလေ”

“V ရှိတ်ပါ ဖေဖေရာ၊ ဒီပုံစံမျိုး လိုချင်တိုင်းမှမရတာ”

“ဘာရယ်”

“ဟင်အင်း ... ဘာမှမဟုတ်တော့ပါဘူး”

ဖေဖေရော သူပါ ရယ်တော့လေ၏။ နှုတ်မှ လွှတ်ခနဲပြောထွက်သွားတာမို့ အမြန်ထိန်းလိုက်ရတာပါ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လှသည်ဟု မြင်ပြီး ပြောသလိုများ ဖြစ်နေပြီလား။ ပိန်သွားမှန်းတော့ သိတာပေါ့နော်။ ဒီလောက် စိတ်ရောလူပါ ပင်ပန်းနေမှတော့ ခန္ဓာကိုယ်က မကျဘဲ ရှိပါ့မလား။ သူစိမ်းရှေ့ ဖေဖေပြောတာကဖြင့် မသင့်ပါလေး

“ဆေးကုပေးတာပြီးရင် ညစာစားရအောင်လေ၊ အဝင်သင့်

ဖြစ်နေပြီ သားရဲ့”

“အားနာစရာ အန်တီရယ်”

“ဒီလူနဲ့ဒီလူ ပြောစရာလားကွယ်၊ ငယ်ငယ်ကပဲ တစ်ခါလား၊ နှစ်ခါလား တွေ့ခဲ့ရတာ၊ အခုမှပဲ အရွယ်ရောက်တဲ့ သားကို မြင်ရ တော့တယ်”

ဆေးသေတ္တာထဲ ပစ္စည်းတွေ သိမ်းဆည်းလိုက်ပါ၏။ ငယ် ငယ်က တွေ့ဖူးရုံနှင့် ဒီအရွယ်မှာ ဘယ်မှတ်မိပါ့မလဲ။ ဒါဖြင့် ဒီမိန်း ကလေးကိုလည်း ငယ်စဉ်က သူတွေ့ဖူး သိဖူးခဲ့တာပေါ့လေ။ ဖော်ရွေ မှုက လိုသည်ထက် မပိုဘဲ ခပ်တန်းတန်း မှန်မှန်သာပြောဆိုတာမို့ မာနတော့ ကြီးမည်ထင်ပါရဲ့။

အန်တီဦးဆောင်၍ ခေါ်လိုက်သည့်အတွက် ဆေးသေတ္တာ အိတ်ကို ဧည့်ခန်းမှာ ထားခဲ့ရလေ၏။ အလယ်ခန်းကို ဖြတ်လာစဉ် သူမအနီးသို့ သူ ကပ်သွားလိုက်ပါသည်။ တစ်ကြိမ်ဆိုပေမယ့် ရင်းနှီး သင့်သလောက် ရင်းနှီးခွင့်ရမည် မဟုတ်လား။

“ဝံ့”

“ဟင်”

“လက်ဆေးချင်လို့ပါ”

“ဪ... ဟုတ်သားပဲ ... ဒီကိုလာပါ”

သန့်စင်ခန်းရှိရာဆီခေါ်၍ တံခါးပါ တစ်ခါတည်း ဖွင့်ပေး

လေ၏။ ဘောစင်မှာ လက်ဆေးဆပ်ပြာ gel ဗူး ရှိနေတာမို့ အဆင် ခြေသွားပါသည်။ သူမပါ လိုက်ဝင်လာသည့်အတွက် အံ့သြသွားရ လေ၏။ နံရံကပ်မီရိုလေးကိုဖွင့်ကာ အတွင်းမှ မွှေးပွ Towel အသေး စားလေးကို ထုတ်ယူ၍ သူ့ကို ကမ်းပေးလိုက်ပါသည်။

“Thanks!”

“စံကသာ ကျေးဇူးတင်ရမှာပါနော်”

“မဟုတ်တာ ... ကိုယ်က ဒက်ဒီတာဝန်လွှဲပေးလို့ လာခဲ့ ရုံပါ၊ စံရယ်”

တာဝန်ကွဲလား။ ဟုတ်သားပဲ ... ‘ဒေါက်တာဘုန်းမြင့်’ သာ မလွှတ်လျှင် ဒီအိမ်ကို သူ ရောက်လာစရာအကြောင်းမှမရှိတာလေ။ မေမေ အသံလှမ်းပေးနေပြီမို့ ထမင်းစားခန်းထဲ ခေါ်ခဲ့ရလေ၏။ ခါတိုင်းထက် ပို၍ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ ပြင်ထားသည့် ဟင်းလျာတို့ကြောင့် မေမေ့စေတနာက သိသာနေပါသည်။

“သုံးဆောင်ပါ၊ သား၊ မြန်မာပြည်က ထမင်းဟင်းကို အတော်လေး လွမ်းလှစရာပေါ့”

“မှန်ပါတယ် အန်တီ၊ ဒီပြန်ရောက်မှပဲ မာမီလည်း ဂရုစိုက် ပြီး ချက်ကျွေးပါတယ် ... ဟင်းတွေ အများကြီးပါပဲလား”

“သားကို စားစေချင်လွန်းလို့ ချက်ရင်းနဲ့ များသွားတာပါ၊ အိမ်မှာ သမီးက အသီးအရွက်ပဲ ကြိုက်တတ်လို့ အရွက်ကြော်တို့

အသုပ်တို့၊ ဟင်းခါးတို့ပဲ ချက်ပေးဖြစ်တာ များတယ်”

“အသားစားရင် ဝမှာစိုးလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ မကြိုက်လို့”

မျက်စောင်းခဲလိုက်လေ၏။ ဒီလောက်လေးတော့ ပြောရဲသားပါပဲ။ ခုံဆွဲ၍ ထိုင်လိုက်စဉ် အနီတိကပင် သူ့အတွက် ထမင်းအုပ်ဖွင့်၍ ထမင်းထည့်ပေးပါ၏။ သူမက သူနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်ခုံမှာပင် ထိုင်လိုက်လေသည်။ ယောက်ျားလေးရှေ့ရှိန်တာ ရှက်တာမျိုး မဖြစ်ပါချေ။ ဒီလောက်တော့ ရှိမှာပေါ့။ စီးပွားရေးလုပ်နေသည့် အမျိုးသမီးလေးပဲဟာ။

“ထည့်စားနော်၊ သား၊ အားမနာနဲ့ ဝအောင်သာ စားပါ။ သမီးအစ်ကိုကို ဟင်းထည့်ပေးဦးလေ”

“စံက ဆာနေတာ ကြာပြီလေ မေမေရာ၊ ဒေါက်တာမှာ လက်ပါတာပဲ၊ သူ့ဘာသာ ထည့်စားမှာပေါ့”

“ကြည့်! ... ဒီကလေးမကတော့ ပြောတော့မယ်၊ သမီးနော်”

အနီတိက ဝင်မစားဘဲ ဘေးမှာ ရပ်စောင့်ပေးနေတာမို့ အားနာစရာပါ။ အရည်ပန်းကန်ကို သူ့ရှေ့မှာရော၊ သူမရှေ့မှာပါ ခွဲထည့်ပေးတာမို့ လက်ဆုံစရာမရှိပါ။ တကယ်ပဲ အသီးအရွက်နှစ်သက်သည့် မိန်းကလေးပါပဲ။ ကြက်သားဆီပြန်၊ အမဲနပ်၊ ငါးပတ်

ငှါးကြော်နှစ်၊ ငါးရုံခြောက်မီးဖုတ်ဆီဆမ်း၊ ပဲပင်ပေါက် ပဲပြားကြော်၊ မျှစ်နှင့်ချဉ်ပေါင်ကြော်၊ ကန်စွန်းရွက်ကြော်နှင့် ပူးသီးဟင်းခါးဘို့ထဲမှ အသားဟင်း ငါးခြောက်ဟင်းက သူမ ထည့်စားလေ၏။

အနီတိပြောတာကို ရွဲ့တာလား ဘာမှန်းမသိပါဘဲ သူ့ပန်းတန်ထဲ ဟင်းခတ်ထည့်ပေးသည်က သူမအကြိုက် အရွက်ဟင်းတွေ ချည်းသာ ဖြစ်နေလေသည်။ ငရုတ်သီးစိမ်းပါးပါးလှီး၍ ချက်ထားသည့် ငပိချက်ဆမ်း၍ သခွားသီးစိတ်ကို တဂျွတ်ဂျွတ်ငါးကာ မြိန်ရေယှက်ရေ စားနေပုံက ရှေ့မှာ သူရှိနေတာကို ဂရုမစိုက်သလိုပါလေ။ တကယ်ပဲ ဗိုက်ဆာနေတာ ထင်ပါရဲ့။

မာမီ... မာမီညွှန်ပေးလိုက်တဲ့ သူ့အတွက် အိမ်ထောင်ဖက် မိန်းကလေးက အချက်အပြုတ် ကျွမ်းမကျွမ်း မသေချာပေမယ့် စားတာကဖြင့် ကျွမ်းကျင်နေတာပါလေ။

ဇွန်ပြီး ရောက်သွားပါက သူ့ကို ဤသို့ တရင်းတနှိုးဟန်ဖြင့် စကားပြောသလို တစ်ဝိုင်းတည်း ထမင်း ဘယ်စားရဲပါ့မလဲ။

“သား... ဇေယျာ”

“တစ်ကြိမ်တည်း သဘောကျတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး မာမိ ဒီထက်ပိုလေ့လာချင်ပါသေးတယ်”

“ဒါတောင်မှ သားမျက်နှာမှာ ပီတိတွေ ပြည့်နေတာပါပဲ”

“ဣန္ဒြေကြီးတစ်ခွဲသားနဲ့ မဟုတ်တာမို့ အံ့သြသွားတာ အမှန်ပါ၊ မာမိ”

“အေးအေးနေတတ်တဲ့ ကလေးပါ သားရဲ့၊ မာမိက ကောင်းကွက်ချည်း ရွေးမပြောပါဘူး၊ မဟုတ်မခံ စိတ်ဓာတ်တော့ ရှိတယ်၊ အလုပ်မဝင်ခင်အထိ ကျောလယ်လောက်တော့ ဆံပင်ထားထားပါတယ်၊ သားပြောပုံဆို အလုပ်ဝင်မှ ညှပ်ပစ်လိုက်တာပဲဖြစ်မှာ၊ စံကလေးရဲ့ဆံပင်က သိပ်နူးညံ့ပျော့ပျောင်းလွန်းတာ... နှမြောစရာ”

မာမိလိုပင် သူလည်း စိတ်ထဲမှ နှမြောမိသွားရပါ၏။ အာရုံထဲမှာ ဆံပင်လေးခါပြီး ပြုံးပြနေသည့် သူမကို ဖျတ်ခနဲမြင်လိုက်ရသည့်နှယ်ပါလေ။ ဘုရားရေ!... ‘ထိပ်ထားစံ’ က သူ့အပေါ် ဤသို့ ဤနှယ် အာရုံဖမ်းစားလေပြီလား။ လူကြားလျှင် ရယ်စရာဖြစ်တော့မှာလေ။ သူက မိန်းကလေးဆိုလျှင် ဆံပင်ရှည်ရှည် သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ ဣန္ဒြေရှိလေးနှင့်သာ တွေ့ချင်ပေမယ့် တကယ်တမ်းတွေ့နေသည့်

အခန်း (၁၀)

မာမိက သူပြောပြတာကို သဘောကျစွာဖြင့် ရယ်လေတော့၏။ အိမ်မှာ ညစာမစားဖြစ်တာကို စိတ်မဆိုးပါဘဲ ဟိုအိမ်က မိန်းကလေးအကြောင်းကို စိတ်ဝင်တစားမေးနေတာ မဟုတ်ပါလား။ အတော်အသင့်ပြည့်တင်းလာသည့် ဂိုက်ကို တခြားဘာမှထပ်မဖြည့်ပေမယ့် မာမိက ကော်ဖီတစ်ခွက်တော့ ဖျော်တိုက်လေ၏။

“အဲဒါလေးကိုပဲ သဘောကျခဲ့တယ်ပေါ့လေ”

သူ ပြုံးရုံသာ ပြုံးလိုက်ပါ၏။ အကဲခတ်ဖို့ဆိုတာထက် အန်ကယ်ကို ဆေးကုဖို့ သွားခဲ့တာက အကြောင်းပြချက်ကောင်းကောင်းပါပဲ။ သူမလည်း ခိုပ်မိပုံမရပါချေ။ တကူးတကအကြောင်း

မိန်းကလေးကဖြင့် ယောက်ျားဆန်ဆန်ပုံစံနှင့်ပါပဲ။

“မာမိက သဘောကျနေတာပါ။ သူ့မိဘတွေကတော့ ကျွန်တော့်ကို ပုံမှန်ပဲ ဆက်သွယ်ပါတယ်”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ မာမိတို့မှ စကားမတောက်ဖြစ်သေးတာ သားကိုပဲ အကဲခတ်တာလေ၊ မိသားစုဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကို ထမ်းထားရမှတော့ ခြေတစ်လှမ်း ကုဋေတစ်သန်း ဘယ်နေနိုင်ပါဘော့မလဲ သားရယ်၊ အိမ်ထောင်ပြုပြီး အိမ်တွင်းပုန်းချက်ပြုတ်တဲ့ မိန်းမထက် အပြင်ထွက်စီးပွားရှာရတဲ့ စံကလေးက ပိုရင့်ကျက်မှု ရှိပေမပေါ့။ အရွယ်နဲ့ မမျှတဲ့ တာဝန်ယူစိတ်ရှိတာလေးကိုက မာမိသဘောကျတာ”

“မာမိက မာမိ... ကျွန်တော်က ကျွန်တော်လေ”

“ဒါဖြင့် Yes or No မပြောနိုင်ဘူးပေါ့လေ”

“စောပါသေးတယ် မာမိရယ်”

“သားကလည်းကွယ်... စံကလေးက မျက်လုံးလေးလည်း တောက်တောက်လေး လင်းတာ၊ နှာတံလေးဆိုလည်း ချွန်ချွန်လေးပဲ၊ နှုတ်ခမ်းလေးဆိုလည်း ပန်းရောင်ဖျော့ဖျော့ကလွဲပြီး မဆိုးတာတောင်မှ သဘာဝအတိုင်း ရဲရဲလေ။ လည်တိုင်လည်း သွယ်တယ်၊ ခန္ဓာကိုယ် အချိုးအစား၊ အရပ်အမောင်းကအစ ဘာမှအပြစ်ပြောစရာမရှိဘူး”

သူ တီးတိုးရယ်လိုက်မိတော့၏။ မာမိကပါ ယောက်ျားလေး မျက်စိလိုကြည့်ပြီး မြင်ရတယ်လို့။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ‘ထိပ်ထားစံ’ ကို

အက်ဒီရော မာမိပါ နှစ်ယောက်စလုံး သဘောကျနေရတာပါလိမ့်။ သူငယ်ချင်းဖြစ်သည့် သူနှင့်‘စံ’ က အခုမှ မျက်နှာချင်းဆိုင်စတွေ့ပြီး ခင်ရုံသာ ရှိသေးတာပါ။ အသီးအရွက်ကြိုက်သည့် မိန်းကလေးတဲ့လေ။ မိသားစုကို ဦးဆောင်နေရဦး stress များ၍ပဲလား၊ စိတ်ရှုပ်၍ပဲလား၊ မသိပါဘဲ အလှအပကို ဦးစားမပေးတော့တာကိုတော့ အသိသားကြီးပါလေ။

“စံမှစံပဲလား မာမိ”

“ဒါပေါ့... အဖေရော သားပါ ဆရာဝန်တွေမို့ နောက်ထပ် ဆရာဝန်မျိုး ထပ်လိုစရာမှ မလိုတာ သိရဲ့သားနဲ့”

သူ ငြိမ်လိုက်ရပါသည်။ ဘဝမှာ တစ်ကြိမ်သာ လက်တွဲဖို့ ရည်ရွယ်ပြီး ချစ်သူရှိခဲ့ဖူးသည် မဟုတ်လား။ အချစ်ဦးပုံပြင်အတိုင်း သူ့ကို ချန်ရစ်ခဲ့ပါသည့် ‘မေ’ ကို မေ့နိုင်ဖို့ အတော်လေး ကြိုးစားခဲ့ရတာပါလေ။ ဆေးကျောင်းသားဘဝမှာ အသည်းကွဲခဲ့ရပြီး စိတ်မလေအောင် မနည်းကြီး ထိန်းမတ်ခဲ့ရတာ။ မခံချင်စိတ်မွေးပြီး ထမင်းမေး၊ ဟင်းမေ့ဖြင့် ကြိုးစားခဲ့သည့် ရလဒ်က အခုလို အထူးကုဆင့်ထိ ရရှိပိုင်ဆိုင်ခဲ့တာပင်။

‘မေ’အပြု၊ ‘မေ’ အလှ၊ ‘မေ’ အသံချိုချိုလေးအောက်မှာ အရည်ပျော်ကျခဲ့ရသည့် ‘ဇေယျာဘုန်းမြင့်’၏မျက်ရည်ဒဏ္ဍာရီက ဆေးကျောင်းပုရုဇ်ထဲမှာ သတင်းဆိုးပျံ့ခဲ့ရတာပါလေ။ ‘မောင်’

ဟူသည့် ခေါ်သံတိုးတိုးလေးမှာ သူ အဘယ်မျှ ပျော်ဝင်ခဲ့ရပါသလဲ။
နောက်ထပ် ဤသို့နာကျင်မှုမျိုး ထပ်ရမှာကို ကြောက်နေပြီး ဘဝ
လက်တွဲဖော်ကို မရှာဖြစ်ခဲ့တာပါ။ အတိတ်ဆိုတာ တူးဆွလို့ကောင်း
သည့် အရာမျိုးမှ မဟုတ်တာလေ။

“ငါးနှစ်တောင် ငယ်မယ်ထင်တယ်”

“ငယ်တော့လည်း ပွေ့ချီရုံပေါ့ သားရယ်၊ ဘာများခက်လို့
လဲ၊ မနူးမနပ်နဲ့ ဆယ်ကျော်သက်လေးမှ မဟုတ်တာ”

“စံက နည်းနည်းတော့ ကလေးဆန်ပုံရပါတယ် မာမီရဲ့”

“သားက အိမ်နေရင်းပုံစံကို အရှိအတိုင်း မြင်ခွင့်ရခဲ့တာကိုး။
အလုပ်မှာ လူကြီးလုပ်ရတာမို့ စိတ်ကျဉ်းကျပ်ပေမယ့် အိမ်မှာတော့
လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေတတ်မှာပေါ့၊ စံကလေးက အရွယ်နဲ့မလိုက်
တဲ့ဝန်ကို ထမ်းထားရတာမို့ သနားစရာလည်း ကောင်းပါတယ်၊
တကယ်ဆို ဦးအောင်ထိပ်မှာ သားယောက်ျားလေးသာ ရှိခဲ့ရင် အတော်
ကံကောင်းမှာပဲ”

ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်သား။ ဒီလိုဆိုလျှင်ဖြင့် ‘စံ’ ရဲ့
လက်တွဲဖော်ဆိုတာ ကုမ္ပဏီကို ဦးဆောင်ပေးနိုင်မည့်လူ ပိုဖြစ်သင့်
တာပေါ့။ ဒါမှသာ အန်ကယ်ဦးအောင်ထိပ်ကိုရော ‘စံ’ ကိုပါ ကူညီ
ပေးနိုင်မှာပါလေ။ အလို! ... သူ ဘာတွေများ တွေးလိုက်မိပါလိမ့်။
‘စံ’ နှင့် သူ့ကို မြန်းပေးချင်နေတာကို တိုင်ပင်နေကာမှ ဘယ်လိုဖြစ်

ဦး အတွေးက ချော်ထွက်သွားရပါသလဲ။

“အန်ကယ်တို့ဘက်က သဘောကရော”

“ဘာကိုလဲ”

“စံနဲ့ကျွန်တော့်ကို သဘောတူမှာတဲ့လား၊ ဆရာဝန်ဆိုတာ
ထက် စီးပွားရေးကို ဦးဆောင်ပေးနိုင်မယ့် သမက်မျိုးသာ လိုချင်မှာ
ပေါ့၊ မာမီ”

“မှန်တယ်၊ သူတို့လည်း ဒီတိုင်း စဉ်းစားထားကြမှာပဲ၊ ဒါပေမဲ့
သားသိထားဖို့က မိန်းမဆိုတာ ယောက်ျားဦးဆောင်ရာနောက်ကိုသာ
လိုက်ရမယ့် ပါရမီပြည့်ဖက်ပဲ ဖြစ်သင့်တယ်လေ၊ ကိုယ့်ကို လုံခြုံအောင်
ဆုပ်မိုးကာကွယ်ပေးနိုင်တဲ့ လူစားမျိုးသာဖြစ်ရမှာ”

“စံက အဲဒီလို character မျိုးတော့ မဟုတ်နိုင်ဘူး”

“ဒါက သားအတွေးလေ၊ မာတယ်လို့ မြင်နေရပေမယ့်
အတွင်းစိတ်က အပျော့လေးပါ၊ ယောက်ျားတွေကို ပရုံးချင်းယှဉ်တိုက်
ဖို့ ရှေ့တစ်လှမ်း ကြိုရောက်ဖို့ ကြိုးစားနေရတာတဲ့စိတ်ကို စာနာကြည့်
ပါဦး”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မိဘသဘောတူတဲ့လူနဲ့ ယူဖို့ လက်ခံခေါင်း
ညိတ်နိုင်မယ်တော့ မထင်ဘူး မာမီ”

မာမီအကြည့်တို့က တစ်မျိုးဖြစ်သွားလေ၏။ အဖျက်ချည်း
ပြောနေသည်ဟု မြင်လေမလား။ လူကြီးတွေသာ သဘောကျပြီး

လူငယ်နှစ်ယောက်က သူစိမ်းတွေလိုသာ ခပ်စိမ်းစိမ်းဖြင့် အိမ်ထောင် ကျသွားရင် ပြဿနာပါ။ အရပ်လို မတုန်မလှုပ်စနီးဖို့နှင့်တော့ သူ တစ်သက်လုံး အတူနေနိုင်မည် မထင်ပါချေ။

“သားက ဟိုတစ်ယောက်ကို အခုထိ မမေ့နိုင်သေးဘူးဟေ့”

ရင်ဘတ်ထဲ စူးခနဲအောင့်သွားရပါ၏။ ဒီလောက် နှစ်အတော် ကြာ တမင်မေ့ထားပါသည့် ဒဏ်ရာကိုမှ ဆွရတယ်လို့ အရှိုက်တည့် တည့်နေရာကိုမှ ထိုးနှက်ရပါသလား၊ မာမီ။ မမေ့နိုင်တဲ့ လူတစ် ယောက်အကြောင်းကို အစမဖော်ဖြစ်အောင် သူ တမင်ကြိုးစားနေခဲ့ ရတာပါ။

“ကြာပဲ ကြာနေပါပြီ မာမီရယ်”

“အင်းလေ ... ဒါကြောင့်လည်း မေ့သလောက်ရှိမှ သား အတွက် မာမီတို့ စီစဉ်ပေးချင်တာပါ။ တိုင်ပင်တာပဲ ရှိပါသေးတယ် သား။ စိတ်ကူးယဉ်အိမ်မက်ဆိုတာမျိုးက မရင့်ကျက် မတည်ငြိမ်သေး တဲ့ အရွယ်မှာပဲ ဖြစ်သင့်ပါတယ်”

“ဇံကို ငြင်းနေတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ မာမီ”

“ဒါဖြင့် အပျက်ချည်းပြောတဲ့သဘောက ဘာလဲ”

“မချစ်မိသေးလို့ပါ”

“ဇေယျာ”

“နလုံးသားကို ဦးစားပေးတဲ့အရွယ် မဟုတ်ဘူးလို့ မာမီ

ပြောမှာပဲ မဟုတ်လား။ ဘဝအတွက်ပါ မာမီ။ ဦးနှောက်တစ်ခုနဲ့ပဲ အိမ်ထောင်တစ်ခုကို ခပ်မြန်မြန်ထူထောင်နိုင်ပါ့မလား။ သူနဲ့ကျွန်တော့် ကြားမှာ ရှိသင့်ရှိထိုက်တဲ့ သံယောဇဉ်နဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတော့ နည်းနည်းလေးပဲဖြစ်ဖြစ် ရှိသင့်တယ် ထင်လို့ပါ။”

“တွက်ချက်တယ်ဆိုတာက စီးပွားရေးသမားတွေအတွက်ပဲ ဖြစ်သင့်တယ်၊ သား။ ဒီလောက်အထိ တွေဝေတတ်လိမ့်မယ်လို့ မာမီ သားကို ထင်မထားဘူး။ ဟိုက အိမ်ထောင်ကျပြီး သားသမီးနှစ်ယောက် လောက် ရနေလောက်ပြီ။ မာမီသားက အလွမ်းနွံထဲ နှစ်နေတာကို မကြည့်နေနိုင်ဘူး၊ ဇေယျာ”

“ကျွန်တော် အဲဒီလောက်ထိ စိတ်မပျော့ပါဘူးဗျာ”

“ဒါဆိုလည်း စဉ်းစားဆုံးဖြတ်မှပေါ့။ နဖူးလေးစမ်းပြီး ဘာ ဖြစ်သလဲလို့ လူနာကို မေးနေမယ့်အစား Fever ရှိ၊ မရှိ Thermom-eter နဲ့တိုင်းဖို့၊ Heart Beat ကို Stethoscope နဲ့ စမ်းဖို့၊ Blood pressure ချိန်ဖို့ကိစ္စကို အမြန်လုပ်ရမှာ မဟုတ်လား။ ဒီလောက်တော့ အကြမ်းဖျင်း နားလည်ထားရမှာပဲ”

သူ မျက်လုံးပြူးသွားရပါ၏။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဆေးကုသသည့် နည်းလမ်းနှင့် အိမ်ထောင်ရေးကို ရောသမရွှေပြီး ပြောနေတာပါလိမ့်။ ကိုယ်တိုင် ဆရာဝန်မဟုတ်သော်ငြား သူတို့ နေ့စဉ်သုံးနှုန်းနေသမျှ ဆေးပညာရပ်စကားလုံးတို့ကို မာမီလည်း သိထားတာ အမှန်ပါ။ ပညာ

တတ်အမေမျိုး မဟုတ်လား။

“ဆိုင်မှဆိုင်တာ မာမီရယ်”

“ဪ... ဥပမာပေးပြီး ပြောရတာလေ၊ မတုန်မလှုပ် သစ်ငုတ်တိုပုံစံနဲ့ ဒီတစ်သက် မိန်းမရပါ့မလား၊ ဇေယျာဘုန်းမြင့်၊ လှလှလေးကို ငေးကြည့်ရုံနဲ့ အလုပ်မဖြစ်ဘူး၊ သူများနောက် ပါသွားမှ ဟုတ်ပေပဲ”

“ဟင်းဟင်း... သူချစ်တဲ့သူကို ယူမှာဆိုရင်လည်း ကောင်း မှာပေါ့ မာမီ၊ စိတ်ထိခိုက်စရာမှမလိုတာ”

“အမယ်လေးနော်... အခုမှ ဘုန်းကြီးလူထွက်လို မှဒီတာ သမားနဲ့ တွေ့နေရတယ်၊ စိတ်ပျက်ပါ”

မာမီက သူ့ကို မချင့်မရဲဖြစ်ပြီး ပြောလေတော့၏။ တစ်ဖက် သတ်အမြင်နှင့် ပြောနေတာပဲ မဟုတ်လား။ ခဏတာ ရင်ခုန်ခဲ့မိတာ အမှန်ပါ။ ဘဝမှာ ဒီတစ်ယောက်တည်းဆိုပြီး မိန်းမချောလေးကို မြင်ရတာမှ မဟုတ်တာလေ။ ‘မေ’အလှ၊ ‘မေ’ကူခြေနှင့် တည်ငြိမ် သည့် ပုံရိပ်တို့က ခုချိန်ထိ ပျောက်သွားတာမှ မဟုတ်ဘဲ။

နှိုင်းယှဉ်တာတော့ မဟုတ်ရပါ။ ‘စံ’ ၏အလှက ချစ်စဖွယ် ဖြစ်ပြီး ‘မေ’ ကဖြင့် ယဉ်သကိုလေး လှတာ အမှန်ပင်။ တစ်ယောက် တစ်မျိုးစီ အကြည့်ခံသည့်အလှမျိုး ဖြစ်ပေမယ့် နှလုံးသားကို ပုံပေး ဖို့ မရဲပဲသည်က သူ့အပြစ်လား။ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေနှင့် နှလုံးသားမို့

အားနာစရာမို့ပါ ‘စံ’။

“ကျွန်တော်က သဘောပြောတာပါ မာမီရယ်”

“သဘောပဲပြောပြော အတည်ပဲပြောပြော မာမီတော့ နှမြော တာ အမှန်ပဲ”

“ဗျာ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒီလိုမိန်းကလေးမျိုး သားမဟုတ်တဲ့လူ သာ ရသွားရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ၊ အစစပြည့်စုံတဲ့ မိန်းကလေးကို”

“ဘယ်သူမှ ပြီးပြည့်စုံတယ်လို့ မရှိပါဘူး မာမီရယ်၊ တစ်ခုခု သေးသေးလေးပဲဖြစ်ဖြစ် လိုအပ်ချက်၊ ချို့ယွင်းချက်မျိုးတော့ ရှိကြ ပါတယ်”

“အမယ်... စကားတွေ တတ်နေလိုက်တာ မောင်ဇေယျာ၊ စံကလေးမှာ အနည်းဆုံးတော့ ဘာဒဏ်ရာဒဏ်ချက်မှ မရှိတဲ့ အသစ် စက်စက် အသည်းနှလုံးတစ်ခုတော့ ရှိပါတယ်၊ တစ်ဦးတည်းသော သမီးဆိုပြီး ပေါ့ပျက်ပျက် ကလက်တက်တက်နေတာမျိုး မရှိဘူး၊ တတ်သင့်တတ်ထိုက်တဲ့ပညာနဲ့ အရည်အချင်းတွေ အကုန်ရှိတယ်”

“ဒါက မာမီ ချစ်တဲ့မျက်စိနဲ့ ကြည့်ပြီး မြင်တာကိုး”

“ရင်ထဲထိ မြင်တတ်ပါတယ်၊ ဇေယျာ၊ အပေါ်ယံအမြင်နဲ့ မဆုံးဖြတ်လိုက်ပါနဲ့၊ သူများဦးသွားမှ နှမြောပြီး နာကျင်ရမှာကို မလို လားလို့ ပြောနေရတာပါ၊ နောင်တဆိုတာ တစ်ကြိမ်တစ်ခါပဲ ရသင့်

၁၂၄ * မေသဒွါမောင်

ပါတယ်၊ သား”

ဘုရားရေ! ... မာမီ၏ ‘စံ’ အပေါ်ထားရှိသည့် မေတ္တာ ထုထည်က ကြီးမားလှချည်လား။ ‘စံ’ မှ ‘စံ’ ဖြစ်နေပြီး တခြားမိန်းကလေးတွေကိုဖြင့် ချွေးမလောင်းလျာဟု မမြင်နိုင်တာ ဘာကြောင့်ပါလဲ။ ညှို့ယူဆွဲဆောင်နိုင်ပါသည့် မိန်းကလေးပါလား ‘ထိပ်ထားစံ’။ မြင်ရုံနှင့် ထင်းခနဲမြင်သာထင်သာရှိပြီး ချောမောလှပသည့် အမျိုးသမီးတွေထဲမှာ မပါဝင်ပါ။ စကားပြောရုံဖြင့် နစ်ပျောပျော်ဝင်သွားအောင် ဆွဲဝင်နိုင်တာလည်း မဟုတ်ပြန်ပါချေ။ ဒါနဲ့များတောင်မှ မာမီကို မည်သို့ သူမ စွမ်းဆောင်ထားနိုင်တာပါလိမ့်။

အခန်း (၁၁)

ကုမ္ပဏီဝင်းထဲ ကားဝင်ပြီး ကားပါကင်မှာ ကားရပ်လိုက်ပါ၏။ ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ပြီး ကုမ္ပဏီရုံရာဆီ လမ်းလျှောက်လိုက်စဉ် ရုတ်တရက် ခလုတ်တိုက်မိသွားရလေသည်။ စောစောစီးစီးခြေထောက်နာပြီး ကံမကောင်းပါလား။ ဒီလိုကွန်ကရစ်အပြည့်ခင်းထားပါသည့် လမ်းမှာ ဘယ်က ခဲလုံးနှင့် တိုက်ရတာပါလိမ့်။

“တောက်!”

စိတ်ထဲထင့်နေမိကာမှ ခြေထောက်နာရတယ်လို့။ ဒါတိုင်း Shoe ဖိနပ်စီးတတ်ပေမယ့် ရာသီဥတုပြင်းလာ၍ ကတ္တီပါစီးလာတာမှပဲ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးမဖြစ်ဘဲ စိတ်အိုက်နေရတာလေ။ ညက မက်သည့်

အိပ်မက်ကလည်း မကောင်းပြန်။ ခေါင်းအုံးနှင့်ခေါင်းထိတာနှင့် အိပ်ပျော်ခွင့်ရခဲ့ပေမယ့် ဒီလိုအိပ်မက်မျိုး မက်ရတယ်လို့။

‘ထိပ်ထားစံ’... ‘ထိပ်ထားစံ’ အပြင်မှာပါမက အိပ်မက်ထဲ ထိပ်ပင် သူ့ကို နောင်ယှက်နေပြီကိုး။ လူကို ထိမထင်အကြည့်ဖြင့် နှုတ်ခမ်းတွန့်ရုံ ပြုံးလိုက်သည့် မျက်နှာကို ထင်ထင်ရှားရှားကြီးတွေ့ပြီး လန့်နှိုးခဲ့ရတာလေ။ မင်းတော့ ငါ့ကို ကောင်းကောင်းနှိပ်စက်နေပြီလား ‘ထိပ်ထားစံ’။

Liftဖြင့် အပေါ်ဆုံးထပ်သို့ တက်ခဲ့စဉ် နှစ်ထပ်အရောက်မှာ မီးဖျက်၍ ရပ်သွားလေ၏။ အပြင်ပြန်ထွက်ဖို့လည်း လမ်းတစ်ဝက်မို့ အဆင်မပြေပြန်ပါ။ တံခါးဖွင့်ဖို့လည်း မလွယ်ကူပါချေ။ မီးစက်နှိုးတာကို စောင့်ပေမယ့် (၁၀) မိနစ်ကျော်သည့်အချိန်အထိ Lift ထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း ပိတ်မိသည့်သူဖြစ်ရတယ်လို့။

“တောက်!”

အရေးပေါ်ခလုတ်ကို ဖိလိုက်ပေမယ့် အလုပ်မဖြစ်ပါလေ။ Phone ဖွင့်ဆက်တော့လည်း Connection က Zero မှာ ပြနေလေ၏။ သေစမ်း... အရေးအကြောင်း ကူကယ်မည့်သူ မဲ့ပါရောလား။ ဒီနေ့တော့ မဟာမဟာ ပြဿဒါးပါပဲလား ‘ရိုနီရာဇာ’။ (၁၅) မိနစ်ကျော်မှသာ မီးစက်နှိုးသံကြားရပြီး Lift က နှစ်ထပ်နေရာအထပ်မှာ ရပ်သွားလေ၏။ ထပ်တက်လို့မရတော့ပါချေ။ တံခါးဖွင့်သွားတာမို့ (၅) လွှာ

အထိ walking ရိုက်ရုံသာ ရှိတော့ပါသည်။

လှေကားထစ်တို့ကို ဒေါသတကြီးဖြင့် နင်းတက်ခဲ့ပြီး အပေါ်ဆုံးထပ်ရောက်စဉ် Corridor လမ်းမှာ မီးက လင်းထိန်သွားလေ၏။ စောစောက ပျက်သွားပါသည် မီးက သူ့ကို နောက်လေပြီ။ ဒေါသထွက်လိုက်ပါဘိ။ တံခါးကို တွန်းဖွင့်ဝင်လိုက်စဉ် phone ပြောနေသည့် ‘နဒီ’ က သူ့ရောက်လာတာကို မမြင်ပါလေ။

“တောက်!”

“GM”

“မောတယ်... မောတယ်၊ သေချင်စေပါ နံနက်ပြီ”

“ကော်ဖီပူလေး”

“ငါ့ကို သေအောင်သတ်နေတာလား၊ ရေတစ်ခွက်သာ ယူလာပေး”

“ဟုတ်ကဲ့... ဟုတ်ကဲ့”

ဆုံလည်ခုံမှာ တစ်ကိုယ်လုံး ပစ်ချထိုင်လိုက်မိပါ၏။ Shirt အဖြူလက်တိုသာ ဝတ်လာတာမို့ ရင်ဘတ်အပေါ်ဆုံးမှ ကြယ်သီးနှစ်လုံးကို ဖြုတ်လိုက်မိလေသည်။ Aircon က အခုမှ ပြန်စလည်တာမို့ ချက်ချင်း ပြန်မအေးသေးပါ။ လောကကြီး ဘာကြောင့် ဤမျှ ပူလောင်နေရပါသလဲ။

“သောက်ရေ ရပါပြီ, GM”

“ဘယ်က phone မို့ ငါရောက်လာတာကို မမြင်ရတာလဲ”
ဖန်ခွက်ကို ယူ၍ မော့သောက်လိုက်မိ၏။ တစ်ခွက်နှင့် မဝသဖြင့် ဗန်းထဲ ထည့်ယူလာသည့် ရေသန့်အဖုံးကိုပါ ဖွင့်၍ သောက်လိုက်ပါသည်။ ‘နဒီ’ က ပြောချင်သည့် စကားမျိုးရှိသလိုပုံစံမို့ မေးဆတ်ပြလိုက်မိ၏။ ရေဖူးကို လင်ဗန်းထဲ ပြန်ချလိုက်စဉ် မပွင့်တပွင့် ပြောလိုက်လေသည်။

“ဘာ! ... ဘာပြောလိုက်တယ်”

“GM ဝယ်စုထားတဲ့ ဂိုဒေါင်ကသစ်တွေ ပိုစားနေတဲ့သတင်း ရလို့ပါ”

“တောက်! ... ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ၊ ဝယ်ထားတာမှ လေးငါးခြောက်လ ရှိသေးတယ်၊ နွေခေါင်ခေါင် မိုးရွာလို့လား”

“ပိုးက ခြလိုအောက်က တက်လာတာမဟုတ်ပါဘူး GM၊ သစ်သားထဲမှာ နဂိုကတည်းက ပါလာတာပါ”

“အဲဒါကို အစောကြီးကတည်းက ဘာလို့ သေချာမစစ်ဆေးဘဲ ဝယ်ရအောင် နံရံ တုံးရသလား!! အသုံးကိုမကျဘူး၊ ဒါလေးတောင်မှ မျက်နှာလွှဲလို့မရတာ ဘာသွားသုံးစားမှာလဲ၊ ဝယ်ထားတာ နှစ်ပြားတစ်ပဲတန်မှ မဟုတ်တာ”

“သိပ်မကြာခင် ပြန်ထုတ်ဖို့ စီစဉ်ထားပေမယ့် GM က ဘာမှမပြောလို့”

“ဘာ! ... အဲဒါဆိုလည်း သတိပေးမှပေါ့ကွ၊ တောက် ... ဘယ်လောက်တောင်မှ မျက်စီးကုန်ပြီလည်း မသိဘူး၊ အပေါ်က သူက အောက်ကို ငုံ့မကြည့်နိုင်ရင် အောက်ကလူက အလိုက်တသိနဲ့ အဆင်သင့်လုပ်ရမှာပေါ့ ... ဟာကွာ”

“ခွမ်း!”

စိတ်ကို မထိန်းနိုင်တော့တာမို့ မျက်စိရှေ့မှာရှိနေသည့် ဖန်ခွက်ကို ပစ်ပေါက်ခွဲလိုက်မိလေ၏။ ‘သိမ့်နဒီ’ က ခြေလှမ်းနှောက်ဆုတ်ကာ ငြိမ်ငြိမ်ရပ်နေပါသည်။ သူက စိတ်တိုစိတ်ဆတ်သည့် စရိုက်မို့ သူ့အကြောင်းကို ‘နဒီ’ အသိဆုံးပင် မဟုတ်ပါလား။ မျက်နှာကို လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် အုပ်ထားလိုက်မိ၏။

ကြည့်စမ်း! ... ဒါ ဟိုမိန်းမ သူ့ကို ပြောသွားလို့ဖြစ်တာ မဟုတ်လား။ လူကို ခန့်သလို ခွဲသလို အကြည့်မျိုး အပြုံးဖြင့် ပြောခဲ့တာလေ။ မြန်မြန်ထုတ်မရောင်းရင် ပိုးစားခြံကိုက်မယ်ဆိုပြီး ပါးစပ်ပုပ်နှင့် ပြောသွားတာမဟုတ်လား။ အလို! ... ဒါဖြင့် ဒီမိန်းမမှာ ဝမ်းတွင်းစုန်းများ ရှိနေလေသလား။ ပြောရင် ပြောသလို ဖြစ်လာတာလေ။

တိုက်ဆိုင်တာပဲလား။ သို့တည်းမဟုတ် သူ မကျွမ်းကျင်သည့်လုပ်ငန်းကို လုပ်မိလို့ပဲလား။ ဒီလိုပြဿနာဖြစ်ပြီး ဈေးပေါပေါနှင့် ရထားပါသည့် ပစ္စည်းတွေက အရင်းတောင်ပြန်မရနိုင်ဘဲ အလဟဿ ဖြစ်ကုန်လျှင်ဖြင့် ကိုယ်ကျိုးနည်းကုန်လေပြီ။

၁၃၀

* မမသဒ္ဓါမောင်

“နဒီ”

“ရှင်! GM”

“ဘယ်ဂိုဒေါင်တဲ့လဲ”

“အသစ်ဝယ်ထားတဲ့ မင်္ဂလာဒုံက မြေကွက်မှာပါ”

“လာ ... သွားစို့”

“အခုလား”

“အခုပေါ့ ... ဒီလောက်အရေးကြီးနေတာ”

“GM စက်ကုန်က လာမယ့် phone စောင့်ဖို့ရှိတာ”

“နဲ့ phone ကို ခေါ်လို့မရရင် cell phone ကို ခေါ်လို့မယ်
သွားမယ် ... မြန်မြန်”

“ဟုတ်!”

အခုပဲရောက် ခုချက်ချင်း ပြန်ထွက်ဖို့ ပြင်တာမို့ ‘သိမ့်နဒီ’
က သူ့နောက်မှ အပြေးတစ်ပိုင်းဖြင့် လိုက်လာရလေ၏။ ဂိုဒေါင်
ပစ္စည်းတွေ ပျောက်ရှုတာမျိုးဖြစ်ခဲ့တာပဲ ရှိခဲ့တာပါ။ အခုလို ပျက်စီး
ဆုံးရှုံးရတာမျိုး တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မဖြစ်ခဲ့ပါလေ။ လက်ထဲရောက်ပြီးမှ
‘ဦးကိုကို’ တို့ကို ပြဿနာသွားရှာ၍လည်း မဖြစ်ပြန်ပါ။

Lift ဖြင့် ပြန်ဆင်းခဲ့ပြီး ကားရှိရာဆီ ခပ်သွက်သွက်လျှောက်
လိုက်ပါ၏။ နားထဲမှာ သူမ၏ရယ်သံသဲ့သဲ့ကို ကြားလိုက်ရသည့်နှယ်
ပါ။ တောက်! ... ဒင်းတော့ အဘယ်မျှဝမ်းသာပြီး လျှောင်ရယ်လိုက်

အရာရာတိုင်းထက်ပို၍ * ၁၃၁

မှာပါလိမ့်။ ဒါပေမဲ့ ဒီကိစ္စက သူမ နှုတ်ရမ်းပြီး ပြောလို့ဖြစ်လာတာ
အသိသာကြီးပါပဲ။ မင်းနဲ့တော့ ထပ်တွေ့ရလိမ့်မယ် ထိပ်ထားစံ။

“တောက်! ... ပစ္စည်းတွေကို သေချာမစီထားဘူးလား”

“ထားပါတယ် GM၊ အခုက သစ်နုလို့ပဲလား မသိလို့ပါ။
အထဲမှာ တကျစ်ကျစ်မြည်သံကြားမှပဲ ပိုးရှိနေမှန်း သိတာတဲ့”

“တော်တော်များလား”

“အဲဒါတော့ မသိဘူး၊ GM ပြောမှ လုပ်ရဲမယ်ဆိုပြီး စောင့်
နေကြတယ်”

“အခုမှ အမိန့်နာခံပြနေရတယ်၊ သေဆိုရင်လည်း သေမှာ
ကျနေတာပဲ”

“GM ကလည်း”

‘သိမ့်နဒီ’ က လေးပြည်ဖြင့် သူ့ကို ထိန်း၍ ပြောပေးပါ၏။
ဒီနေ့တော့ အိမ်မှထွက်လာကတည်းက အဆင်မပြေပါလေ။ စားပွဲ
ထက် ‘နဒီ’ ဘာပန်းထိုးပေးထားမှန်းပင် သတိမထားဖြစ်ခဲ့။ အဟုတ်
ကို စိတ်မကြည်လင်ဘဲ တစ်ကိုယ်လုံးပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေသည့်နှယ်ပါ။
နေ့လယ်အချိန်ရောက်နေပြီမို့ ကားလမ်းရှင်းနေတာပဲ တော်ပါသေးရဲ့။

မီးပွိုင့်လေးငါးခုမိခဲ့ပြီးမှ ပြည်လမ်းထက် ကားကို အပြင်းနှင်
လိုက်မိပါသည်။ ဘာမှမစားလာခဲ့သည့် ဝမ်းဗိုက်က ဟာနေသဖြင့်
ရင်ထဲမှာ ပိုမောလာရလေ၏။ လူက အလိုလိုနေရင်း နေမကောင်း

၁၃၂ * မမသဒ္ဒါမောင်

ဖြစ်လာသည့်နှယ်ပါ။ ဘယ်လိုလဲ... စီးပွားရေးမှာ အရှုံးနဲ့အမြတ်ပဲ ရှိတယ်ဆိုပြီး သူမကို စကားကြီးစကားကျယ်နဲ့ပင် ပြောခဲ့သေးတဲ့ ‘ရှန်းရာဇာ’ က အခုမှ တုန်လှုပ်လာရပါသလား။ ကျန်းမာရေးရေး နှလုံးသားရေးရာမှာ ဒေါင်ဒေါင်မြည်ခဲ့သည့် ‘ရှန်းရာဇာ’ ပါ။

“ရှေ့က ဝင်းထဲမှာပါ၊ GM”

ကားကို စက်ရှိန်လျှော့လိုက်ရပါ၏။ ဟွန်းသံနှစ်ချက်ဆင့်ပေး လိုက်စဉ် ဝင်းတံခါးလာဖွင့်ပေးတာမို့ ကားကို ကွေ့ဝင်လိုက်ပါသည်။ အဆင်သင့်ပွင့်နေပါသည့် သွပ်ဂီဒေါင်ရှေ့မှာ ကားကို ရပ်လိုက်ပါ၏။ လုံခြုံရေးဝန်ထမ်းနှင့် တာဝန်ခံက သူ့ကားရှိရာဆီ အပြေးအလွှား ရောက်လာကြလေသည်။

“Boss”

“ဘာမှ Boss မနေနဲ့၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ မိုးတွင်းရာသီ ဥတု မဟုတ်ဘဲ ဘာလို့ ပစ္စည်းတွေက ပိုးစားရတာလဲ၊ ခင်ဗျားတို့ကို အပ်ထားတာ၊ ဒီလိုတာဝန်မကျေဘူးဆိုရင် အကုန်လုံး အလုပ်ဖြုတ် ပြီမှတ်”

“မလုပ်ပါနဲ့ Boss ရယ်၊ ကျွန်တော့်မှာ ကလေးခြောက် ယောက်ရှိလို့ပါ၊ သားအကြီးက ဒီနှစ် အထက်တန်း စတက်နေရတာပါ၊ အငယ်ဆုံးကလေးက အခုမှ သုံးနှစ်ပဲ ရှိပါသေးတယ်”

“တော်! ... ခိုလိုသည်ပြန်မနေနဲ့၊ မကြားချင်ဘူး၊ အသုံးမှ

အရာရာတိုင်းထက်ပို၍ * ၁၃၃

မကျတာ၊ တောက်!”

“GM”

“ဘယ်မလဲ ပိုးစားခြံကိုက်တဲ့ပစ္စည်းတွေ... ပြစမ်းပါ”

“ခြံမကိုက်ပါဘူး Boss ရယ်၊ စင်နဲ့သေချာတင်ထားတာပဲ ဟာ၊ အခုဟာက သစ်ထဲကဖြစ်တဲ့ပိုးနဲ့ အိမ်ဖောက်တဲ့ အကောင်တွေ ကြောင့် ဖြစ်ရတာပါ”

“အိမ်ဖောက်တဲ့အကောင်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ နုကြည်ကောင်လို အပြာရောင်လေးတွေပါ၊ သေးသေးလေးနဲ့ အဆိပ်သိပ်ပြင်းပါတယ်”

“ကျစ်! ... အလုပ်သမားတွေခေါ်လိုက်”

ဂီဒေါင်အတွင်းမှာ ခါးထောက်လျက် ရပ်စောင့်နေမိ၏။ ဒီလိုမျိုး ပြဿနာရှိမှာကို သူ ဘာကြောင့် မသိရပါသလဲ။ နားမလည် သည့် အလုပ်၊ မကျွမ်းကျင်သည့်လုပ်ငန်းကိုမှ သွားလုပ်ဖြစ်ရတယ် လို့၊ တိုးချဲ့ချင်သည့် လုပ်ရပ်က အခုမှ ပြဿနာကိစ္စကြီးဖြစ်ခဲ့ရချေ ပြီ။ ဖေဖေသီရင် သူတော့ အပွမ်းခံရမှာ အသေအချာပါ။

ခဏအကြာမှာ ရောက်လာသည့် အလုပ်ကြမ်းသမားတွေကို သစ်ပုံပေါ် တက်စေကာ အကောင်းအဆိုး၊ သစ်ခွဲခြားပြီး ပုံခိုင်းရလေ ၏။ ပေါက်နေသည်က တစ်ပုံ၊ ပိုးကိုက်သံတူရုံမကြားနေရသည်က တစ်ပုံဖြင့် အနာအဆာပါသည်တို့က ဝယ်ထားသည့်ပစ္စည်း၏ထက်ထက်

၁၃၄ * မမသဒ္ဒါမောင်

ခန့်ဖြစ်နေလေသည်။ မင်းတော့ သေပြီ 'ရှိန်းရာဇာ'။

“တခြားဂိုဒေါင်အသစ် ရှိသေးလား”

“ရှိပါတယ် Boss၊ ခြံစည်းရိုးထောင့်နားမှာပါ”

“အဲဒီဆီကို ဒီအကောင်းတွေ သွားပို့လိုက်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ပစ္စည်းတွေ စရွှေပြီမို့ သူက လွတ်ရာဆီရောင်ဖို့အတွက် အပြင်ကို ပြန်ထွက်လိုက်ရပါ၏။ ဂိုဒေါင်အသစ်ထဲ လျှောက်လိုက်ပြီး ကြည့်စဉ် တစ်ဖက်ဝင်းထဲမှ ပစ္စည်းတင်ချသံတွေကို ကြားနေရလေသည်။ ကုမ္ပဏီအများစုက ဤသို့ပင် မြေကွက်ငှားပြီး ဂိုဒေါင်ဆောက်ကာ ပစ္စည်းသိမ်းတတ်ကြပါ၏။

“ဟိုဘက်က ...”

“ပင်မြင့်စံဂိုဒေါင်ပါ”

“ဘာ!”

ငယ်ထိပ်သို့ ဒေါသက ဆောင့်တက်သွားလေ၏။ ကြည့်စမ်း !... ဒင်းကုမ္ပဏီရဲ့ဂိုဒေါင်ကပါ သူ့ဝင်းဘေး ကပ်လျက်မှာတဲ့လား။ အဘယ်မျှ ဒေါသဖြစ်စရာကောင်းလိုက်ပါသနည်း။ ဒင်းဘက်က ဘာမှ ဆုံးရှုံးစရာမရှိပေမယ့် သူ့ဘက်က တစ်ဖက်သတ်နှစ်နာရတာပါလား။ မမျှတသည့် လောကကြီးပါပဲ။ အလုပ်သမားတွေ အလုပ်လုပ်နေကြစဉ်မှာပင် ဝင်းထဲမှ သူ လမ်းလျှောက်ထွက်ခဲ့ပါ၏။

အရာရာတိုင်းထက်ပို၍ * ၁၃၅

ဟိုဘက်ဝင်းမှာ သူမ ရှိနေမည်မဟုတ်မှန်း သိသိကြီးဖြစ်ပါ သွက် တစ်ဖက်ဝင်းကို ခြေလှမ်းလိုက်မိလေသည်။ ဝင်းတံခါးဖွင့်ထားလျက်သားမို့ သူဝင်လာတာကို တားဆီးမည်သူ မရှိပါချေ။ စက္ကူပုံတွေဖြင့် အထပ်ထပ်စီပြီး သိမ်းနေသည့်ပစ္စည်းပုံရှိသလို ဂိုဒေါင်ထဲမှ ပစ္စည်းပုံးတွေကို ကားပေါ်တင်နေကြတာလည်း ရှိနေလေသည်။

ကြည့်ပါဦး! ... စနစ်တကျဖြင့် သယ်ပိုးပြီး လုပ်နေကြတာပါလား။ ကွဲတတ်သည့်ပစ္စည်းဆိုလျှင်လည်း စက္ကူပုံနဲ့ထက်မှာ ရုပ်ပုံဖြင့်ရော၊ စာဖြင့်ပါ ပြသထားတာမို့ ဂရုတစိုက် ရှိကြပါသည်။ အိမ်ဆောက်ပစ္စည်းတွေ မဟုတ်ဘဲ အတွင်းအလှဆင်ပစ္စည်းတွေ ဖြစ်နေမှန်း သိလိုက်ပါ၏။ ဒီနေရာမှ သူက ငိုတက်မည့်ပစ္စည်းမျိုး လာသိမ်းမိရတယ်လို့။

ရင်မောရပါ 'ရှိန်းရာဇာ'။

အခန်း (၁၂)

မေမေ ပြုတ်ပေးသည့် ခေါက်ဆွဲပြုတ်ထဲမှ ငုံးဥတို့ကို ဖေဖေခေါက်ဆွဲပြုတ်ပန်းကန်လုံးထဲသို့ ဆယ်ထည့်ပေးလိုက်ပါ၏။ ကြက်သွန်မြိတ် ဖြတ်ထားတာကိုပါ နည်းနည်းစီ ဖြူးထည့်လိုက်ပါသည်။ ရေတ်ကောင်းမှုန့်ကိုတော့ 'စံ'၏ပန်းကန်လုံးထဲသာ ဖြူးလိုက်ပါ၏။

“စားလို့ရပါပြီ ဖေဖေ”

“အိမ်စည်ရော”

“လာပါပြီ အစ်ကိုရယ်၊ သားအဖနှစ်ယောက် မျက်နှာဆုံတုန်း စားကြတာ မဟုတ်ဘူး”

“အတူတူသောက်ချင်လို့ပါကွာ၊ တို့မိသားစု ဒီလိုအတူမထိုင် ခြေတာ ဘယ်လောက်ကြာနေပြီလဲ”

မေမေက အိုးထဲမှ ခေါက်ဆွဲပြုတ်ကို တစ်ပန်းကန်ထပ် ထည့်ကာ ထမင်းစားပွဲရှိ ခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်လေ၏။ ဖေဖေ လမ်းစလျှောက်နိုင်နေပြီမို့ အခုလို ထမင်းစားခန်းမှာ အတူဆုံဖြစ်ကြတာပါ။ ခေါက်တာဘုန်းမြင့်ပြန်ရောက်နေပေမယ့် သားဖြစ်သူကိုသာ ‘စံ’တို့ အိမ်ကို အများဆုံး လွှတ်ပေးနေတာပါလေ။

“နောက်သုံးလလောက်ဆို ဖေဖေ အလုပ်ပြန်ဆင်းနိုင်ပါပြီ၊ ဝံ၊ လောလောဆယ်တော့ အားတင်းထားပါဦး”

“ရပါတယ် ဖေဖေ၊ နားနားနေနေလေး နေပါဦး”

“ဖေဖေသမီးမို့ ပြောတာ မဟုတ်ရပါဘူး၊ အဖေခြေရာကို မီအောင် နင်းနိုင်တယ်ဆိုပြီး ချီးမွမ်းသံတွေ ကြားနေရပါလား”

အိမ်ထဲနေပြီး ဖေဖေ ဒီသတင်းတွေရောက်တာတဲ့လား။ ‘စံ’ အလိုက်သင့်လေး ပြီးလျှက် ခေါက်ဆွဲပြုတ်ကိုသာ အရသာခံ၍ စားနေ ဖြစ်လေ၏။ မေမေက ခေါက်ဆွဲချောင်းအစည်းကို အရသာရှိအောင် ပြုတ်ပေးတာ မဟုတ်ပါလား။ ‘စံ’က လူမမာစာဖြစ်သည့် ဆန်ပြုတ် တို့ မြူစွပ်တို့ကအစ သိပ်ကြိုက်သည့်သူပါ။ အသားတွေ ထည့်ပြုတ် မှ မဟုတ်ဘဲ ဆန်ပြုတ်ဆို ဆားနည်းနည်းလေးဖြင့် ပြုတ်တာကို နှစ်သက်စွာ စားတတ်ပါ၏။

၁၃၈ * မမသဒ္ဓါမောင်

“သမီး”

“ရှင်... ဖေဖေ”

“တစ်နှစ်ကျော်ကျော်ကာလမှာ ဘာသတင်းမှ မထူးဘူးလား”

“ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ ဖေဖေ၊ လက်ရှိဆောက်လက်စ ကွန်ဒိုပြီးရင် တာမွေက ကွန်ဒိုကို ဆက်ဆောက်ဖြစ်မှာပါ။ ဘာသတင်းများ ထပ်ကြားချင်လို့လဲ”

“ဖေဖေသမီးတော့ အလုပ်လောဘကြီးတဲ့ မိန်းကလေးဖြစ်နေပြီ”

ကုန်နေပြီဖြစ်သည့် ခေါက်ဆွဲပန်းကန်လုံးကို ဘေးသို့ရွှေ့၍ ‘ရွှေဝါ’ ယူလာပေးသည့် လင်ဗန်းထဲမှ ဆေးပွားကို ဖွင့်ကာ တစ်လုံးယူသောက်လိုက်သလို ရေဖန်ခွက်ထဲမှရေဖြင့် မျှောချလိုက်ပါ၏။ တစ်နေ့တာ စိတ်လက်ကြည်လင်လန်းဆန်းစေရန်အတွက် အားဆေးသောက်ရခြင်းပါပဲ။ ဖေဖေ စကားပြောနေသေးသဖြင့် ချက်ချင်း ထထွက်လို့ မဖြစ်သေးပါချေ။

“စံက မေမေ့လို အိမ်တွင်းပုန်းဖာတာရှင်မှ မဟုတ်တာ ဖေဖေရဲ့၊ ဖေဖေ့လို အပြင်မှာ စီးပွားရှာရတာ ပျော်သလောက် ဖြစ်နေပါပြီ”

မေမေ့ထံမှ မျက်စောင်းခဲခြင်းကို ခံရလေ၏။ မိန်းကလေးမို့

အရာရာတိုင်းထက်ပို၍ * ၁၃၉

ဆတ်သင့်တတ်အပ်သည့် အိမ်အလုပ်တွေကိုတော့ တတ်ထားပါသည်။ သို့သော် ပညာသင်တတ်မြောက်ခဲ့သည့်ကာလပြီးခဲ့ပေမယ့် ဖေဖေ နောက်မှ လိုက်ဖြစ်ခဲ့ရတာမို့ စီးပွားရေးဘက်ကိုသာ ပို၍ဝါသနာများခဲ့ရတာပါ။ ဒါကြောင့်လည်း မေမေ့သမီးဆိုသည်ထက် ဖေဖေသမီးဟု သတ်မှတ်ခြင်းခံရသည်ကို ပိုသဘောကျခဲ့ရတာလေ။

“နည်းနည်းပါးပါး စိတ်ဝင်စားတဲ့လူတွေရော မပြင်ဘူးလား”

“စီးပွားရေးပဲ ဖေဖေရယ်၊ ပိုင်းလုတာ ဖြတ်ခုတ်တာတို့က အဆန်းမှမဟုတ်ဘဲ၊ စံ အလွယ်လေး ကျော်ဖြတ်နိုင်ပါတယ်”

“ဟင်းဟင်း... ဖေဖေပြောနေတာ စီးပွားရေးကိစ္စ မဟုတ်ဘူး၊ စံ”

“ဟင်! .. ဒါဖြင့်”

“ဟုတ်တယ်... သမီးကို အိမ်ထောင်ဖက် ရှာစေချင်လို့ မေးနေတာ”

မျက်နှာအနည်းငယ်မျှ ပူသွားရပါ၏။ ငယ်တော့သည့်အရွယ် မဟုတ်သော်ငြား မိဘနှစ်ပါးနှင့် ဒီကိစ္စဆွေးနွေးရတာကိုတော့ ရှက်မိတာ အမှန်ပါ။ လောကီသားပေမို့ အိမ်ထောင်ပြုရမည့်ကိစ္စ၊ မျိုးဆက်ချပေးရမည့်တာဝန်က ‘စံ’ တို့ လူငယ်တွေမှာ ရှိနေပါ၏။ သို့သော် ရှက်တာက ရှက်တာပါပဲ။ အချစ်ဆိုသည့်အရာက ‘ထိပ်ထားစံ’ နှင့် ကဏ္ဍတစ်ခုတည်းရှိသည့်အရာမျိုးမှ မဟုတ်တာလေ။ ဇီဝနက်မှ

၁၄၀ * မမသဒ္ဒါမောင်

စောစောစီးစီး ဒီခေါင်းစဉ်ဖြင့် ဆွေးနွေးရတယ်လို့ ...ခက်ပါ 'စံ'။

“စံမှ တခြားကိစ္စစိတ်မဝင်စားတာ”

“အင်းပေါ့လေ ... လုပ်ငန်းလုပ်နေတဲ့အရွယ်မို့ သမီးကို ကာယကံရှင်ကိုယ်တိုင် ဖွင့်ပြောဖို့ထက် ဖေဖေတို့လူကြီးတွေက တစ်ဆင့်သာ ပြောကြမှာပါ”

“ဖေဖေ”

“တိတိကျကျတော့ မဟုတ်သေးဘူးပေါ့၊ ဖေဖေတို့အမြင် ကိုပဲ သမီးကို အသိပေးရတာပါ”

“ဘာများလဲဟင်”

“သားကို ဘယ်လိုမြင်လဲ”

“အာ ... ဖေဖေကလည်း”

“ရှက်ပြီး ပြေးဖို့မစဉ်းစားနဲ့၊ မေမေတို့ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရမယ်၊ စံ၊ ဒါ ရှက်စရာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီလိုလူငယ်မျိုး မရွေးဘဲ အပြင်က ဘာမဟုတ်တဲ့ ကောင်လေးမျိုးကို စိတ်ရောကိုယ်ပါ ပစ်ကျ မသွားစေနဲ့၊ ကြိုသတိပေးထားပါရဲ့”

ရယ်လည်း ရယ်ချင်၊ ငိုလည်း ငိုချင်သွားရပါ၏။ အခုမှပဲ ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်လို ရှက်စရာကိစ္စ ပြောနေသလိုပါပဲလား။ ‘သား’ တဲ့လေ။ ‘ဒေါက်တာဇေယျာဘုန်းမြင့်’ ကို စတွေ့ကတည်းက ခေါ်ခဲ့ကြတာ မဟုတ်ပါလား။ တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်ပြီး ကြည့်ကောင်းပါ

အရာရာတိုင်းထက်ပို၍ * ၁၄၁

သည် Specialist ကို စကားပြောခဲ့တာ ဘယ်နှခွန်းများ ရှိခဲ့လို့ပါ သေး။

ဖေဖေကို ဆေးလာကုပေးတိုင်း ‘စံ’ နှင့် တွေ့ပါက လူကို ကလေးလိုမျိုးမြင်ပြီး ပြုံးတတ်သည့်အကောင်အထည်မှာ ရှိနေလေ၏။ တွေ့တုန်းက အမှတ်တမဲ့မို့ အလန့်တကြားဖြစ်ခဲ့ရသော်ငြား အခု တော့ သူ့ကို သိပ်ပြီး မစိမ်းတော့တာ အမှန်ပါ။ ဧည့်သည်ကို ဧည့်ခံ ခုနည် ပဋိသန္ဓာရစကားမျိုးကိုတော့ ပြောဖြစ်ပါ၏။

“တာဝန်အရပါ” ဟူသည့် သူ့စကားကိုဖြင့် ခုထိ အစာမကြေ နိုင်ပါ။ ဆရာဝန်နှင့်လူနာမှာသာ ပိုရင်းနှီးခွင့်ရှိတာဖြစ်ပြီး ‘စံ’က လူပိုသက်သက်ပင် မဟုတ်လား။ ဒီတော့ သူစိမ်းအဖြစ် စိမ်းစိမ်းကား ကားကြီးနေလည်း အပြစ်မရှိပါလေ။ ‘စံ’ က နဂိုကတည်းက အုတ် ရောရော၊ ကျောက် ရောရောနေတတ်သည့် မိန်းမမှ မဟုတ်ဘဲ။

“သူတို့ဘက်က မေမေတို့ကို စကားဦးသမ်းတာမျိုး ရှိနေ ပြီလား”

“အတိအကျတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ဒီအိမ်ကို သားပဲ အများဆုံးဝင်ထွက်နေတာဆိုတော့”

“ဖေဖေကို ဆေးကုဖို့ကိစ္စနဲ့ ဝင်ထွက်နေတာမျိုးပါ မေမေ တခြားပတ်သက်မှုမျိုးမှ မရှိတာ၊ အိုးကမပူ စလောင်းက ပူသလို မဖြစ်ချင်ပါနဲ့”

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ၊ သမီး။ သားက သမီးအပေါ်မှာ စိတ်ဝင်စားပုံရပါတယ်”

“လူကြီးတွေ လမ်းကြောင်းပေးတဲ့အတိုင်း လျှောက်ရအောင် သူက နှစ်နှစ်သားကလေးမှ မဟုတ်တာ ဖေဖေရယ်၊ အန်ကယ်ကို ရိုသေရင်းစွဲရိုလို့ သူ့ကိုလည်း စံ တလေးတစား ပြောဆိုပါတယ်၊ တာဝန်အရ လာတာပါတဲ့ ဖေဖေ”

“ဟယ် ... သမီးကလည်း”

“ဒီထက်ပိုတဲ့ပုံပေါ်ပါဘူး၊ အကယ်၍ စိတ်ဝင်စားတယ်ဆို ရင်တောင်မှ စံတို့ လူငယ်ချင်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောလို့ဖြစ်ပါတယ်၊ စံက ဒီလောက်တော့ နားလည်ပါတယ် မေမေ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သမီးဘက်က ရေလိုက်ငါးလိုက်လေးတော့ sign ပြမှပေါ့၊ ဒါမှ သူ ရှေ့ကို တိုးလာရဲမှာ”

“မေမေပြောမှပဲ စံက ကြောက်စရာကောင်းသလိုမျိုး ဖြစ်နေပြီ”

“မဟုတ်လို့လား၊ အမြဲတစေ မျက်နှာတည်ကြီးနဲ့ နေမှတော့ ဘယ်လိုလူက ချစ်ပါတယ်၊ ကြိုက်ပါတယ်ဆိုပြီး ပြောရဲမှာလဲ”

“ဒါ စံရဲ့ style လေ၊ မေမေရဲ့”

“နည်းနည်းလျှော့မှပေါ့၊ မျက်နှာကြောကို ပြေပြေလေးနဲ့ ပြုံးပြုံးလေး”

“ဈေးသည်လည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ မပြုံးနိုင်ပါဘူး”

“တွေ့လား၊ ကိုသမီးပြောပုံ၊ အမြဲတမ်း ကန့်လန့်ချည်းပဲ”

“မေမေတို့က စံကို အိမ်ထောင်မကျမှာ စိုးရိမ်နေတာ မဟုတ်လား”

“မှန်သောစကားပဲ”

“ဟုတ်ပြီလေ ... ဘယ်သူနဲ့ပဲ ယူယူ ... စံအိမ်ထောင်ပြုဖို့ အဓိကဆိုရင် ဒီဒေါက်တာနဲ့ပဲ အတင်းမစိစဉ်ချင်ပါနဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ... သဘောမကျလို့လား”

“သူ့ဘက်က ဘာ colour မှ မပြတာလေ ဖေဖေရဲ့၊ စံပဲ့တာပေါ့”

“ဟဲ့!”

“မှန်တာကိုပြောတာလေ၊ အလုပ်နောက်ကျနေပြီ၊ စံသွားတော့မယ် ဖေဖေ၊ အကယ်၍ ဖေဖေ MD နေရာကို ပြန်ယူဖြစ်ခဲ့ရင် တာမွေကွန်ဒိုအပြီးဆောက်တာကို အကုန်ပြီးမှ စာရင်းအကုန်လုပ်ပြီး အပ်ပါမယ်”

“ဒါဖြင့် သမီးက ဘာလုပ်မှာလဲ”

“နဂိုအလုပ်ပဲ လုပ်မှာပေါ့၊ ဖေဖေကုမ္ပဏီကနေ ဖယ်ပေးမှ မျက်စိနောက်ရတဲ့ စံကို မမြင်ရတော့မှာလေ”

“ကြည့်!”

“စောစောပြန်လာဦးနော်”

“ဘာလဲ ... ဒီနေ့ ဒေါက်တာဇေယျာဘုန်းမြင့် လာရမယ့် အလှည့်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒါဖြင့် စိတ်ချ ... မှောင်မှပဲ ပြန်လာမယ်”

အိမ်ထဲမှထွက်လာပြီး ကားပေါ်တက်မောင်းထွက်ခဲ့ပါ၏။ ခြံထဲမှ ကွေ့လိုက်စဉ် သက်ပြင်းကို ကျိတ်ရှိုက်လိုက်မိလေသည်။ ဘယ်အရာမဆို မျှတမှုရှိမှုပေါ့ ဒေါက်တာ။ စိတ်ဝင်စားတာမျိုး နည်းနည်းမှမပြပါဘဲ မိဘတွေပြောတာနဲ့ Yes! ဆိုပြီး ခေါင်းညိတ်နာမ် ရအောင် နှလုံးသားမဲ့တဲ့စက်ရုပ်မှ မဟုတ်တာလေ။

ပြီးပါ။ မျက်နှာကြောလျှော့ပါတဲ့လား။ ဒီလိုခပ်တည်တည် နေဖြစ်အောင် အတော်ကြီး ကြိုးစားခဲ့ရတာပါ။ ယောက်ျားတွေနှင့် ရင်ဘောင်တန်းပြီး လုပ်ရသည့်အလုပ်၊ ယောက်ျားတွေရဲ့မျက်စိရှေ့မှာ အမြဲရှိနေရသည့် သတိ။ ခိုင်မာသည့် စိတ်ဓာတ်ကို မယိုင်လဲအောင် မနည်းကြီး ထိန်းထားရတာကို ဘယ်သူက သိမြင်နိုင်ပါ့မလဲ။

ကားမှန်ကို ချထားတာမို့ မနက်ခင်းနေရာင်ခြည်နွေးနွေးနှင့် အရုဏ်ဦးလေပြည်အေးအေးလေးကို ပြိုင်တူခံစားမိစေပါသည်။ သဘာဝတရား၏အလှအပနှင့် စိတ်အရသာကို မခံစားဖြစ်အောင်ကို စိတ်ရောကိုယ်ပါ အလုပ်ထဲ နစ်မြုပ်ခဲ့ရတာ ကြာခဲ့ပြီပဲ။ တစ်နှစ်ကျော်

ခပ်နှစ်နီးပါး ရုန်းကန်ခဲ့ရသည့် ကာလက ကြာရှည်လွန်းပါ၏။ ပူပင် ခုတာတွေ၊ စိတ်ရှုပ်ရတာတွေ၊ ဒေါသဖြစ်ရတာတွေ၊ စိုးရိမ်ထိတ်လန့် ရတာတွေဖြင့် အဘယ်မျှ stress ဖြစ်စေရပါသနည်း။ ထို့ကြောင့်ပင် ဆေး ဤသို့ဝေဒနာမျိုး ဖြစ်ခဲ့ရတာပါ။ စာနာစိတ်ဆိုသည်က ကာယ တံရှင်နေရာမှာ အစားဝင်ကြည့်မှသာ သိနိုင်တာပါလေ။

ကိုယ်တာဝန်ယူထားရသည့် နေရာကျဉ်းကျဉ်းလေးမှာ အလုပ်က နည်းခဲ့တာမို့ ဒီလိုကိစ္စအကြီးကြီးတွေကို ‘စံ’ မသိခဲ့ရပါ။ လက်တွေ့တာဝန်ယူရမှ အသက်ရှူမှားဖွယ်ရာ ရင်ဆိုင်ခဲ့ရတာလေ။ ‘စံ’သာ ခပ်ပျော့ပျော့လေးဖြစ်ခဲ့ပါက ဒီနေရာမှာ ဒီကာလ နှစ်ထိ မရှိနိုင်ဘဲ ဖယ်ပေးခဲ့ရမှာပါ။ ဖေဖေကြောင့်ပါ။ ဖေဖေစိတ်နဲ့ ကျန်းမာ ရေးအတွက် ရှေ့ရပြီး စိတ်ကို မာမာထန်ထန်ဖြင့် ရပ်တည်နိုင်ခဲ့တာ ဖြစ်လေသည်။

ကားကို ကုမ္ပဏီဝင်းထဲ ဝင်လိုက်ပြီး ရပ်လိုက်ပါ၏။ ကား ပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ပြီး ကုမ္ပဏီထဲ ဝင်ခဲ့ပါသည်။ ဝန်ထမ်းတွေ နှုတ် ဆက်တာကို ခေါင်းသာ အသာညိတ်ပြဖြစ်လေ၏။ ပြုံးဖို့မေ့သွားပြန် လေပြီ။ Lift ရှိရာဆီ ခြေလှမ်းကို လှမ်းလိုက်စဉ် phone သံ ဖြည် လာပေမယ့် အိတ်ဘေးကို နှိုက်မယူဖြစ်ပါချေ။ စောစောစီးစီး စိတ် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်အောင် ဘယ်သူများ ဆက်တာပါလိမ့်။

Lift ထဲ ဝင်လိုက်ပြီး အပေါ်ထပ်ခလုတ်နှိပ်လိုက်ပါ၏။

၁၄၆ * မမသဒ္ဒါမောင်

တံခါးပိတ်သွားသည်အထိ မည်သူမှ ဝင်လာခြင်းမရှိသဖြင့် တစ်ယောက်တည်း အေးအေးဆေးဆေးတက်ခဲ့ရလေသည်။ ဖေဖေ အလုပ်ပြန်ဝင်တော့မှာမို့ စာရင်းဇယားတွေကို အတိအကျအပ်နိုင်ဖို့ 'ကေသီ' နှင့် ကြိုတင်ပင်ထားရတော့မှာလေ။ ကွန်ဒိုတွေ အပြီးသတ်ဖို့က အဓိကမဟုတ်ပါလား။

Corridor လမ်းမှာ 'စံ'၏ဖိနပ်သံ တရှုပ်ရှုပ်ကိုသာ ကြားနေရပါ၏။ တံခါးဖွင့်ရန် ပြင်လိုက်စဉ် တံခါးက ဖျတ်ခနဲ ပွင့်သွားလေသည်။ 'စံ' ရောက်လာတာကို 'ကေသီ' မြင်သားပါပဲ။ ရုံးခန်းတွင်း ဝင်လိုက်စဉ် ရှင်းရှင်းလင်းလင်းဖြစ်နေသည့် မြင်ကွင်းကိုသာ တွေ့ရပါ၏။ ပေဖေရုံးခန်းကို ဒီအတိုင်း သုံးနေကျပုံစံဖြင့်သာ ဆက်သုံးခဲ့တာပါ။ မည်သည့်အလှပန်းအိုး၊ အလှပစ္စည်းတွေကိုမှ မထားဖြစ်ပါလေ။

'ထိပ်ထားစံ'က ဤသို့သော အမျိုးသမီးလေးပါပဲ။ သို့သော် 'စံ' တာဝန်ယူ၍ ဆောက်ပေးသည့် အဆောက်အဦ၏အတွင်းပိုင်းကိုဖြင့် 'စံ'၏စိတ်ကြိုက် အလှပဆုံးပြင်ဆင်ပေးတတ်တာမို့ အလုပ်အပ်သည့် ပိုင်ရှင်တွေ စိတ်ကျေနပ်စေတာပါ။ 'စံ' က Decoration သင်တန်းတက်ပြီး သာမန်ရိုးရိုးမကျာဖြင့် ဘွဲ့ရကာ အိမ်တွင်းအိမ်ပြင် အလှဆင်ပေးသည့် လုပ်ငန်းကို ဦးဆောင်ခဲ့ပါ၏။

ဒီလုပ်ငန်းဖြင့် အောင်မြင်ပြီး စီးပွားရေးလမ်းကြောင်းပေါ်

အရာရာတိုင်းထက်ပို၍ * ၁၄၇

ဆောက်ကာမှ ဖေဖေ ရုတ်တရက် shock ဖြစ်ပြီး ဆေးရုံရောက်မှသာ သုပ်လက်စအလုပ်ကို ရပ်ခဲ့ရတာပါ။ ဒါတောင်မှ ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းကိစ္စ ဦးတာနှင့် 'စံ'၏အိမ်အလှဆင်ပစ္စည်းတွေကို ပိုဒေါင်ထဲထည့်တိုင်း အမြဲတမ်း သွားစစ်တတ်ပါသည်။ Catalogue အသစ်ထွက်တိုင်း ခရုစင်းစာအုပ် လစဉ်ဝယ်တာ၊ internet ဖွင့်တိုင်း ပစ္စည်းအသစ် စာရင်းရှာပြီး အရင်ဆုံး ကြိုမှာတတ်တာမို့ အစောဆုံးပစ္စည်းရသလို ကိုယ်တာဝန်ယူသည့် အိမ်အတွင်းအပြင် အလှဆင်တိုင်း စိတ်တိုင်းကျ ခဲ့ရတာပါလေ။

အခန်း (၁၃)

ကားကို 'ပင်မြင့်စံ' ကုမ္ပဏီဝင်းထဲ ဝင်လိုက်ပြီး ရပ်လိုက်ပါ၏။ ကြည့်စမ်း! ... ဒီကုမ္ပဏီက သူတို့ကုမ္ပဏီလောက်တောင်မှ မကြီးပါဘဲ ဘာလို့များ ပြိုင်ဘက်ကုမ္ပဏီအဖြစ် ရှိလာရပါသလဲ။ 'ထိပ်ထားစံ' ပြောခဲ့သလို သူတို့ကုမ္ပဏီက နိုင်ငံခြားကုမ္ပဏီတွေနှင့် Export, Import ပစ္စည်းတွေသာ ရောင်းဝယ်ခဲ့တာပါ။

အိမ်ဆောက်ပစ္စည်းဆိုတာတွေနှင့် မသက်ဆိုင်ပါဘဲ သူက စိတ်မြန်လက်မြန်ဖြင့် ဒင်းတို့လုပ်ငန်းနှင့်ပတ်သက်သည့်ပစ္စည်းကို လှဝယ်မိခဲ့တာ အခုတော့ အရှုံးပေါ်ခဲ့ရလေပြီ။ သိန်းတစ်ထောင်ကျော်ငွေက ချေကုန်ထဲကျသွားသည့် ခဲလုံးလေးလို ပလုံ! ဆိုပြီး ငုပ်သွား

သလို ... ပက်ကြားအက်မြေကြီးထဲ ကျသွားရသည့် မြေကျစ်စာခဲလေးအဖြစ် အစအနပျောက်ခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလား။

“တောက်!”

Lift ထဲ ဝင်စဉ် သူ တက်ခေါက်လိုက်မိပါ၏။ လုံခြုံရေးဝန်ထမ်းကို မေးပြီးမှ တက်ခဲ့တာမို့ ပြဿနာမရှိပါ။ 'MD ထိပ်ထားစံ' ဘာ လက်ရှိကုမ္ပဏီဥက္ကဋ္ဌမို့ သူ့ကိုတွေ့တာနဲ့ ဒေါသထွက်တော့မှာလေး။ ပြဿနာလာရှာတဲ့သူကို ဘယ်လိုများ ဖြေရှင်းပေးမှာပါလိမ့်။ ရင်ထဲမှာ နှုတ်ကြပ်နေတာမို့ ဘာကိုမှမလုပ်နိုင်ဘဲ ဒီနေရာကို ရောက်လာတာက သူ့ကိုယ်သူသာ အသိဆုံးပါပဲ။

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပင် ရုံးခန်းအတွင်းမှ Corridor သို့ ထွက်လာသည့် မိန်းကလေးကို တွေ့လိုက်ရပါ၏။ ဒါ 'ထိပ်ထားစံ' အရုံးခန်းမို့ အတွင်းရေးမှူး ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ ခြေလှမ်းကို အမြန်လှမ်းရင်း အသံပေးလိုက်မိလေ၏။ ဒီလိုပုံစံမျိုးဖြင့် သူ့ရုံးခန်းကိုလည်း သူမ လာတွေ့ဖူးခဲ့တာ မဟုတ်လား။

“ဒီမှာ”

“အမယ်လေး!”

“ထိပ်ထားစံ ရှိတယ်မဟုတ်လား”

“ရှိ ... အဲ! ... ဘာကိုစွဲ ရှိလို့”

“မမြင်ရတာကြာလို့ အလွမ်းပြေ လာတွေ့တာပဲ”

“ရှင်!”

အူကြောင်ကြောင်လေး ဖြစ်သွားပါသည့် ကောင်မလေးကို အသာတွန်းဖယ်လျက် ရုံးခန်းတံခါးကို ဆွဲဖွင့်ရန် ပြင်လိုက်ပါသည်။ ကောင်မလေးကလည်း မခေါ်ချေ။ သူ့လက်ကို အတင်းပြန်ဆွဲလျက် တံခါးကို ကျောပေးကပ်ကာ ပိတ်ရပ်လိုက်လေ၏။ ‘ထိပ်ထားစံ’ ကို မြင်ရဖို့အတွက် အခက်အခဲက ဒီလိုမျိုး ရှိသတဲ့လေ။

“ဒီလိုအတင်းမလုပ်နဲ့လေ။ ရှင် ဘယ်သူလဲ၊ ဘာကိစ္စနဲ့ ဒီကို လာတာလဲ၊ ဘယ်ကလာတာလဲဆိုတာကို ပြောပြပြီး ခွင့်တောင်းမှပေါ့။ ကျွန်မတို့ကုမ္ပဏီက တွေ့ကရာလူ ဝင်ထွက်လို့ရတဲ့ သာလာယံ ဧရပ် မဟုတ်ဘူးရှင်!”

ကြည့်စမ်း! ... နှုတ်ယမ်းကောင်းလျှာပါးနှင့် အတော့်ကို စွာ ပါလား။ ‘ထိပ်ထားစံ’ တောင် ဤသို့သော ပုံစံနည်းမျိုးဖြင့် ဒေါသ ထွက်ပြီး သူ့ကို မပြောပါလေ။ ဒီအတွင်းရေးမှူးမလေးကဖြင့် အစွာ လေးပါပဲ။ သူမ အဘယ်မျှ အားကိုးရသည့် ကောင်မလေးပါလိမ့်။

“ကျစ်! ... ငါလာမှာ သူ သိပြီသား”

“ဘာရယ် ... မဖြစ်နိုင်တာ၊ မမကို ဘယ်သူလာတွေ့တွေ့ ကျွန်မ အရင်သိပြီးမှ လာခွင့်ရှိတာ၊ အန္တရာယ်ပေးမယ် မကြန့်နော်၊ အရေးပေါ် bell နှိပ်ပြီး လုံခြုံရေးကို ခေါ်လိုက်မှာ”

“ဟ! ... ငါ့ပုံစံက ကုမ္ပဏီကို ဖုံးလွှမ်းဖောက်တဲ့ပုံမျိုး

ဗြစ်နေလို့လား”

“လူဆိုးက ချီပါတာမှ မဟုတ်တာရှင်!”

အားပါး ... အာဂဝန်ထမ်းပါပဲလား။ အထက်လူကြီးကို ခိုသေလေးစားပြတာထက် ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ဟန်က အပြည့်ရှိနေတာပါလေ။ သူ၏ ‘သိမ့်နဒီ’ ကဖြင့် ဤသို့သော guard ပုံစံထက် လူကို သိမ်းသွင်းချင်သည့်ဟန်တို့သာ အပြည့်ရှိနေတာမို့ သူ သတိထား ရှောင်ရှားနေရတာပါလေ။ မင်း အတော်ကံကောင်းပါလား ‘ထိပ်ထားစံ’။

“မတွေ့လို့မဖြစ်တဲ့ကိစ္စရှိလို့ ရောက်လာတဲ့ ရှိန်းရာဇာပဲ”

“ရှင်!”

“ရပြီ မဟုတ်လား၊ ဖယ်ပေးတော့”

“အို! ... ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ၊ မမကို အရင်ပြောပြီးမှ”

တံခါးက ပွင့်သွားလေပြီ။ သူ့ကို တားဆီးရင်း ကိုးရီးကားရား ဖြင့် ရုံးခန်းထဲ ရောက်လာသည့် ကောင်မလေးက အတော့်ကို ရယ် ချင်စရာပါ။ ဆုံလည်ခုံမှာထိုင်၍ အလုပ်လုပ်နေသည့် သူမက ဖျတ်ခနဲ ကြည့်လိုက်လေ၏။ တည်ငြိမ်သည့် အကြည့်နက်နက်လေးက သူ့ ရင်ကို အေးခဲသွားစေသည့်နယ်ပါ။

“လုံခြုံရေးခေါ်လိုက်ရမလားဟင်၊ မမ၊ ကေသီတားနေတဲ့ ကြားက သူ အတင်းဝင်လာတာပါ”

“နေပါစေ ကေသီ၊ ညဉ့်သည်အတွက်သာ တစ်ခုခုစဉ်ပေးပါ”

“ငါက မင်းနဲ့ အပူအအေး အတူသောက်ဖို့ ရောက်လာတာ မဟုတ်ဘူး၊ ထိပ်ထားစံ”

“မမ”

“မမပြောတာပဲ သွားလုပ်ပါ၊ ကေသီ”

“ဟို... ဟို”

“သူများပိုင်နက်ထဲမှာ အန္တရာယ်ဖြစ်စေမယ့်အလုပ်မျိုး ဘယ်သူမှ မလုပ်ရဲပါဘူး၊ ကေသီ၊ စိတ်ချပြီးသာ သွားပါ”

ကြည့်စမ်း!... အဘယ်မျှ ယုံကြည်စိတ်ပြင်းပြသည့် မိန်းမပါလဲ။ သူ့ရောက်လာမည်ကို ကြိုသိနေပုံမျိုးဖြင့် အံ့သြပုံမပြတာကိုက လူကို ကလိနေသည့်နယ်ပါ။ ပြောကြတာဖြင့် ‘နှုတ်တစ်ရာ စာတစ်လုံး’ ဟု ဆိုရိုးရှိပေမယ့် သူမနှုတ်မှ ထွက်ခဲ့သည့် စကားတစ်ခွန်း အတိုင်း ဖြစ်လာပြီး အပျက်အစီးဖြင့် နှစ်နာရသူက သူပါလေ။ မင်းမှာ ဘယ်လိုအစွမ်းအစတွေများ ရှိနေလို့ပါလဲ။

“လာရင်းကိစ္စက”

“မင်း ကျိန်ဆဲလိုက်တဲ့အတိုင်း ဖြစ်လာလို့ ရောက်လာတာပဲ”

“ဘယ်လို... ကျိန်ဆဲတယ်”

“ဟုတ်တယ်”

“IT ခေတ်ကြီးမှာ ယုတ္တိရှိတဲ့စကားကိုပဲ ပြောပါ၊ ဦးရိန်းရာဇာ ကျိန်ဆဲတယ် ကျိန်စာတိုက်တယ်ဆိုတာမျိုးက မှော်ဆန်ဆန်ရုပ် ခွင်ကားတွေထဲမှာပဲ ရှိတာပါ”

“ဘာ!... မင်းနှုတ်သရမ်းလို့ ငါ့ပစ္စည်းတွေ ပျက်စီးကုန်တာ လက်တွေ့ကွ့! ဘယ်လိုမဟုတ်တဲ့နည်းလမ်းတွေနဲ့ ကြံစည်ခဲ့တာလဲ”

သူမ မျက်နှာထက်မှာ အပြုံးယဲ့ယဲ့ ထင်လေ၏။ ပြုံးရုံလေး ပြုံးတတ်တာမျိုးကို သူမမှ လုပ်တတ်ရတယ်လို့။ လက်မှာကိုင်ထားသည့် pen ကို အသာချလျက် သူမ ထရပ်လိုက်လေသည်။ စားပွဲခြားထားသော်ငြား သူမနှင့်သူက နီးကပ်နေသည့်နယ်ပါ။ တည်ငြိမ်မာန်အပြည့်ဖြင့် သူ့ကို ကြည့်နေပုံက စိတ်ကို အတော်လေး ဆွနေသလိုပါလေ။

“ရှင့်ကို ကျွန်မ ပြောခဲ့ပါတယ်၊ ဦးရိန်းရာဇာ၊ ဘယ်နေရာ ဘယ်ကိစ္စမျိုးမှာမဆို သူ့နေရာ၊ သူ့လုပ်ငန်းနဲ့ ကျွမ်းကျင်တဲ့အလုပ်မျိုးကိုပဲ လုပ်သင့်တယ်လို့၊ ရှင့်အလုပ်နဲ့ မဆိုင်တဲ့ အလုပ်ကို နားမလည်ပါးမလည်နဲ့ ရှင်ပဲ လုပ်ခဲ့တာလေ”

“မင်း!... မင်းပြောလို့ ဖြစ်ရတာ၊ ဒီလောက်လုံခြုံတဲ့ ဂိုဒေါင်မှာ ဒီလိုပျက်စီးမှုတွေ ဖြစ်လာစရာ ဘာအကြောင်းမှ မရှိဘူး”

“အဲဒါ ရှင့်အတွေးလေ၊ သဘာဝပစ္စည်းနဲ့ ရာသီဥတုကို

၁၅၄ * မမသဒ္ဓါမောင်

ရှင် ချင့်ချိန်တတ်ကျွမ်းရမှာပေါ့”

“ဘာ!”

“သစ်တို့ ဝါးတို့ဆိုတာ ဒီတိုင်းဝယ်ပြီး ပုံထားပစ်တာလို မရဘူးရှင်၊ ပိုးတို့ ခြံတို့ဆိုတာက ဆွေးတဲ့ပစ္စည်းကိုပဲ ဖျက်ဆီးတတ်တာမျိုး မဟုတ်ဘူး။ လိုအပ်သလို ကာကွယ်မှုတွေ ကြိုပြီး လုပ်ရတယ်။ အစိုဓာတ်၊ အပူဓာတ် ညှိပေးတာ၊ လိုအပ်သလို ဆေးဖျန်းရတာတွေ လုပ်မထားရင် ဒီလိုဖြစ်လာမှာပဲ။ အထူးသဖြင့် furniture လုပ်ရမယ့် သစ်မျိုးဆို ပိုဂရုစိုက်ရတယ်။ အဲဒါတွေ ရှင် ဘာတစ်ခုမှ မလုပ်ခဲ့ဘူး မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် မြန်မြန်ရောင်းထုတ်ပါလို့တောင်မှ ကျွန်မ အကြံပေးခဲ့ရတာပါ။ အင်းပေါ့လေ ... ရှင်မှာက ငွေတွေ ထားစရာနေရာမရှိအောင် များလွန်းတာဆိုတော့ ဒီလောက်က ပါးမီးလေးပဲ ဖြစ်မှာပါနော်”

“မင်း! ... မင်း!”

ရှက်တရက် သူ့ဒေါသကြောင့် စိတ်လွတ်သွားရပါ၏။ သူမရပ်နေသည့်အနီးသို့ ရောက်သွားပြီး လက်မောင်းနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်၍ လှုပ်ရမ်းခါလိုက်မိတော့သည်။ ခပ်ပါးပါး၊ ခန္ဓာကိုယ်လေးက သူ့လက်ထဲမှာ ယိမ်းထိုးသွားလေ၏။ မိန်းကလေးမို့ သူ့ထက် စကားပိုတတ်ပြီး နှုတ်သွက်လွန်းတာက သူ့ဒေါသကို မီးရှို့နေသည့်နှယ်ပါ။

“ရှင် ... ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ”

အရာရာတိုင်းထက်ပို၍ * ၁၅၅

“ငါ ဆုံးရှုံးရတာ နည်းနည်းနောနော ငွေမဟုတ်ဘူးကွ!”

“တူသောအကျိုးဆိုတာ ပေးတတ်ပါတယ်၊ ဦးရိုန်းရာတာ၊ ဘု.ချည်း ဘယ်တော့မှမရှိသလို၊ ပေတုံး၊ လိုချည်းပဲ အမြဲမရှိပါဘူး။ ကျွန်မအလှည့်တုန်းက ရှင်ကို နှုတ်နဲ့ပဲ ပြောခဲ့တာ၊ တောင်းပန်ခဲ့တာ။ ဒါ ရှင် မေ့သွားပြီလား။ အောင်နိုင်တုန်းက အပြုံးမျိုး အပြောမျိုးနဲ့ ဆက်ပြီး ရပ်တည်နိုင်ရမှာပေါ့”

“မင်းက ပြောအားရှိမှာပေါ့၊ ဘာမှမှ မဆုံးရှုံးခဲ့တာ”

“အဲဒီလို တစ်ဖက်သတ်အမြင်နဲ့ မပြောပါနဲ့၊ ဆုံးရှုံးတာ ခပ်နာတာဆိုတာမျိုး အနည်းနဲ့အများ ဖြစ်ခဲ့ရတာပဲ၊ ရှင်ကြောင့် ကျွန်မ အတော်ကြီး ရုန်းကန်ခဲ့ရတာရှင်၊ ဒီလောကမှာ နောက်ကျပြီးမှ ခြေစသူနဲ့တဲ Junior ကို Senior တွေက အပေါ်ကနေ ဖိထားတာကို သိသိကြီးနဲ့ ရုန်းထွက်ခဲ့ရတာ လက်တွေ့ပါပဲ။ ရှင်က ကျွန်မထက် experience ပိုရှိတဲ့သူပဲဟာ။ သည်းခံတတ်ရမှာပေါ့ ... မဟုတ်ဘူးလား”

“မမ”

အတွင်းရေးမှူးမလေး ပြန်ရောက်လာပေမယ့် သူနှင့်သူမ၏ အနေအထားက မပြောင်းလဲသေးပါ။ လက်မောင်းနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားတာတောင်မှ သူမ၏မျက်ဝန်းတို့က အရောင်မလျော့သွားပါ။ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ယှဉ်ကြည့်ရဲသည့် အကြည့်ကဖြင့် အံ့သြ

၁၅၆ * မမသဒ္ဒါမောင်

ရောပါ။ 'နဒီ' လို ညှိုးငင်ဆွဲဆောင်သည့် အကြည့်မျိုး မဟုတ်ပါဘဲ ရင်ထဲထိတိုင် စူးနှစ်ဝင်ရောက်သည့် အစွမ်းမျိုးက သူမ၏မျက်ဝန်း နက်တွေထဲမှာ ရှိနေသည့်နှယ်ပါလေ။

“မင်း!”

“ပိုင်နက်ကျူးလွန်မှု၊ လက်ရောက်မှု၊ အသရေဖျက်မှု၊ ကာယိန္ဒြေပျက်စေမှု ... ဆိုတဲ့ ပြစ်မှုတွေ ရှင် ကျူးလွန်နေပြီဆိုတာ သတိထားမိရဲ့လား”

“တောက်! ... ဒီနေ့ကို ငါ မမေ့ဘူး ထိပ်ထားစံ၊ ငါ့အလုပ် ကိုရော၊ ငါ့ကိုပါ စော်ကားတဲ့အပြစ်ကြွေးကို မင်းကောင်းကောင်း ပြန်ဆပ်စေရမယ်”

“စဉ်းစားပြီးမှ ပြောပါရှင် ... ဘယ်သူလွန်သလဲဆိုတာကို ရော တွေးမိရဲ့လား”

မျက်ဝန်းနှစ်စုံ၏အကြည့်က လွဲမသွားပါလေ။ သူမကို စ မြင်စဉ်ကတည်းက ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်ခဲ့ရတာ ဒီတစ်ကြိမ်မှာ အသေအချာပါပဲလား။ ဆန့်ကျင်ဘက်လူကို ရှိန်တာ၊ လန့်တာ၊ ကြောက်ရွံ့တာမျိုး လုံးဝမရှိပါဘဲ ရဲတင်းသည့် အကြည့်မျိုးကို ဘယ် နေရာကနေ ခွန်အားမျိုးချပြီး တွန်းလှန်နိုင်ရတာပါလိမ့်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီနေ့ကို ငါ မမေ့ဘူး၊ ထိပ်ထားစံ”

“ကောင်းပြီလေ ... တစ်ခါ၊ ခလုတ်တိုက်မိပြီး ချော်လဲရုံ

အရာရာတိုင်းထက်ပို၍ * ၁၅၇

ပဲဟာ၊ ပြန်ပြီး ထရပ်နိုင်ရမှာပေါ့၊ ဒီလောကမှာ လျှောက်နေကြတာ မို့ တစ်ကွေ့ကွေ့မှာတော့ တွေ့ရမှာပဲ၊ ဦးရှိန်းရာအား၊ မေ့ဖို့ဆိုတာက ပိုခက်ခဲပေမယ့် ရင်ထဲသိမ်းထားတဲ့ အပူမျိုးက ကိုယ့်ကိုပဲ လောင်ကွွင်း တတ်တာကို ရှင် သိပါ”

“ဘာ ... တောက်!”

လက်မောင်းဆုပ်ကိုင်ထားတာကို ဆတ်ခနဲ လွှတ်ပေးလိုက် ပါ၏။ Blouse လက်တိုပါးပါးအေးအေးလေး ဝတ်ထားကာ အပေါ်မှ coat ကို ခုံမှာ လွှားထားသည်က ‘ထိပ်ထားစံ’ ပါပဲ။ လက်ချောင်း ရာတို့ဖြင့် ညှိမဲသွားပါသည့် ဒဏ်ရာတို့က အထင်းသား ထင်ကျန်ခဲ့ လေသည်။ အလို! ... သူတော့ အားနည်းသူကို ကိုယ်ထိလက်ရောက် ပြုမူမိလေပြီ။

အားနာမိစိတ်က ရင်ထဲ ဖျတ်ခနဲဖြစ်ထွန်းလာပေမယ့် sorry! ဆိုသည့်တစ်ခွန်းလေးဖြင့်တောင် မတောင်းပန်ဖြစ်ခဲ့ပါ။ ရုံးခန်းတွင်းမှ ခြေသံပြင်းပြင်းဖြင့် နင်းလျှောက်ထွက်ခဲ့မိလေသည်။ ရင်ထဲမှာ အခု အချိန်ထိ တင်းကျပ်နေတုန်းပါပဲလား။ သူမကို လာတွေ့ပြီး ဒေါသ တကြီးဖြင့် ပြောခဲ့ပေမယ့် ဘာလို့များ ရင်ထဲမှာ မအေးဘဲ ပူလောင် နေတုန်းဖြစ်ရတာပါလဲ။

“တောက်!”

မကျေနပ်ဖြင့် တက်ခေါက်မိပြန်၏။ ကားပေါ်တက်မောင်း

၁၅၈ * မမသဒ္ဒါမောင်

ခဲ့စဉ် ရင်ထဲမှ ဆို့တက်လာသည့် ခံစားချက်ကြောင့် နှင့်ခနဲဖြစ်သွားပြီး ကားကို လမ်းဘေး platform အနီးမှာ ရပ်လိုက်ရပါသည်။ ရပ်ဝဲလာသည့် မျက်ရည်တို့က ဘယ်ကနေဘယ်လို ရောက်လာပါသလဲ။ တနင့်နှင့် ခံစားရသည့် ဝေဒနာက မခံမရပ်နိုင်သလို ဖြစ်နေလေပြီ။

အာရုံက လွန်ခဲ့သည့် ကာလမှ နေ့တစ်ရက်ကို အမြန်ဆုံး အလွန်ဖြင့် အပြေးရောက်သွားလေတော့၏။ ဤသို့သော ခံစားမှုကို သူမ မည်သို့ထိန်းချုပ်နိုင်ခဲ့ပါလိမ့်။ လာတောင်းပန်ခဲ့တာတဲ့လား။ ဟုတ်သားပဲ။ အဲဒီနေ့က သူ့ထံမှာ လေသံခပ်ပျော့ပျော့ဖြင့် လာရောက်တောင်းဆိုခဲ့တာ အမှန်ပါ။ ဒီကောင် လူမိုက်ကဖြင့် တစ်ဖက်သားကို မငဲ့ညှာဘဲ လှောင်တောင်လှောင်ခဲ့မိတာလေ။

အလို! ... သူ ဘာတွေဖြစ်နေပြီလဲ။ ရင်ထဲ အထိတ်တလန့် ဖြစ်မိစဉ် ကောင်းကင်ယံမှာ ရုတ်ချည်း မည်းမှောင်လာလေ၏။ ကံတရားဆန်းကျယ်ပုံနှယ် မိုးတွင်းစရောက်ဖို့ အချိန်အရောင်မပြသေးသည့် ရာသီဥတုက ချက်ချင်းပြောင်းလဲတော့မှာပါလေ။ ဘယ်လိုလဲ 'ရှိန်းရာဇာ'။

အခန်း (၁၄)

သူ့စကားကို နားထောင်နေသည့် ဖေဖေက စိတ်ဆိုးပုံမရဘဲ ခပ်တိုးတိုးရယ်နေလေ၏။ အန်တီငယ်က နာနတ်သီးစိတ်တို့ကို ဆားဖြူ၍ ပန်းကန်ပြားထဲ ထည့်လာပေးပါသည်။ ညနေစာကို မဖြစ်လောက်လေးသာ စားဖြစ်တာမို့ ဗိုက်ထဲမှာ ဟတာတာဖြစ်နေလေ။ ခြံထဲမှာ ခုံဖြင့် မိသွားစု လေညှင်းခံ ထိုင်နေဖြစ်တာပါ။

“ဒီညတော့ ရွာမယ်ထင်တာပဲ”

“မိုးရွာ၊ မရွာတော့ မသေချာဘူး နင့်တူကတော့ ပြီးတော့မယ် နဲ့လို့ဖြစ်နေပြီ”

“ဘာဖြစ်ပြန်ပြီလဲ သားရယ်၊ နဒီကို ခုထိ စိတ်လဲမတွေ့”

ဘူးလား”

သူ မျက်နှာကို ရှုံ့လိုက်မိပါ၏။ အန်တီငယ်ထင်တာက တလွဲကြီး မဟုတ်ပါလား။ တဆိတ်ရှိ ‘သိမ့်နဒီ’ နှင့် လိုက်ဖက်သည် ချည်း ပြောနေတာမို့ သူက နှုတ်ဆိတ်နေခဲ့တာပါ။ အခုက ‘နဒီ’ မဟုတ်သည့် သူမကြောင့်ဆိုတာကို နားလည်အောင် မည်သို့ရှင်းပြ ရပါမည်နည်း။ ‘နဒီ’က အလုပ်လုပ်တာ တော်လွန်းသဖြင့် အပြစ် ပြောစရာမရှိပါလေ။ သို့သော်၊ သူ့အိမ်ထောင်ဖက်အဖြစ် ‘နဒီ’ကို ရွေးရမှာဖြင့် မရဲဝံ့ပါချေ။

“နဒီမဟုတ်ပါဘူး အန်တီငယ်ရာ”

“ဒါဖြင့် ဘယ်သူတုန်း”

“ငါ့သားက ချုံ့မယ့်သူတော့လည်း ပင်မြင့်က သဇင်ပန်းမှ တဲ့လား”

“ဗျာ!”

“ဘယ်လို၊ သားက ဘယ်သူ့ကို သဘောကျနေလို့လဲ၊ ကိုကို”

“ဘယ်သူရှိမလဲ၊ ပင်မြင့်စံက ထိပ်ထားစံတဲ့လေ”

“ဟယ်!”

“ဟာ! ... မဟုတ်ပါဘူး ဖေဖေရာ၊ စီးပွားရေးကိစ္စ ပြောနေတာကို ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ထိပ်ထားစံက ပါလာတာလဲ”

“မဟုတ်ဘူးလား ... ဒီနာမည်ကို သားရဲ့နှုတ်က မကြာခဏ ကြားကြားနေတာကို သတိထားခဲ့ရတာ၊ ဟော! ... အခုမှပဲ မျောက်မီးခဲကိုင်မိသလို ပျာယာခတ်နေပြီ။ ဘာငြင်းဦးမလဲ”

“အဲဒါက သူနဲ့ ပြဿနာဖြစ်တာကို ပြန်ပြောပြတာလေ၊ ကျွန်တော် ဆုံးရှုံးခဲ့ရတဲ့ငွေ မနည်းဘူး ဖေဖေရဲ့”

“ငွေဆုံးရှုံးတာက ပြန်ရှာတတ်ရင် အလွယ်လေးပါ သား ခာ”

“ဒါဖြင့် ဘာက မလွယ်တာလဲ”

“စဉ်းစားကြည့်ပေါ့”

ကဲ! ... ဦးနှောက်ခြောက်လို့ ရင်ဖွင့်ကာမှပဲ စဉ်းစားခိုင်း နေပြန်ပါပြီ။ အန်တီငယ်က နာနတ်သီးစိတ်ကို ခက်ရင်းလေးဖြင့် ထိုးကာ သူ့ကို ခွံ့ကျွေးနေသဖြင့် မငြင်းဖြစ်တော့ဘဲ ပါးစပ်ဟပေး လိုက်ရပါသည်။ မွေးခဲ့စဉ်ကတည်းက မိခင်မဲ့ခဲ့ရသူပါ။ အမေဟူသည့် ‘ဒေါ်သဲဇာ’ ကို ဓာတ်ပုံထဲမှာ မြင်ခွင့်ရခဲ့ပြီး အာရုံထဲမှာ မှုဝါးဝါးသာ ထင်ဟပ်ခဲ့ရပါ၏။

‘မေမေ’ ဟူသည့် အခေါ်အဝေါ်ကို လူဖြစ်စအရွယ်မှ ယခု တိုင် မသုံးဖြစ်ခဲ့ပါ။ မိခင်မေတ္တာကို မလျော့သောချစ်ခြင်းတို့ဖြင့် (အိမ်ထောင်မပြုဖြစ်စာ) ဖေဖေညီမဖြစ်သူ အန်တီငယ် (ဒေါ်သက်သက်ခိုင်း) က သူ့ကို ပြုစုပေးခဲ့တာပင်။ သို့သော် ... တူမှတူတာလေ။ အမေက

အမေး။ အဒေါ်က အဒေါ်ပင် မဟုတ်ပါလား။

တစ်နေ့တာ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ခဲ့ရသမျှကို မိခင်ဖြစ်သူရဲရင့်ခွင့်ကို ပို့ပြီး နားခိုခွင့်မျိုးက သူ့မှာ မရှိပါချေ။ စိတ်ဓာတ်မာကျောသတဲ့။ တစ်ခွတ်တိုးဉာဏ်ရှိသတဲ့။ နောက်မဆုတ် မတုံ့ဆိုင်းတတ်သည့်ဖွင့်ရှေ့ကို လွန်းနယ်ပြေးတတ်သတဲ့။ ကောင်းကွက်ချည်း အပေါ်ယံမြင်ကြရပေမယ့် အတွင်းစိတ် မည်သို့ရှိမည်ကို မည်သူမှ မမြင်နိုင်တာလေ။

လွန်းဆံဖြစ်ခဲ့လျှင်လည်း ထိန်းမတ်ပေးရတဲ့ ကြိုးတစ်ချောင်းတော့ လိုပါလိမ့်မယ်။

စွန့်နယ်လွင့်တတ်လျှင်လည်း လေထဲပြတ်မပါစေရမယ့် ရစ်ဘီးတော့ လိုမှာပါ။

လောင်းလှေကားအဖြစ် ရေထဲ မျောလျှင်လည်း လိုရာခန့် ရောက်စေဖို့အတွက် ထိန်းပေးရမည့် ပဲ့ကိုင်ရှင်တော့ မရှိမဖြစ် လိုအပ်မှာပါလေ။

အသက်ငယ်ငယ်ဖြင့် ဖခင်၏ခြေရာကို အမှီလိုက်နိုင်သည့် 'ရိုန်းရာဇာ' ၏ရင်ဘတ်တွင်းမှ ဟင်းလင်းပြင်ကွက်လပ်ကြီးကို ဘယ်သူများ မြင်ပါသလဲ။ မေတ္တာငတ်ခဲ့၍ မေတ္တာပေးဖို့ မသိဘဲ အချစ်ဆိုတာမျိုး မရှိခဲ့တာလား 'ရိုန်းရာဇာ'။

"သား ... ရာဇာ"

"ဟင်"

"ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဝိုင်သွားရတာလဲ၊ ရှုံးသွားတဲ့ငွေ အပြည့် ပြန်မရတောင် တစ်ဝက်လောက်တော့ ပြန်ရှာနိုင်ပါတယ်ကွာ၊ ကိုယ်နားမလည်တဲ့ အလုပ်ကိုလုပ်မိတဲ့အတွက် သင်ခန်းစာရတယ်လို့ပဲ သဘောထားပေါ့ ... ဟုတ်ပြီလား"

"ကျွန်တော် ... သူ့ကို မကျေနပ်ဘူး ဖေဖေ"

"ဟင်းဟင်း ... လာပြန်ပြီ"

"တကယ်ပြောတာမျှ"

"ဟိုက သူ့ဘာသာ သူ့လမ်းသူ့လျှောက်နေတာကို သားက သွားရှုပ်တာလေ၊ ဘယ်သူမှားလဲ ဆန်းစစ်ကြည့်ဦးမှပေါ့၊ သားကို သူ တရားမခွဲတာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ရမှာ၊ ကိုယ့်ထက် ငယ်တယ်ဆိုပြီး တစ်ဖက်သားကို လျှော့တွက်ပြီး အထင်မသေးမိစေနဲ့သား၊ ကိုယ့်ထက် အကြီးပဲဖြစ်ဖြစ် ဒါမှမဟုတ် အငယ်ဆီကပဲဖြစ်ဖြစ် အတုယူရမှာမျိုး ချီရင် ယူတတ်ရတယ်"

"သူက ဘယ်လောက်များ တော်နေ့တတ်နေလို့လဲ ဖေဖေ"

"ခက်ပါလား သားရယ် ... ထိပ်ထားစံကို အခုမှ ကုမ္ပဏီ စင်တာယ်ဆိုပြီး လက်ညှိုးထိုးနေတာများလား၊ ကျန်တဲ့လက်သုံးချောင်းက သူ့အလိုလို သားကို ပြန်ထိုးမိနေတာကို မြင်တတ်စမ်းပါ၊ ကုမ္ပဏီ သင်ငန်းကို မနည်းကျားကန်ကြိုးစားနေတာ မှန်ပေမယ့် သူ နားလည်

၁၆၄ * မမသဒ္ဒါမောင်

နေတဲ့ ပညာကိုတော့ ဘယ်သူမှမယူနိုင်ဘူး”

“ဗျာ!”

“ဟုတ်တယ်... စေတနာအပြည့်နဲ့ ဝယ်ယူစိတ်တိုင်းကျ
အောင် အမြဲတစေပြင်ဆင်ပေးတာမို့ နာမည်ရခဲ့တာ ကြာပြီ။ ထိပ်ထား
စံဟာ မျက်နှာထားတည်ပြီး မာတာမှန်ပေမယ့် အနုပညာဆန်တဲ့
သူလက်ကလေးတွေက ပျော့ပျောင်းတဲ့စိတ်ထားကို သိသာတယ်၊
သား”

ပျော့ပျောင်းသည့်စိတ်ထားနဲ့ လက်ကလေးတွေတဲ့လား။
အဲဒီလက်နှစ်ဖက်ကို နာကျင်စေအောင် သူကပဲ လုပ်မိခဲ့တာပါ။
လက်တွေ့ပဲလား... မဟုတ်ပါဘူး။ သူမ၏ရင်ထဲ ဆူးနှင့်စိုက်သည့်
စကားလုံးတွေကို သူသာ ပြောဖြစ်ခဲ့တာလေ။ မတရားဘူးဆိုတာမျိုးကို
သူ ဘာကြောင့် မတွေးဖြစ်ခဲ့တာပါလိမ့်။

“အဲဒီလိုမိန်းကလေးကိုမှ သားက သွားပြီး စိမ့်ခေါ်ရတယ်
လို့”

“သူ ပြန်ပြောတာကိုမှ ဖေဖေ မသိတာ”

“မှန်ကဲပဲကြည့်ကြည့် ရေကိုပဲကြည့်ကြည့် ဒီအတိုင်း တန်
ပြန်ပြတတ်တာ သားအမြင်ပါ။ သားပြောတဲ့အတိုင်း သူ ပြန်ပြောတာ
အဆန်းလား”

“သက်ရဲ့တူတော့ ဒီကြိုးထုံးထဲက ရုန်းမထွက်နိုင်တော့ဘူး

အရာရာတိုင်းထက်ပို၍ * ၁၆၅

ထင်ပါရဲ့ ကိုကို”

“အန်တီငယ်”

“ရင်ထဲမှာ တန့်န့်ဖြစ်နေတယ် မဟုတ်လား”

“အင်း”

“မကြာခဏလည်း သူ့မျက်နှာကို မြင်ယောင်နေတယ်
မဟုတ်လား”

“အဲဒါက”

“ထိပ်ထားစံကို သားချစ်နေပြီ၊ ရှိန်းရာဇာ”

“ဗျာ!... ကျွန်တော်က”

“အေးလေ”

“ထိပ်ထားစံကို”

“အမှန်ပဲ”

“မဟုတ်တာ... မဖြစ်နိုင်တာကြီး။ သူနဲ့ ဆုံခဲ့တာမှ နှစ်ခါ
သား သုံးခါလေး ရှိသေးတာပါ အန်တီငယ်ရာ၊ ဘယ်က ချစ်ရမှာ
သဲ မုန်းတောင်မှ မုန်းနေသေးတာ၊ အဲဒီမိန်းမ ဗိုက်ထဲမှာ ဝမ်းတွင်း
ဇုန်များ ရှိနေလား မသိဘူး။ ပြောရင် ပြောတဲ့အတိုင်း ဖြစ်လာတာ
အံ့သြစရာကြီး”

“သုံးခါလေး ဆုံဖူးတာတောင် သားရဲ့အာရုံမှာ တဝဲဝဲဖြစ်
နေတာ မဟုတ်လား၊ သားအပေါ် ဘယ်လောက်တောင် စွဲဆောင်သား

နိုင်သလဲပဲ တွေးကြည့်”

“ကျစ်! ... လုံးဝမဟုတ်ပါဘူးများ၊ စိတ်ထဲစွဲရလောက်အောင် လှတပတ်လေးလည်း မဟုတ်၊ မိန်းကလေးဆိုတာ ထိုက်သင့်ရှိအပ်တဲ့ အလှတရားမျိုးနဲ့ ပြည့်စုံရတာပါ။ သူ့ကို ဘာများကြည့်လို့လှတာ ရှိလဲ၊ ဆံပင်က တိုတိုနဲ့ ဟိုမရောက်၊ ဒီမရောက် style ကိုများ”

“အဲဒါကိုက ထိပ်ထားစံရဲ့ပင်ကို style ပဲလေ၊ ထက်မြက်တဲ့ မိန်းကလေးတွေမှာ မမြင်နိုင်တဲ့ အစွမ်းသတ္တိတွေ ရှိတယ်တဲ့၊ မကြားဖူးဘူးလား”

“သက်တို့ နဒီကတော့ နောက်ကောက်ကျပြီးထင်ပါရဲ့ ကိုကို”

“ဘေးမှာ အဆင်သင့်ရှိနေတဲ့ အလှကို မမြင်ဘဲ အဝေးကို မျှော်ကြည့်ပြီး မြင်တာပဲ ကြည့်ပေါ့ သက်သက်ရယ်”

“နဒီကိုတော့ စိတ်မလှုပ်ရှားမိဘူးလား”

အန်တီငယ်ကို ဂျစ်ကန်ကန်ဖြင့် ကြည့်လိုက်မိလေ၏။ စိတ်လှုပ်ရှား မျက်စိကျဖို့ထက် အန္တရာယ်အငွေ့အသက်မျိုးကိုသာ ခံစားမိတာပါ။ ဒါကြောင့်လည်း သူက အမြဲသတိထားရှောင်ရှားနေရတာ မဟုတ်လား။ ရင်ခုန်ဖို့ထက် ရင်မောခြင်းတွေကိုသာ ‘နဒီ’ထံမှာ သူ ခံစားရတာ အမှန်ပါ။

“နဒီအပေါ်မှာ အဖြူရောင်သက်သက်ပဲ ရှိပါတယ် အန်တီ

ငယ်၊ နောက်ကို နဒီ အိမ်လာတိုင်း အဓိပ္ပာယ်ကောက်လွှဲစေမယ့် စကားမျိုး မပြောမိစေဖို့ သတိထားပေးပါ”

“ဘာလဲ ... နဒီက အရိပ်အရောင်ပြနေလို့များလား”

အရိပ်တောင်မကပါဘဲ အကောင်လိုက်ကြီး ပြနေတာကိုဖြင့် သူသာ အသိဆုံးပါလေ။ မိန်းကလေးတွေကိုကြည့်တိုင်း လှတာလေး တစ်ခုနှင့် ပြည့်စုံတယ်လို့ ထင်လို့မရပါ။ ‘သိမ့်နဒီ’ လှတာကို သူ လက်ခံပါ၏။ ဘေးမှာ ဆူးတွေရထားသလို အလှမျိုးပါ။ ထိမိလျှင် အဆိပ်မိသလို အန္တရာယ်မျိုး ရှိနိုင်တာ မဟုတ်လား။ ထို့ကြောင့်လည်း သူအနီးသို့ ‘နဒီ’ ရောက်လာတိုင်း စိတ်တွင်းမှ အလိုလို Danger ဆိုပြီး သတိပေးသံမြည်လာတာပင်။ အလှကြည့်ရုံလေးပါ။ ရင်ထဲ ထည့်သိမ့်ချင်သည့် ဆန္ဒမျိုး အလျဉ်းမရှိပါချေ။

“သူ့ဘက်က အရိပ်ပြတာ မှန်ပေမယ့် ကျွန်တော်မှ စိတ်မဝင်စားတာ၊ နဒီက အန္တရာယ်ရှိသလိုမျိုး စိတ်ထဲမှာ အလိုလိုထင်နေတာ အမှန်ပဲ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နဒီက မိန်းမတို့မှာ ရှိအပ်တဲ့အချက်တွေ ပြည့်စုံတာအမှန်ပဲ၊ သား၊ သိပ်ကြီး မချမ်းသာတာလေးတစ်ခုပဲ ရှိတာပါ။ အဲဒါကလည်း သားနဲ့ လက်ဆက်ဖြစ်ရင် သားကို ပံ့ပိုးပေးနိုင်မယ့် ပါရမီဖြည့်ဖက်မျိုး အချက်နဲ့ ပြည့်စုံစေတာပဲ၊ မဟုတ်ဘူးဘူး”

ထောင်ပါလေ။ အထူးသဖြင့် သူမနှင့် 'နဒီ' ကို မျက်ဝန်းချင်း သူ ယှဉ်ကြည့်ဖူးပြီးပြီ မဟုတ်ပါလား။ 'ထိပ်ထားစံ' ၏မျက်ဝန်းနက် တို့က စူးရှတောက်ပတာ မှန်ပေမယ့် ရိုးသားတာ၊ စိတ်ရှင်းတာ၊ မနဲကွယ်တတ်တာကို အရှင်းသား မြင်နေရတာပါ။ 'နဒီ' မျက်ဝန်း ညိုတို့ကဖြင့် လျှို့ဝှက်ချက်တို့အပြည့်ဖြင့် ဖုံးကွယ်ထားသည့်နှယ်ပါ လေ။ စိတ်ထဲ ဘာရှိနေသည်ဆိုတာကို မမြင်နိုင်တော့မှတော့ ကောက် ကွပ်တာမျိုးကို ဘယ်လိုများ သိနိုင်မှာတဲ့လဲ။

“နဒီလည်း ထက်တာပါပဲ ဖေဖေ”

“ချစ်ဖို့လည်း ကောင်းပါတယ် ရာဇာရယ်”

“ဒါကတော့ အန်တီငယ်က ချစ်ရင်းစွဲ ရှိခဲ့တာမို့ မြင်တာပါ ဟာ”

“ဟင်းဟင်း... သားက ဟိုဘက်ကို ချိန်ခွင်လျှာ အလေး သာနေတာဆိုတော့ သိမ့်နဒီကို ခပ်ဖျော့ဖျော့ပဲ မြင်တော့တာပေါ့”

“ထိပ်ထားစံကတော့ သားနဲ့ ပခုံးချင်းယှဉ်တိုက်နိုင်မယ့် မိန်းကလေးဆိုတာ သား သိမှာပါနော်”

သူ ပြုံးလိုက်မိပါ၏။ အမှန်ပါပဲ။ သို့သော် သူ့စိတ်အာရုံကို ဖမ်းစားနိုင်မည့် မိန်းကလေးမျိုး ဒီနေ့ထိ သူ မကြုံရသေးပါလေ။ လက်ရှိနှစ်ဦးတည်းမှာပဲ ရွေးရမှာတဲ့လား။ Chance က သူ့အတွက် ဤမျှနည်းပါးမှာ မဟုတ်တာလေ။ မင်းသာ ကြားလျှင်ဖြင့် အဘယ်မျှ

လှောင်လိုက်မလဲ 'ထိပ်ထားစံ'။ အမှန်းတတ်ခံရှိနေပါလျက်နှင့် ဤသို့ စဉ်းစားနေမိတာက ရှက်စရာအဖြစ်ပါပဲ။

“ဒါလည်း သဘောကျတယ်ပေါ့လေ”

“ဟာဗျာ... ဖေဖေကလည်း”

“အဲဒါဆိုလည်း သားဘက်ကစပြီး လှုပ်ရှားစရာရှိတာကို လုပ်ပေတော့ ရှိန်းရာဇာ၊ ဖေဖေသားကို နောက်ကျတာမျိုး မရှိစေ ချင်ဘူး”

“သေချာတယ်၊ ကိုကို၊ ကိုကိုသားက ထိပ်ထားစံကို ချစ် နေပြီဆိုတာ သက်လည်း သိလိုက်ပါပြီ၊ နဒီကို သနားလိုက်တာ ကိုကိုရယ်”

“နဒီကို ကျွန်တော် မချစ်နိုင်ပါဘူး အန်တီငယ်ရ၊ အလုပ် အတူတူလုပ်တဲ့ PA မို့ အလိုက်အထိုက်နဲ့ပဲ နေ့စဉ်ပြောနေတာပါ”

“သိပါရှင်၊ ရွာရန်ရာနှုန်းပြည့်မိုးက ထိပ်ထားစံအပေါ်မှာပဲ ရှိမှန်း”

“သားသာ Ok ရင် တောင်းရမ်းစေ့စပ်ပေးဖို့တာဝန်က ဖေဖေနဲ့အတန်တိငယ်ပဲ တာဝန်ယူပေးပါမယ်... ဟုတ်ပြီလား”

သူ ဘာမှမပြောဖြစ်တော့ဘဲ တိတ်တိတ်သာ နေဖြစ်ခဲ့တော့ ၏။ အချစ်ဟူသည့် အဓိပ္ပာယ်ကို သူ မတတ်ကျွမ်းခဲ့ပါ။ ချစ်ဖို့ဆိုတာ ကိုလည်း မသင်ယူဖြစ်ခဲ့ပါ။ ဒါတောင်မှ သူ့စိမ်းဖြစ်တဲ့ 'ထိပ်ထားစံ'

၁၇၀ * မမသဒ္ဒါမောင်

ကို 'ရိုန်းရာဇာ' က ချစ်နေပြီဟူသည့် ကောက်နုတ်ချက်ကို ထောက်ပြချပါသလဲ။

အတွေးတွေ ပလံ့စိုပြီး အိပ်ပျက်ခဲ့ရသည့် ညတာက အလွန်ရှည်လျားခဲ့ပါ၏။ အန်တီငယ် ပြောလိုက်သည့်အတိုင်း ရွာရန်ရာနှုန်းပြည့် မိုးဒေဝါက ညဘက်မှာပင် သည်းသည်းမည်းမည်းဖြင့် အငြိုးတကြီး ရွာလေတော့သည်။ ပြောကြတာဖြင့် မိုးဦးဆိုတာ လေပြည်လေးနှင့်အတူ ခပ်ပါးပါး မိုးပြေးလေးအဖြစ်သာ စရွာတတ်တာဆို။

အခုတော့ 'ထိပ်ထားစံ' အပေါ်မှာ ရှိနေသည့် ချစ်ခြင်းမေတ္တာမိုးက သက်သေပြသလိုနယ် ဓမ္မပြနေရတယ်လို့၊ နှလုံးသားဆီမှ တဒုတ်ဒုတ်မြည်ဟည်းလာသည်ကို သူ့ အသာဖိထားလိုက်ရလေ၏။

မင်းကို ချစ်နေပြီလား 'ထိပ်ထားစံ'။

အခန်း (၁၅)

ဆေးရုံသွားရန် ပြင်ဆင်ပြီး အပေါ်ထပ်မှ ဆင်းခဲ့စဉ် ဧည့်ခန်းမှာ phone ပြောနေပါသည့် ဒက်ဒီကို မြင်ရလေ၏။ Breakfast အရင်စားရမည်မို့ မာမီရှိသည့် ထမင်းစားခန်းဘက်ကို သူ့ဆက်ပြီး လျှောက်ခဲ့ပါသည်။ မနက်စောစောမို့ အရုဏ်တက်နေမင်းက ခြံထဲသို့ ငြာကျနေလေ၏။ ဒီမနက် ရာသီဥတုက အတော်လေး ကောင်းနေပါသည်။

“Morning မာမီ”

“Morning! သားဒက်ဒီရော”

“လာပြီဟေ့”

ဒက်ဒီပါ ဝင်လာပြီဆို ထိုင်ခုံကို အဆင်သင့်ဆွဲထုတ်ပေးလိုက်
 ဖိတ်။ မိသားစု လက်ဆုံစားဖို့က သူတို့အိမ်မှာ သိပ်မရှိပါလေ။ အပြဲ
 တစ်ခု ဒက်ဒီ သီးသန့်သူသက်သက်ဖြင့် စားခဲ့ရပြီး ညနေစာမစားဖြစ်
 သည့်အကြိမ်လည်း မနည်းခဲ့ပါ။ ကျန်းမာရေး စောင့်ရှောက်ရမည့်
 လူတွေက အစားအသောက်ကို ဂရုစိုက်ဖြစ်တာမို့ မာမိတဖွဖွပြော
 တော့တာပင်။

“သတင်းကောင်းပဲဟေ့”

“ဘာကိုလဲ၊ ကို”

“ကိုယ့်မိတ်ဆွေ ထူထူထောင်ထောင်ပြန်ဖြစ်တာ သတင်း
 ကောင်းပေါ့ ခင်ရဲ့ ဒါပေမဲ့... သားအတွက်တော့ chance နည်းသွား
 ပြီ”

“အန်ကယ့်ကိစ္စလား”

“မှန်တယ်”

“ကုမ္ပဏီပြန်လုပ်နိုင်ပြီပေါ့လေ။ ဝမ်းသာပါတယ်ရှင်။ နို့မို့
 စံကလေး သိပ်ပင်ပန်းတာ မကြည့်ရက်ဘူး”

“နားနားနေနေတော့ လုပ်စိုင်းရမယ်၊ နောက်တစ်ကြိမ်
 ထပ်ဖြစ်ပြီး လဲရင် မလွယ်တော့ဘူး”

“တစ်လတစ်ကြိမ်တော့ သွားကြည့်ပေးဦး၊ ကို”

“ကြည့်ပေးမှာပေါ့... ငါ့သား ငြိမ်လှချည်လား”

မာမိက ခေါက်ဆွဲကြော်ပန်းကန်ပြားတွေ သူတို့ရှေ့မှာ လာချ
 ပေးချိန်အထိ သူ နှုတ်ဆိတ်နေမိလေ၏။ ကိုယ့်လူနာ နေပြန်ကောင်း
 တာကို သိပေမယ့် စိတ်ထဲ သိပ်မပျော်မိတာက ဘာအကြောင်းကြောင့်
 ပါလိမ့်။ သူ့အတွက် အခွင့်အရေးနည်းသွားပြီဟူ၍ ဒက်ဒီပင် ပြော
 လေပြီ။

“တံခါးခေါက်ဖို့က သားအတွက် အတော်လေး ခက်နေလို့
 လား၊ ဇေယျာ၊ အတွေ့အကြုံမရှိတာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့”

“ဘာကိုပြောတာလဲ ဒက်ဒီ”

“ထိပ်ထားစံရဲ့ရင်ခွင်တံခါးကို တီးခေါက်ဖို့ ပြောနေတာလေ”

ခေါက်ဆွဲကြော်စားရင်း သူ ပြုံးမိပါ၏။ အစားအသောက်
 စားတိုင်း သူမကို အမှတ်ရနေတာ အမှန်ပါ။ သူစိမ်းရှေ့ဆိုပြီး ဟန်ပန်
 တစ်ခွံသားနဲ့ မလုပ်တတ်တာ မဟုတ်ပါလား။ ခေါက်ဆွဲထဲမှ မှန်ညှင်း
 ရွက်နှင့် ဂေါ်ဖီဖတ်တွေ ရွေးစားမိစဉ် သတိရမိသည်က သူမကိုပါပဲ။

မိဘတွေ တွန်းအားပေးနေကြပေမယ့် သူက စိတ်ကို ခုထိ
 မနှိုးဆွနိုင်သေးပါလေ။ အရွက်ကြိုက်သည့် ကောင်မလေးတစ်ယောက်
 အခု ဘာတွေလုပ်နေမည်နည်း။

“ကျွန်တော်နဲ့သူ့ ဒီလောက်ထိမှ မရင်းနှီးသေးတာ”

“ရော်! ... အိမ်ဝင်ထွက်ခွင့်ရထားတဲ့ အခွင့်အရေးက
 နည်းသလား၊ ဒါတောင်မှ မပြောနိုင်ရင် နောက်ကို ဘယ်လိုပြောလို့

၁၄၄ * မမသဒ္ဓါမောင်

ရမှာလဲ”

“အေးလေ... ကုမ္ပဏီလည်း သွားဖူးတာမဟုတ်”

“ကုမ္ပဏီဆိုလို့ အသိပေးရဦးမယ်”

“ဘာကိုလဲ”

“နေပါဦး... စဉ်းစားဦးမယ်၊ ဪ၊ ဟုတ်ပြီ၊ ဇမ္ဗူဂိုဏ်း ကုမ္ပဏီက လူငယ်လေးကို ပြောတာ၊ အဲဒီမကောင်လေးက ထိပ်ထား စံရှိတဲ့ဆီ အဝင်အထွက်ရှိတာ တွေ့တယ်တဲ့”

“ဘယ်လို... ကုမ္ပဏီမှာလား”

“ဟုတ်တယ်”

“အလုပ်ကိစ္စဖြစ်မှာပါ ဒက်ဒီရာ”

“အလုပ်ကိစ္စပဲ သီးသန့်ဆို ပြဿနာမရှိဘူးပေါ့ သားရား မဟုတ်ဘဲ တခြားကိစ္စဆိုရင်တော့”

ဒက်ဒီက စကားမဆက်ဘဲ ရပ်ထားလေ၏။ လည်ပင်း နှင် သွားတာမို့ သူ့ရေထသောက်လိုက်ရလေသည်။ ဇမ္ဗူဂိုဏ်းကတော့လား။ စီးပွားရေးလောကထဲက လူမို့ သူနှင့်အလှမ်းကွာပါ၏။ ဘယ်က လူငယ်က ‘စံ’နှင့် တွေ့နေရပါသလဲ။ စိတ်မဝင်စားပါဟု သတ်မှတ်ထား ပါလျက် သူမနားရောက်လာသည်ဟူသည့် သတင်းက ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးဖြစ်သွားရတာ အမှန်ပါ။

“မာမီ အစောကြီးကတည်းက ပြောသားပဲ၊ ကိုယ်က ရှေ့က

အရာရာတိုင်းထက်ပို၍ * ၁၄၅

ကြုံပြေးနေပြီး ပန်းမဝင်နိုင်တာ၊ ပထမဆုံးမရတာက ရှက်စရာနော်၊ သား”

“မာမီကလည်း”

“လူကြီးချင်း ပြောမယ်ဆိုတော့လည်း မဟုတ်ပြန်ဘူး”

“ကျွန်တော်တို့အရွယ်က လူကြီးတွေ ဘေးတီးမှ ရမှာလား ဟု”

“ဪ... ဒီလောက်လမ်းကြောင်းပေးထားမှ သားအတွက် အဆင်ပြေတော့မှာပေါ့၊ ခုထိ မတုန်မလှုပ်နဲ့ ကျောက်ရုပ်ကြီးလုပ်နေ ပြီး... သူများ စလုပ်ရှားမှ မလန့်သွားနဲ့”

“စံက အဓိကပါ မာမီရယ်”

“ရေငုံနှုတ်ပိတ်ထားရုံနဲ့ စံကလေးက အလိုလိုသိမလား သားရဲ့၊ ကိုယ်က ဖွင့်ပြောထားမှ သူက စဉ်းစားပေးမှာပေါ့”

“အန်ကယ်က ဒက်ဒီကို အရိပ်အရောင်ပြလို့လား”

“မိန်းကလေးရှင်ကတော့ စပြောမလားကွာ၊ ဒီလိုပဲ မိပ်မိ ရုံပါ၊ သားကို ဒေါက်တာလို့မခေါ်ဘဲ သားလို့ခေါ်ကတည်းကပဲ”

တကယ်ပဲ သူ့ဘက်ကို အလေးသာပေးနေတာပဲလား။ အနေတည်ပြီး အရယ်အပြုံး ရှားပါးတဲ့ မိန်းကလေးကို မည်သို့ ချဉ်း ကပ်ရပါမည်နည်း။ အဖေဖြစ်သူကို ဆေးကုပေးတာမို့ သူ့ကို မှီခို လေးစားစွာဖြင့် စကားသုံးလေးခွန်းခန့် ပြောရုံသာ ရှိတာပါ။ သူ့နာ

၁၇၆ * မမသဒ္ဒါမောင်

မည်ကိုဖြင့် မခေါ်သလို 'ဒေါက်တာ' ဆိုသည့် နာမ်စားကိုပင် ထည့်
မသုံးဖူးပါလေ။

“ဒက်ဒီရော မာမိပါ စံမှစံပဲလား”

“ဒါပေါ့”

“ဘာလဲ... ခုထိ စဉ်းစားတုန်းပဲလား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“ဘယ်တော့မဆို စိတ်မြန်မြန်နဲ့ ဆုံးဖြတ်လုပ်ဆောင်တတ်
တဲ့ ဇေယျာဘုန်းမြင့်က ဘယ်ရောက်သွားလဲ၊ တွေဝေတုံ့ဆိုင်းနေ
ရတယ်လို့”

“ပေါ့ပေါ့လေး ဆုံးဖြတ်လို့ရတဲ့ကိစ္စမှ မဟုတ်တာ၊ ဒက်ဒီ၊
ဘဝတစ်ခုလုံးနဲ့ ဆိုင်တဲ့ဟာကို ပြီးပြီးရော မလုပ်ချင်လို့ပါ”

“အံ့မယ်... အံ့မယ်၊ ဘဝနဲ့တောင် ချီပြီး ပြောနေပါရော
လား၊ ကို”

“ဟုတ်ပါ”

ဒက်ဒီရော မာမိပါ သူ့ကို ရယ်နေပြီမို့ မျက်နှာပူသွားရပါတယ်။
'စံ'ရယ်... ကိုယ်က 'စံ' ကို နာရီဝက်လောက်ပဲ တွေ့တတ်တာမို့
ဘယ်လိုစကားမျိုး ပြောဖို့အတွက်တောင်မှ မသိတာလေ။ ချစ်တယ်၊
ကြိုက်တယ်၊ စိတ်ဝင်စားတယ်ဆိုသည့် စကားလုံးတွေ ပြောထွက်ဖို့
က လျှာမပေါ်တော့ပါချေ။ ကိုယ့်ထက် အသက် (၅) နှစ်ကျော် ငယ်

အရာရာတိုင်းထက်ပို၍ * ၁၇၇

သည့် 'စံ'ကို ညီမလေးနယ် ရင်းနှီးဖို့တောင်မှ မပြောရဲသလို သတ္တိ
နည်းသည့် 'ဇေယျာဘုန်းမြင့်' ဖြစ်နေတာပါ။ ဪ... 'စံ'ရယ်။

“မဆိုးပါဘူး... ဒီလောက်ဆိုလည်း ဒက်ဒီတို့ သိပါပြီ”

“အာ”

“ဟင်းဟင်း... ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်လည်း မဟုတ်
တော့ပါဘဲ သတ္တိနည်းရလား”

“မဟုတ်ပါဘူး... ကျွန်တော် ဆေးရုံသွားတော့မယ်”

“အေးပါ... သွားရင်းလာရင်း သူနဲ့မထင်မှတ်ဘဲ ဆိုရင်
ရေစက်လို့သာ မှတ်လိုက်တော့ သားရယ်”

“Be brave ဇေယျာ”

သက်ပြင်းကိုသာ ရှိုက်လိုက်မိတော့၏။ လူကြီးတွေ ပြောသမျှ
ချော်လဲရောထိုင်လုပ်ရအောင်လည်း သူက 'ဟန်မဆောင်တတ်တော့
ခက်သားလား။ ထမင်းစားခန်းထဲမှထွက်ကာ ဧည့်ခန်းဆက်တိပေါ်
တင်ထားသည့် အိတ်ကို ယူလိုက်ပါ၏။ ကားပေါ်တက်လျက် စက်နှိုး၍
ထွက်ခဲ့ပါသည်။ မိုးသားတွေတက်လာသည့် ကောင်းကင်ကြောင့်
စောစောစီးစီး မိုးရွာမည်ထင်ပါရဲ့။

'ထိပ်ထားစံ' တဲ့။ ရှားပါးသည့် အမည်မျိုးမို့ မှတ်မှတ်ရရ
ရှိခဲ့ရုံပေါ့။ မာမိနှုတ်ဖျားမှ မကြာမကြာ ရေရွတ်နေတတ်ပါသည့် 'စံ'
ကလေး' ဟူသည့် နာမ်စားကို ကြားမိတိုင်း သူ ပြုံးမိတာမို့လေ။

၁၇၈ * မမသဒ္ဓါမောင်

မာမိ အဘယ်မျှ ချစ်ခဲ့တာပါလိမ့်။ ငယ်ငယ်တုန်းက အိမ်နီးချင်းဖြစ်ခဲ့
ပါသတဲ့။ ဘာမှမသိနားမလည်သည့် အရွယ်မှ အဖြူအမဲ မသဲကွဲခဲ့
ပါချေ။

အတူဆော့ကစားခဲ့ဖူးပါသလား။ မမှတ်မိပါ။ သူ မှတ်မိသိ
ရှိသည့်အရွယ်ကဖြင့် မူလတန်းအရွယ်မှပါပဲ။ အတန်းထဲမှာ စကား
သိပ်မပြောဘဲ ငြိမ်ငြိမ်လေးနေတတ်သည့် သူ့ကို ကောင်မလေးတွေက
မကြားတကြားဖြင့် ရေခဲတုံးဟု ခေါ်ကြတာလေ။ စာတတ်သူ့ဆို ဆရာမ
တွေ ချစ်ကြတာ။

သူငယ်ချင်းတွေနှင့် အတူမကစားဖြစ်ပေမယ့် အိမ်စာပူစွာ
တွေ့ မတွက်တတ်ပါက သူရင်းပြတွက်ပြပေးတာတို့ကို ခပ်ဝါးဝါး
အမှတ်ရနေတုန်းပါပဲ။ သို့သော်... သူမနှင့် ဆက်နွယ်သည့် အတိတ်
ကိုဖြင့် သေးသေးလေးသော်မျှ တစ်ခုတလေလေးတောင်မှ မသိမမှတ်
မိပါချေ။

“ဟော!”

ခပ်ပွဲရွာချလိုက်ပါသည်။ မိုးစက်တို့ကြောင့် ရေမှန်မှ Wiper
ခလုတ်ကို ဖွင့်လိုက်ရလေ၏။ အပြင်လေဝင်တာကို နှစ်သက်တာမို့
ကားပြတင်းမှန်တွေ ချထားတာကို ခလုတ်နှိပ်၍ ပြန်တင်လိုက်ရပါ
သည်။ ကားထဲ လှောင်သွားမှာမို့ Aircon ကို အနည်းငယ်မျှ အေး
ရန်သာ ဖွင့်ထားလိုက်ပါ၏။ ကတ္တရာလမ်း အနက်ရောင်ထက် ရေတို့

အရာရာတိုင်းထက်ပို၍ * ၁၇၉

စဉ်နေပြီမို့ အပူငွေ့တွေ လှိုင်လှိုင်ထနေလေပြီ။

မိုးရွာတိုင်း မိုးရေထဲ ဆော့ကစားခဲ့ဖူးပါသလား။ သူ မက
စားခဲ့ဖူးပါ။ ချော်လဲမယ်၊ ဖျားမယ်ဆိုပြီး မာမိ ဂရုတစိုက်ရှိခဲ့တာမို့
မိုးရေတောထဲ စိမ့်တာမျိုးကို သူ မသိပါ။ ခန္ဓာကိုယ်ထက် မည်သည့်
ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်မှ မရှိစေရန် အမြဲသတိထားခဲ့ပါလျက် နှလုံးသားမှာမှ
ဒဏ်ရာအမာရွတ်ရှိခဲ့ရတာလေ။

‘မေ’ ... May လမှာ မွေးခဲ့လို့ဆိုပြီး မိဘတွေက ‘မေ’
ဟူသည့် အမည်တစ်လုံးတည်းသာ ပေးခဲ့တာပါ။ ဆေးကျောင်းမှာ
အတူတက်ခဲ့ပြီး စားအတူ သွားအတူ ပျော်ခဲ့ရသည့် ကာလက ရှည်
ကြာခဲ့ပါ၏။ ဘာမဆို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ရှိခဲ့ပါလျက် နှစ်ဖက်မိဘတွေ
သိအောင်ပြောဖို့ တိုင်ပင်ခဲ့ပြီးမှ ကတိဖျက်ခဲ့တာပါ။

‘မေ’ က နောက်ဆုံးနှစ်မှ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ‘ကျော်ဆွေ’
နှင့်ပိုရင်းနှီးပြီး မိုးကုတ်၍ သူဌေးသားမှန်းသိတာနှင့် house ဆရာဝန်
လုပ်နေစဉ် ဆေးရုံမတူဘဲ ‘ကျော်ဆွေ’ နောက် လိုက်သွားတာလေး
ရင်ထဲမှာ နှင့်ခနဲ နာသလို မျက်ရည်ပါ ဝဲလာပြန်ပါ၏။ ရင်ဘတ်ကို
အစိမ်းလိုက် ဟက်တက်ခဲ့ခဲ့သည့် ဒဏ်ရာက ခုချိန်အထိ နာကျင်နေ
တုန်းပါပဲလားနော်။

မှန်းဖို့ထက် မေ့ဖို့က ပိုပြီး အရေးကြီးတာ မဟုတ်ပါလား
မမေ့နိုင်သေးတာ အမှန်ပါ။ တိုက်ဆိုင်မှုရှိတိုင်း ဖျတ်ခနဲ သင်္ဃာတင်နေ

သည့်စိတ်ကို ဘယ်လိုဖြေသိမ့်လို့ ရပါ့မလဲ။ အတူထိုင်ခဲ့ဖူးတဲ့ ကော်ဖီဆိုင်း အတူစားသောက်ခဲ့ဖူးသည့် အစားအသောက်၊ အတူလည်ပတ် ဖြစ်ခဲ့သည့် နေရာနှင့် တစ်မိုးအောက်တည်းမှာ လျှောက်လှမ်းခဲ့ရသည့် အတိတ်လမ်းမကြီးက အခုတော့ဖြင့် ခြောက်သွေ့ပိတ်မှောင်သွားလေပြီ။

‘ခွင့်လွှတ်ပါ’ ဆိုသည့် စာတိုလေးတစ်ကြောင်းဖြင့် ‘မေ’ ချန်ထားရစ်ခဲ့သည့် နေရာမှာပင် ‘ဇေယျာဘုန်းမြင့်’ သေဆုံးခဲ့ပါသလား။ အချစ်ဆိုတာ နောက်ထပ် အသစ်တစ်ဖန် ပြန်မွေးလာနိုင်တယ်ဆို။ ဒါဖြင့် ဘာလို့များ သူ့ရင်ထဲမှာ အချစ်သစ်က မရှိနိုင်သေးပါသလဲ။ နောက်ထပ်ချစ်ဖို့ကို ကြောက်ရွံ့နေတာများလား။ သို့တည်းမဟုတ် နောက်ထပ် သစ္စာပြုဖို့ကိုပဲ တွန့်ဆုတ်နေတာများ ဖြစ်နေမလား။

ချစ်ချင်ပါတယ်။ နှစ်နှစ်ကာကာဖြင့် ရှိသမျှချစ်ခြင်းတွေ အကုန်ပုံပြီး ပေးလိုက်ချင်တာပါ။ နှင့်နှင့်သည်းသည်းဖြင့် သူများတွေ နှင့် မတူအောင် မိုးမမြင် လေမမြင် မျက်စိစုံတိုင်း ချစ်ပြလိုက်ချင်ပါရဲ့။ ရင်ထဲမှာ ထွေးပွေ့ပြီး ‘အရမ်းချစ်တယ်’ ဆိုသည့် စိတ်ရင်းဖြင့် ပြောကာ တစ်သက်တာ မိုးမြေကျ နောက်ဆုံးထွက်သက်အထိ ချစ်သွားချင်တာပါလေ။

“ဟာ!”

ရှေ့မှာသွားနေသည့်ကားက ရုတ်တရက် နောက်မီးအချက်

မပြပါဘဲ လမ်းဘေးသို့ ကွေ့ရပ်လိုက်သဖြင့် ကားဘရိတ်ကို အမြန် နင်းလိုက်ရပါ၏။

နောက်မှာ ကားတွေပါလာတာမို့ ချက်ချင်း စက်ပြန်နှိုးပြီး ပြန်မောင်းစဉ် ရှေ့ကားအဖြူလေးမှ ဆင်းလာသည့် မိန်းကလေးကို သူ မြင်လိုက်ရသဖြင့် ရင်ထဲမှာ ထိတ်လန့်သွားရလေသည်။

အလို! ... ‘ထိပ်ထားစံ’ ဖြစ်နေပါရောလား။ အမှတ်မထင် တွေ့တာက ‘ရေစက်’ ဟု ကြားဖူးတာ အမှန်တကယ်များ ဖြစ်နေပြီလား။ ရင်ထဲမှာ တဒုတ်ဒုတ်ဖြင့် ရင်ခုန်သံမြန်လာတာမို့ ရှေ့နားမှာ ကားကို ရပ်လိုက်ရလေ၏။ မိုးဖွဲ့ပတ်ဝန်းကျင်မှာမှ လမ်းမထက်မှာ ကားပျက်ပြီး ဆုံရတာက ကဗျာသိပ်မဆန်သလိုပါပဲ။ ဆုံလက်စဖြစ် နေသလို တကယ်လည်း အကူအညီလိုနေပြီမို့ သူ ကူညီရတော့မှာပါလေ။

ကားနောက်ခန်းမှ ရှေ့ခုံကြားကို ထောင်ထားပါသည့် ခေါက်ထီးအရှည်ကို လှမ်းယူလိုက်ပါ၏။ မိုးရွာထဲ ထီးမဆောင်ဘဲ ဆင်းလာသည့် မိန်းကလေးက အံ့ဖွယ်ပါပဲ။ ဝတ်ထားသည့် အပြာဖျော့ဖျော့ blouse အင်္ကျီက မိုးစိုနေပြီမို့ ခန္ဓာကိုယ်ထက်မှာ ကပ်နေလေပြီ။ အောက်မှ နက်ပြာရောင် style pants က ခပ်ပွပ္ပမို့ တော်ပါသေးရဲ့။ မိန်းမသားတို့ ရှိသင့်စိုက်သည့် အလှတို့ကို မြင်မြင်ထင်ထင် ပြသနေသလိုပါပဲလား ‘စံ’။

၁၀၂ * မမသဒ္ဓါမောင်

ကားတံခါးကို ဖွင့်လျက် ထီးကို ဖွင့်ဆောင်းပြီးမှ ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ပါ၏။ ကားရှေ့ဖုံးကို အသာဟစ်ကြည့်ရင်း ဘာမှမလုပ် တတ်သည့်နှယ် ဗျာများနေပါသည့် သူမထံသို့ ခြေကို လှမ်းလိုက် ပါသည်။ မှတ်မိပါလေစေ၊ 'စံ'။

အခန်း (၁၆)

ခေါင်းထက် တပေါက်ပေါက်ကျနေပါသည့် မိုးစက်တို့ ရုတ်တရက် ရပ်တန့်သွားသလို အရိပ်အုပ်မိုးလာပါသည့် ထီးအနက် ရောင်ကြောင့် နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ပါ၏။ ချမ်းစိမ့်စိမ့် မနက်ခင်း မှာ နွေးလျလျ အပြုံးက ရင်ထဲထိတိုင် စီးဝင်သွားသည့်နှယ်ပါ။ အိမ်မှာမဟုတ်ပါဘဲ လမ်းပေါ်မှာ သူနှင့်ဆုံရမည်ဟု မထင်ထားခဲ့ပါ ချေ။

“ဪ... ဘယ်သူများလဲလို့”

“မှတ်မိလို့ တော်သေးတာပေါ့”

“ဖေဖေကို ဆေးကုပေးတဲ့ ဒေါက်တာကို မမှတ်မိစရာလား”

၁၁၄ * မမသဒ္ဓါမောင်

“ကား ဘာဖြစ်သွားလို့လဲ”

“စက်လည်း လူလိုပဲ ကျန်းမာရေးချို့ယွင်းတတ်တာပဲပေါ့
ရှင်”

“စံ၊ ပြင်တတ်လို့လား”

“No”

“ဒါနဲ့များ ဖွင့်ကြည့်နေသေးတယ်”

“ဆီပျောက်အီးပျောက်လောက်တော့ ကလိတတ်ပါတယ်ရှင်၊
အခုက အကြီးကြီးဖြစ်သွားတာ ဖြစ်မယ်ထင်ပါရဲ့”

“ကိုယ် ဘာကူညီပေးရမလဲ။ စံတစ်ကိုယ်လုံး စိုကုန်ပြီ”

သွားတန်းဖြူလေးတွေပေါ်အောင် ရယ်လိုက်သည့် သူမကို
သူ ငေးခနဲကြည့်မိသွားရပါတယ်။ ပြည့်စမ်း! ... ရယ်လိုက်မှ သူမ၏
ဘယ်ဘက်ပါးထက်မှ ပါးချိုင့်လေးက ယောင်ယောင်မျှ ပေါ်ထွက်
လာတာပါ။ နှစ်ဖက်စလုံးမှာမရှိပါဘဲ ဘယ်ဘက်မှာပဲ ရုတ်တရက်ပေါ်
လာရတယ်လို့။ ထူးဆန်းလေစွာ ‘ထိပ်ထားစံ’။

“စံက မိုးရွာတာကို ကြိုက်တယ်ရှင်”

“ဘယ်လို”

“ဒီလို မိုးရေတောထဲ အဆောင်းမပါဘဲ လျှောက်သွားရတဲ့
Feeling မျိုးကို Crazy ပဲ”

အလိုလေး! ... မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး ရှက်ရကြောက်ရမည့်

အရာရာတိုင်းထက်ပို၍ * ၁၁၅

အန္တရာယ်မျိုးမတွေးပါဘဲ ပျော်နေပါသတဲ့။ မိုးစိုမှာကို မိန်းကလေး
အများစု ကြောက်ကြတာ မှန်ပေမယ့် ဤမိန်းကလေးကဖြင့် တစ်မူ
ထူးခြားဆန်းပြားပြီး မိုးကို နှစ်သက်သတဲ့လေ။ သူ အံ့သြတကြီးဖြင့်
သူမကို ငေးနေမိပါ၏။

“ကြာကြာဖန်ဖန် စံရယ်”

“အဟုတ်ပြောတာ”

“ဖျားနာနေမှဖြင့်”

“စံက မိန်းကလေးပေမယ့် ဒီလောက်မပျော့ပါဘူး ဒေါက်
တာရယ်၊ ကိုယ့်ကျန်းမာရေးကိုတော့ အထူးဂရုစိုက်ပါတယ်၊ ကျန်းမာ
မှ အလုပ်လုပ်နိုင်မှာမဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါပြီ ... အခုဘာလုပ်မှာလဲ”

“ဝင်ရှေ့ကို phone ဆက်ရုံပေါ့၊ သူတို့ရောက်လာမှ ပြင်လို့
ရရင် Ok မ Ok ရင်တော့ ကားဆွဲသွားခိုင်းရတော့မှာ၊ ဒေါက်တာ
duty ဝင်ရမှာမဟုတ်လား၊ နောက်ကျနေဦးမယ်”

“ရပါတယ် ... စံရဲ့ကိစ္စက အရေးကြီးတာ”

“စံက ကိုယ့်ကိစ္စ ကိုယ်ဖြေရှင်းနိုင်ပါတယ် ဒေါက်တာရယ်
မပူပါနဲ့”

“မဟုတ်သေးဘူးလေ၊ ကုမ္ပဏီကို လိုက်ဖို့တာပဲဖြစ်ဖြစ်”

“ဪ ... အဲဒီလောက်ထိ ကူညီစရာမလိုပါဘူး၊ စံ၊ Taxi

စီးသွားလည်း ဖြစ်တာပဲဟာ”

“မဖြစ်ပါဘူး... ဒီလောက်ပို၍နေတာကို”

သူ ရေရွတ်လိုက်မိပေမယ့် သူမ မကြားပါလေ။ ကားရှေ့ ခန်းတံခါးဖွင့်ကာ phone ယူဆက်နေပြီမို့ သူ ထီးလိုက်မိုးရပြန်ပါ၏။ ညာဘက်မှာ မောင်းရသည့်ကားမို့ တော်ပါသေးရဲ့။ Platform ဝေါ်မှ ခပ်ကာ သူမကို ထီးမိုးပေးနေတာမို့ လမ်းဘေးမှာ လျှောက်သွားနေသည့် လူတွေက ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့်ဖြစ်ကုန်လေ၏။ ထီးမိုးပေးနေသည့် သူက ရေမစိုပါဘဲ ထီးအောက်မှာ ရပ်နေသည့် သူမက စိမ့်နေသည်ကိုး။ လူရယ်စရာတော့ ဖြစ်ကုန်လေပြီ။

“မြန်မြန်လေး လာပေးပါရှင်... ဟုတ်ကဲ့”

ဝပ်ရှော့ကို phone ဆက်ခေါ်ပြီးချိန်အထိ ဘေးမှမသွားသေးပါသည့် သူ့ကို ရယ်ချင်သွားရပါသည်။ ဆေးထိုးအပ်တွေ၊ နားကျပ်တွေ သာမီတာတွေ ကိုင်တတ်တာကလွဲပြီး ဘာမှမကျွမ်းကျင်ပါလား။ မလိုအပ်ပါဟု ပြောနေသော်ငြား ခုထိ မသွားသေးဘဲ ကြည့်လေ။ လူတွေကြည့်နေကြတာကို သိပေမယ့် သူမက မမြင်ယောင်ဆောင်ပြီး သူက မျက်နှာရဲလာရတယ်လို့ အံ့ပါရဲ့ ‘ဒေါက်တာဇေယျာဘုန်းမြင့်’ရယ်။

“ဟောတော်... ခုထိ မသွားသေးပါလား”

“ကိုယ်ပြောပြီးပြီလေ... အတူစောင့်ပေးမှာလို့”

“ခက်တာပဲ... အလုပ်တစ်ခုလုပ်တဲ့အခါ တစ်ဦးတစ်ယောက် ဒါမှမဟုတ် နှစ်ဦးနှစ်ဖက်အတွက် အကျိုးရှိတာကိုပဲ လုပ်တတ်ရတယ်ရှင်၊ အခု ဒေါက်တာလုပ်နေတဲ့ အလုပ်က ဒေါက်တာအတွက် အကျိုးရှိတာမှ မဟုတ်တာ”

“စံအကျိုးရှိပုံပဲ လိုတယ်လေ”

ပြဿနာပါပဲ။ ဘယ်လိုမှ ပြောလို့မရအောင် ခေါင်းမာတဲ့လူက နောက်တစ်ယောက် ထပ်တွေ့ပြန်ပါပြီ။ ရှင့်ကို အမှတ်ရမိပြန်ပြီ ‘ရှိန်းရာဇာ’ ရှေ့။ ဖေဖေကိုယ်တိုင် ‘စံ’ ကို ခေါင်းမာသည်ဟု ဝေဖန်ထောက်ပြတတ်တာမို့ အခုလို ခေါင်းမာသည့်လူငယ်နှစ်ဦးနှင့် ထပ်ဆုံရပြန်ပါရောလား။

“စံက ကုမ္ပဏီသွားရုံပဲ ရှိတာပါ။ ဒေါက်တာဆေးရုံက ဝေးသေးတယ် မဟုတ်လား၊ သွားလိုက်ပါ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လိုက်ပို့ပါရစေ”

“ဪ... ခက်တာပဲ”

“စိုးရိမ်လို့ပါ စံရယ်”

ပြီးလိုက်မိတာကို မမြင်စေရန် မျက်နှာကို အမြန်လွှဲလိုက်ရပါ၏။ စိုးရိမ်သတဲ့။ ဘာစကားကြီးလဲ။ ထားပါတော့လေ... မိုးစိုပြီး ဖျားမှာကို စိုးရိမ်တာမျိုးပဲ ဖြစ်နိုင်တာပေါ့။ သူက ဆရာဝန် မဟုတ်လား။ အတွေးမချော်မိပါစေနဲ့ ‘စံ’။

“စံက မိုးတွင်းသွားလာရင် အဝတ်အပိုဆောင်ထားတတ်ပါတယ် ဒေါက်တာ၊ ကားထဲမှာရော ကုမ္ပဏီမှာပါ ရှိပါတယ်၊ ဖျားမှာကို မစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ မိုးတွင်းမှာ လိုအပ်တဲ့ ဆေးဝါးမျိုးကိုလည်း အမြဲဆောင်ထားတတ်ပါတယ်ရှင် ... ဟုတ်ပြီလား”

စကားကို ထောင့်စေ့အောင် အကွက်ကျကျ စီပြောတတ်ပါသည့် မိန်းကလေးကြောင့် သူ အံ့သြပြီးရင်း အံ့သြနေရပါတယ်။ စိုးရိမ်တယ်ဆိုတာနှင့် ရှေ့ဆက်မပြောနိုင်အောင် စကားကို အပြီးကာတတ်တာ မဟုတ်လား။ ဒါပဲလား ‘စံ’။ ကျန်းမာရေးထက် စံအန္တရာယ်တစ်ခုခုနှင့် ကြုံရမှာကို ရင်ထဲပိုစိုးရိမ်မိနေတာကို မရိပ်မိဘူးတဲ့လား။

တွေ့စက စကားသိပ်မပြောတတ်ပါသည့် မိန်းကလေးက အခုတော့ဖြင့် သူ့ကို တရင်းတနှီးဖြင့် ဖော်ရွေစွာ ပြောဆိုနေတာပါလေ။ ပညာတတ်ပီသအောင်ပင် စကားကြွယ်လွန်းပါသည့် မိန်းကလေးကို စိတ်ထဲမှ အလိုလိုသဘောကျမိသွားရပါတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း မာဇီက ‘စံကလေး’ ဆိုပြီး တဖွဖွ ရေရွတ်တာပဲ ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

“ရော် ... တကယ်မသွားဘူးလား”

“ဟုတ်တယ်”

“အချိန်ကုန်ခံပြီး စောင့်နိုင်တာပေါ့လေ”

“စံအတွက်ပဲလေ”

“ဒါဖြင့် လိုက်ပို့မှ ဖြစ်မယ်ပေါ့”

“အင်း”

“ဖေဖေကုမ္ပဏီကို မဟုတ်ဘူးနော်”

“ဘယ်လို”

“စံ၊ နဂိုက ကုမ္ပဏီရုံးခွဲကိုရောက်နေပြီ၊ အဲဒီအထိလည်း လိုက်မှာပဲလား”

“လိုက်မယ်”

“တာဝန်အရတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

ကြည့်စမ်း! ... သူ အမှတ်မထင်ပြောခဲ့ဖူးသည့်စကားကို သူမ အမှတ်ထားလေသလား။ ဟုတ်မည်ထင်ပါရဲ့။ ဒါကြောင့်မို့ ထင်ထားတာထက် စိမ်းသက်သည့် အကြည့်၊ အပြောတွေကိုသာ ထိုစဉ်က သူရခဲ့တာလေ။ အခုလို အမှတ်တမဲ့ဆိုချိန်မှာမှ မျှော်လင့်မထားမိသည့် နွေးထွေးပျူငှာသည့်အကြည့်တွေ၊ အပြုံးတွေကို သူရခဲ့ရတာပါလေ။

“စံက ကိုယ်အမှတ်တမဲ့ပြောမိတဲ့စကားကို အမှတ်ထားတယ်ပေါ့လေ”

“မှန်တာပြောတာပါ ဒေါက်တာရဲ့၊ ဖေဖေကို တာဝန်အရ ဆေးလာကုပေးတာပဲ မဟုတ်လား”

“အဲဒီထဲမှာ သံယောဇဉ်တွေ၊ ခင်မင်ရင်းနှီးမှုတွေ၊ စေတနာ၊ မေတ္တာ၊ ကရုဏာတွေအားလုံးက ဘယ်ရောက်ကုန်လို့ မမြင်ရတာလဲ”

၁၉၀ * မမသဒ္ဒါမောင်

သူမမျက်နှာ ရဲခနဲဖြစ်သွားလေ၏။ စလာတော့လည်း ရှေ့ကို ဆက်တိုးရုံသာ ရှိတော့တာပါ။ ထိလွယ်ရှလွယ်တဲ့အရွယ်မဟုတ်တော့ပါဘူး။ ‘စံ’။ တည်ငြိမ်သင့်သလောက် တည်ငြိမ်ရင်ကျက်နေပြီဖြစ်တဲ့ မေတ္တာရေအိုင်လေးကို အချစ်ခံလေး ပစ်ချချင်နေတာများလား။ ကိုယ်က အရှုံးဆိုတာကို နှစ်ခါပြန်မရချင်တဲ့ အတ္တတော့ အနည်းအကျဉ်း ပိုင်ဆိုင်ထားတာ အမှန်ပါပဲ။

“အဲဒီလိုကြီးလည်း ပြောတတ်တာပဲလား”

“ဒါပေါ့... လူပဲဟာ၊ စကားမတတ်ဘဲ ရှိမလား”

“ကြည့်စမ်း... ဒေါသမကြီးဘူး ထင်ထားတာ၊ အခု စံကို စိတ်တိုနေပြီ မဟုတ်လား၊ မှန်မှန်ပြော”

“ဟာကွာ... စံကလည်း”

သူ မျက်နှာပူသွားစဉ် သူမ သဘောကျစွာဖြင့် အသံထွက်အောင်ပင် ရယ်လေတော့၏။ ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင်ဖြင့် လက်ကွယ်ပြီး ရယ်တာမျိုးမဟုတ်ပါ။ တကယ့်ကို ပွင့်လင်းစွာ ရယ်မောခြင်းပါပဲ။ အဘယ်မျှ ချစ်စရာကောင်းလိုက်ပါသလဲ။ မိုးရေစိုနေ၍ အချောင်းအချောင်းလေးတွေ ဖြစ်နေသည့် ဆံပင်တိုလေး ဖုံးနေသည့် နဖူးလေး ကြည့်လဲ့လဲ့မျက်ဝန်းလေးတွေက အရည်စိုလေးတွေဖြင့် တလက်လက်တောက်ပနေတာပါ။ နှာတံချွန်ချွန်လေးကို ဆွဲညှစ်လိုက်ချင်ပါရဲ့။ ဒါဖြင့် နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေး စုသွားတာကရော။

အရာရာတိုင်းထက်ပို၍ * ၁၉၁

ဘုရားရေ! ... ရင်တွေအရမ်းခုန်လာပါရောလား။

“ဟော! ... လာပါပြီ”

ဝပ်ရှော့မှကား ရောက်လာပြီး စက်ကိုကြည့်ပေမယ့် အဆင်မပြေတာမို့ ကားကို ဆွဲသွားလေတော့၏။ ပြီးမှပင် သူခေါ်ရာ ကားဆီသို့ လိုက်ခဲ့ရလေသည်။ စကားသိပ်မတတ်ဘူး ထင်ထားပါလျက် ခုတော့လည်း မေတ္တာတွေ၊ စေတနာတွေဆိုပြီး တုန်းစီပြောတော့တာပါလား။

“အဟင်း”

“တော်တော့နော်... မရယ်နဲ့တော့၊ လူကြီးကို လှောင်စရာလား”

“လှောင်တာမဟုတ်ပါရပါဘူးနော်၊ ဒီလိုပဲ... သဘောကျလို့ ရယ်မိသွားတာ”

“ဘယ်လို... သဘောကျတယ်”

“အင်း... Pure like နော်၊ တလွဲမထင်လိုက်ပါနဲ့၊ Please!”

လည်ပါ ‘ထိပ်ထားစံ’။ လူကို ကလေးကစားသလို လှည့်ကစားနေတာများလား။ ကုမ္ပဏီရုံးခွဲဝင်းကို အရင်ရောက်တာမို့ ကားကို ဝင်းထဲသို့ ကွေ့ဝင်လိုက်ရလေ၏။ ဆင်ဝင်အောက်မှာ ရပ်လိုက်တာမို့ မိုးလုံသည့်နေရာမှာ သူမက ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်လေသည်။

၁၉၂ * မမသဒ္ဓါမောင်

“ခုံတွေ အကုန်စိုက်ပြီ”

“ရေက သုတ်လိုက်ရင် ရပါတယ်”

“ရုံးထဲဝင်ဦးမလား”

“ဟင်အင်း ... Duty နောက်ကျနေမှာစိုးလို့ပါ။ အဝတ်
ပြန်ပြန်လဲနော်”

“ဟုတ်! ... ကျေးဇူးပါ”

“ကျေးဇူးတင်တယ်ဆို နောက်ကို ဒေါက်တာလို့ မခေါ်နဲ့
ပေါ့”သူမ ပြုံးလိုက်ပြန်လေ၏။ ပြုံးစားတတ်သလို အပြုံးမျိုးများ
ဖြစ်နေပြီလား။ ကားတံခါးကို ပြန်ပိတ်ပေးရင်း လက်ပြနေပြီမို့ သူ
ကားကို ကွေ့ကာ ပြန်မောင်းထွက်ခဲ့ရ၏။ ‘ရေစက်’ တဲ့လား မာမီ။
မှန်ပါတယ်။ မိုးရေစက်တွေအောက်မှာ မိုးနတ်မယ်လေးကို ကျွန်တော်
ရှာတွေ့ခဲ့ရတာပါလေ။

“မမ ရွှေ့ခိုလာပြီ”

“ကော်ဖီပူလေးတစ်ခွက်လောက် အရင်ဖျော်ပေးပါ၊
ကေသီ”

“ဆေးရော ယူမှာလား၊ မမ”

“မလိုဘူး၊ ဒီလောက်နဲ့ ဖျားမှာမှ မဟုတ်တာ”

ရုံးခန်းထဲဝင်၍ ‘ကေသီ’ မရှိချိန်မှာပင် အဝတ်ရေစိုတို့ကို

အရာရာတိုင်းထက်ပို၍ * ၁၉၃

လဲဝတ်လိုက်ရ၏။ နွေးထွေးမှုရှိစေရန် ရှပ်လက်ရှည်ဖြင့် လဲဝတ်
လိုက်ပေးမယ့် အလုပ်လုပ်ရ မလွယ်တာမို့ လက်ရှည်ကို တံတောင်ဆစ်
နားအထိ ခပ်ကြီးကြီး ခေါက်လိုက်ပါသည်။ ခေါင်းစိုနေစေမို့ Towel
အလတ်ဖြင့် သုတ်နေစဉ် ‘ကေသီ’ က ကော်ဖီဖျော်ပြီး ယူလာပေး
လေ၏။

“ကော်ဖီရပါပြီ၊ မမ”

“Thanks!”

“မမကို လိုက်ပို့ပေးတာ ဘယ်သူလဲဟင်း၊ ချောလိုက်တာ”

“ဖေဖေကို ဆေးလာကုပေးတဲ့ ဒေါက်တာပါ”

“ငယ်ငယ်လေးပဲနော်”

“သိပ်မငယ်ပါဘူး ကေသီရဲ့၊ မမနဲ့လေးငါးနှစ်ပဲ ကွာပါ
တယ်”အပြင်မှာ မိုးက ရွာနေစေ့ပါပဲ။ မှတ်မှတ်ရရ အဖြစ်အပျက်
တွေရဲ့တစ်မနက်ခင်းလေးပါ။ သူနှင့် စဆုံစဉ်ကလည်း ဒီလိုမျိုး
မခြောက်တခြောက် ခေါင်းကို ရေသုတ်ရင်း ရုတ်တရက်ကြုံခဲ့ရတာပင်။
‘ဒေါက်တာဖေယူဘုန်းမြင့်’ က ‘စံ’ ကိုများ စိတ်ဝင်စားနေပြီလား။
မေမေတို့ပြောဖူးခဲ့တာမို့ ရင်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားရလေသည်။

‘ထိပ်ထားစံ’ ဆိုတာက ...

မိုးရွာရင် ထီးမိုးပေးမယ့်သူထက် မိုးမိုးအောင် အတွေးလျှောက်

၁၉၄ * မမသဒ္ဒါမောင်

ပေးတဲ့လူပဲ လိုအပ်ပါတယ်။

အဲဒါကို ရှင် သိပါရဲ့လား။

‘စ’က မိုးတွင်းမှာ မွေးဖွားလာခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးမို့ မိုးကို
အရမ်းနှစ်သက်မြတ်နိုးတဲ့သူပါရှင်ရယ်။

အပိုင်း (၃)

မျက်လုံးဆိုတာ ကြိုးစားပြီး ကြည့်ဖို့ ...
နားဆိုတာ ကြိုးစားပြီး နားစွင့်ဖို့ ...
ပါးစပ်ဆိုတာ ကြိုးစားပြီး ပြောနိုင်ဖို့
ဘုရားက ဖန်ဆင်းပေးတာပါ။

အခန်း (၁၇)

ပစ္စည်းစာရင်းကို သေချာစစ်ပြီး လက်ကျန်စာရင်းနှင့် တိုက်
ကာ လိုသည့်ပစ္စည်းတွေကို သေသေချာချာမှတ်ရပါ၏။ ‘ကေသီ’က
ပစ္စည်းမှာတာရပြီး ငွေချေရာမှာဖြစ်သလို မှာသည့်ပစ္စည်း မှားမှားစိုးစိုး
ကိုယ်တိုင်သွားစစ်ပြီး ယူလာမှာပါ။ ရုံးခန်းထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း
ဖြစ်နေပေမယ့် အလုပ်ကများတာ အမှန်ပါပဲ။

“တင်းတောင်! ... တင်းတောင်!”

လူခေါ် Bell သံကြောင့် ဝင်းတံခါးသို့ မှန်ချပ်များမှတစ်ဆင့်
လှမ်းကြည့်လိုက်မိလေ၏။ လုံခြုံရေးမှူး ‘ဦးကြည်မောင်’ က ဝင်းအဝ
ရုံးခန်းအသေးလေးမှ ထွက်လာပြီး တံခါးပေါက် (လှုပ်ပေါက်) အလေး

လေးကို ဖွင့်လိုက်လေသည်။ ကားအဝင်အထွက်မရှိသေးတာမို့ တံခါးမကြီးကို ဟင်းလင်းမဖွင့်ထားပါ။ လုံခြုံစိတ်ချမှုရှိစေရန် အမြဲ သတိထားရပါ၏။

“မမလေးအတွက် ပစ္စည်းလာပို့တာပါတဲ့၊ လက်မှတ်ထိုးယူဖို့ လိုပါတယ်”

“ရုံးခန်းထဲ လွှတ်လိုက်ပါ၊ ဦးကြည်မောင်”

Intercon မှ အသံထွက်လာတာကို ပြန်ဖြေလိုက်ရင်း စာရင်းကို အချောသပ် ပြီးအောင်လုပ်ရပါ၏။ ရုံးခွဲမှာမို့ ဘာမဆို ကိုယ်တိုင်ဝင်လုပ်မှသာ စိတ်တိုင်းကျရတာမို့ပါ။ ဖေဖေ ကုမ္ပဏီပြန် ဝင်နေပြီမို့ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ခဲ့ရသည့် ကာလက ကျော်လွန်အောင် မြင်ခဲ့ရလေ၏။ အလုပ်ချိန်အပြည့်မလုပ်စေဘဲ မနက် (၁၀) နာရီမှ ညနေ (၃) နာရီကျော်ခန့်သာ ရှိစေပြီး နားနားနေနေ လုပ်စေရပါသည်။ ပင်ပန်းပြီး နောက်ထပ်တစ်ကြိမ် ပြန်မလဲစေလိုပါလေ။

“ဒေါက်! ... ဒေါက်!”

“ဝင်ခဲ့ပါ”

တံခါးပွင့်လာသည့် အပြင်မှလူက ဝင်မလာတာမို့ ဝှံ့နေသည့် ခေါင်းက အလိုလို မော့သွားရပါ၏။ ခဏအကြာမှာမှ TV စက္ကူပုံး အရွယ်မျှ ကြီးမားသည့် လေးထောင့်ဆတ်ဆတ်ပုံးကြီးကို မနိုင်မနင်း ‘မ’ ပြီး သယ်လာလေသည်။ ဟောတော့! ဖြစ်ရလေ ... ပစ္စည်းပို့

သည့်ကုမ္ပဏီမှ မဟုတ်ပါဘဲ ဘယ်ကနေများ ပို့လိုက်တာပါလဲ။

“ဒေါ်ထိပ်ထားစံ ဟုတ်ပါတယ်နော်”

“အမှန်ပါပဲရှင်”

“ဒီမှာ လက်မှတ်ထိုးပါ ခင်ဗျာ”

“ဘယ်သူပို့လိုက်တာလဲဟင်”

“အဲဒါတော့ ပြောလို့မဖြစ်ဘူး ခင်ဗျာ၊ ကာယကံရှင်က လွှဲပို့ထားခိုင်းလို့ပါ”

“ဪ”

“ကျွန်တော့်ကို ပြန်ခွင့်ပြုပါ၊ မမ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျေးဇူးပါပဲနော်”

ပါဆယ်လာပို့သူက ‘စံ’ ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ရုံးခန်းထဲမှ ထွက်သွားပါ၏။ ရုံးခန်းတံခါးကို ပြန်ပိတ်ပြီး ပါကင်ထုပ်ထားသည့် ကတ်ထူပုံးထဲ ပြန်လှည့်လိုက်ပါသည်။ ပါကင်စက္ကူပန်းရောင်ပုံးပြီး စက္ကူပုံးကို ဖဲကြိုးအဖြူပတ်ထားပြီး ပန်းပွင့်ဖဲပြားပွင့်လေးဖော်ထားပါ၏။ အပြင်မှ ကြည့်နေတာတောင်မှ ရင်ထဲမှာ စိုးထိတ်ပြီး ရင်ခုန်သံမြန်လာတာ အမှန်ပါပဲ။ ဘယ်သူကများ ကြံဖန်ပြီး ပို့လိုက်တာပါလိမ့်။

လက်က အလိုလိုတုန်ပြီး မျက်စိခဏမျှ မှိတ်ကာ ပုံးဘေးမှ ရပ်လိုက်မိလေ၏။ ဖဲကြိုးအဖြူရောင်ကို ဆွဲလိုက်စဉ် ကြိုးက လျော့သွားသဖြင့် ခပ်ဖြည်းဖြည်း ဖြုတ်လိုက်ပါသည်။ Tape အသေးလေး

တွေဖြင့် ကပ်ထားပါသည့် ပါကင်စက္ကူကို ခွာလိုက်စဉ် ကတ်ထူဖုံး အညှိရောင်ပေါ်လာလေ၏။ ပုံးကို Tape အဝါရောင်ဖြင့် ပိတ်ထား သဖြင့် ရုံးမှာသုံးနေကျ ကတ်ကြေးအလတ်လေးဖြင့် ဖြတ်လိုက်ပါသည်။

ပြီးနောက် ပုံး၏အဖုံးကို ဖွင့်လိုက်စဉ် အထဲမှ ဝရမ်း!ခနဲ မြည်ပြီး မိုးယုံပူဖောင်းအစည်းက အပြင်သို့ ရုန်းကန်ထွက်လာလေ တော့၏။ ရင်ထဲမှ ဒိန်းခနဲမြည်ဟည်းကာ ခြေလှမ်းကို နောက်သို့ ရွှေ့ရပ်လိုက်ရပါသည်။ အလိုလေး! ... ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး လူကို လန့် အောင် ဖန်တီးလိုက်ရပါသလဲ။ ပူဖောင်းတွေ အကုန် အမြင့်သို့ တက် လိုက်စဉ် စုစည်းထားပါသည့် ရှည်မျောမျော ကတ်ထူဖုံးကို မြင်လိုက် ရလေ၏။ ချည်ထားပါသည့်ကြိုးတို့ကို ဖြည်လိုက်မိစဉ် ရုံးခန်းအတွင်း မှာ ပူဖောင်းတွေ ပျံ့နှံ့။

“ဟယ်!”

စက္ကူဖူးထဲမှာဖြင့် အကြည်ရောင်ကြိုးသိုင်းဖိနပ်အမြင့်လေးက ငြိမ်သက်စွာ ရှိနေလေ၏။ အဖြူရောင်လည်းမဟုတ်၊ နီနီရောင်လည်း မဟုတ်၊ ဆင်စွယ်ရောင်မျိုးလည်း မဟုတ်ပါဘဲ ဟကတိအကြည်လင် ဆုံးအရောင်က ‘စံ’၏စိတ်ကို ဖမ်းစားလိုက်သည့်နယ်ပါလေ။ Size နံပါတ်က (၃၈) မို့ ‘စံ’ မျိုးနေကျ ဖိနပ်အတိုင်းနံပါတ်ပါပဲ။

For my Princess

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဗူးထဲမှာရှိနေသည့် ပန်းရောင်စာအိတ်သေးသေးလေးကို ဖွင့်ကြည့်စဉ် အသည်းပုံစက္ကူထူထူလေးကို နှစ်ထပ်ခေါက်ပိတ်ထား ပါသည့် စာသားကြောင့် အသက်ရှူဖို့ပင် မေ့ပြီး ပါးစပ်ကို လက်ဖြင့် အမြန်ပိတ်လိုက်ရလေ၏။ တစ်ယောက်တည်း အသံကျယ်ပြီး အာမေ ခိုတ်သံ မထွက်မိအောင်ပါလေ။

“ဘယ်သူလဲ ... ဘယ်သူပို့လိုက်တာလဲဟင်”

နှုတ်ဖျားမှ အသံထွက်မိသည်အထိ တအံ့တဩဖြစ်နေမိတာ အမှန်ပါ။ ဘယ်လိုစိတ်ကူးနှင့်များ ဒီလိုလက်ဆောင်မျိုးကို ပိုပြီး ရင်ခုန် အောင် ပြုစားရပါသလဲ။ ပန်းမကြိုက်သည့် မိန်းကလေးမို့ ပန်းစည်း ပန်းခြင်းမျိုးမပို့။ အရပ်နှစ်ခြိုက်သည့်အရွယ်မျိုး မဟုတ်တော့တာမို့ အရပ်လည်းမပို့ပါဘဲ ‘စံ’ နှစ်သက်စွာ စီးလေ့ရှိသည့် size နံပါတ်ဖြင့် ဖိနပ်ကို ပို့လိုက်ရတာပါလိမ့်။

အံ့ဩစရာကြီးပါလား။ ဒါဖြင့် ‘စံ’ နှင့် သိပြီး ခင်မင်ရင်းနှီး နေသည့်လူပေါ့။ ဘယ်လိုများ သိတာပါလဲ။ ဖိနပ် sizeကြောင့် ခြေ ဆောက်အရွယ်အစားကို မြင်ဖူးမည့်လူသာဖြစ်နိုင်ပါ၏။ သို့တည်း မဟုတ် ဖေဖေနှင့်မေမေကို မေးပြီးမှ ဒီလိုစိတ်ကူးမျိုးဖြင့် လက်ဆောင် သပ်ပြီး ပို့လိုက်တာ ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

ရှင်ပဲလား ... ‘ဒေါက်တာဇေယျာဘုန်းမြင့်’။ လူကို နောက်

ရွှေပဒေသာစာပေ

၂၀၄ * မမသဒ္ဓါမောင်

တစ်ကြိမ် 'ဒေါက်တာ' မခေါ်ဖို့ ပြောပြီး မမြင်ကွယ်ရာကနေ လူမသိ
အောင်ခိုးပြီး လုပ်ပြတာပေါ့လေ။ စိတ်ကူးက ထူးခြားဆန်းကြယ်ပါရဲ့။
ကလေးလည်း မဟုတ်ပါဘဲ ပူဖောင်းလေးတွေဖြင့် စိတ်ကို ကြည်နူး
စေတာက အလန်တကြားဖြစ်သွားပေမယ့် ထိတ်!ခနဲ ပျော်ရွှင်သွားစေ
တာ အမှန်ပါ။

ဖိနပ်လက်ဆောင်အတွက် ကျေးဇူးပါရှင်။

“ဒေါက်! ဒေါက်!”

“မမ .. ဟာ! ဒါက ဘာတွေလဲ”

“မသိပါဘူး ကေသီရယ် ... ပါဆယ်ရောက်လာတာနဲ့
ဖွင့်ကြည့်လိုက်တာ ဒီလိုဖြစ်ကုန်တာပဲ”

နွေလယ်ထမင်းစားချိန်အထိ ပြန်ရောက်လာပါသည့် ‘ကေသီ’
က ‘စံ’၏အဖြစ်အပျက်ကို မြင်လေတော့၏။ ဘယ်လိုများ ဖုံးဖိလို
ရပါမလဲ။ တစ်ခန်းလုံး မိုးပျံ့ပူဖောင်းတွေ လွင့်ပျံ့ကပ်နေပြီး စားပွဲရှေ့
မှာ စက္ကူပုံးကြီးက ဒီအတိုင်း ရှိနေတာလေ။ ‘ကေသီ’ က ‘စံ’
ဖြစ်နေပုံကို ကြည့်ကာ ရယ်လေတော့၏။ အလောင်းခံရအောင် ဒီပုံစံ
နှင့် လက်ဆောင်ပို့ရတယ်လို့။

“ဘယ်သူပို့လိုက်တာလဲ ... ပျော်စရာကြီးနော်”

“မသိပါဘူး ကြီးသိုင်း shoe လက်ဆောင်ပေးတာ ရိုးရိုး
ရှင်းရှင်းမှ မပေးတာ”

အရာရာတိုင်းထက်ပို၍ * ၂၀၅

“ဆန်းဆန်းပြားပြားပေးတော့ မမ Heart ထိသွားတာပေါ့”

“ကြည့်စမ်း! ... လူကို ဘာထင်နေလဲ”

“စိတ်ကူးက အလန်းစားပဲ မမရဲ့ Shoe က ဒီနှစ်ဝင်လာတဲ့
ထိုင်ဝမ် made ပဲ၊ ဈေးက မနည်းဘူး၊ မမတော့ ထောင့်ပြီ”

“ဪ ... ဘယ်သူ ဘယ်ဝါမှန်းမသိတဲ့ဟာကို”

“ပူဖောင်းတွေ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

“ပြန်စည်းထားရမှာပေါ့၊ တော်ကြာ ရုံးခန်းထဲ လူဝင်လာရင်
မကြီးမငယ်နဲ့ ဆော့နေကြတယ် ထင်ဦးမယ်”

လက်ဆောင်ကြည့်နေတာကို အသာချထားလိုက်ပြီး ကြီး
တန်းလန်းဖြစ်နေပါသည့် ပူဖောင်းတွေကို လိုက်ဖမ်းယူရပါ၏။ ရောင်စုံ
ပူဖောင်းလေးတွေကို ခုန်ပြီး ယူရစဉ် ပြုံးမိပြန်ပါသည်။ ဒီလို ခုန်ပေါက်
ဆော့ကစားခဲ့သည့်ကာလက ဟိုးရှေးရှေးတုန်းက နှစ်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့
ပြီ မဟုတ်ပါလား။

“ဟုတ်လား၊ မမ”

“ဟင်! ... ဘာလဲ”

“ဟိုတလောက လာသွားတဲ့ ခပ်ချောချော ကိုကိုဒေါက်တာ
သားလို့”

“လျှာရဲလိုက်တာဟယ် ... ဘာကိုကိုဒေါက်တာလဲ”

“မမပဲ ပြောထားတာလေ၊ (၅) နှစ်ကျော်ကြီးတာဆို ကိုကို

၂၀၆ * မမသဒ္ဒါမောင်

ဒေါက်တာပေါ့၊ ဒါမှမဟုတ် ကိုကြီးလို့ခေါ်မှာလား”

‘ကောသီ’ အဲပြောကြောင့် မျက်နှာရဲသွားရပါတယ်။ နှစ်ယောက် တည်း ရှိနေချိန်မှ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောကျင့်ရှိတာပါ။ ‘ကိုကို’ မဟုတ်ရင် ‘ကိုကြီး’ တဲ့။ အမယ်လေးနော်... အသည်းထဲ ယားကျိကျိ ဖြစ်လာသည့်နှယ်ပါ။ ဘယ်လိုစိတ်ကူးနှင့်များ ခေါ်ခိုင်းနေရပါသလဲ။ သူ ကြားသွားရင်း ပြုံးလေမလား မသိပါလေ။

“ဟင်လို့”

“မခေါ်နိုင်ပါဘူး၊ ဘာလို့ခေါ်ရမှာလဲ”

“မမကလည်းလေ... အခုပဲ Intro စတင်နေပြီကို၊ နောက် ဆို solo ကနေ verse တွေ၊ chorus တွေ တောက်လျှောက်ဆက် တိုက် ဝင်လာတော့မှာပေါ့”

“နင် အဆိုတော်လား၊ တေးရေးဆရာလား၊ ကဗျာတွေ ဆန်နေလိုက်တာ၊ ကောသီရယ်”

“အချစ်ဆိုတာ ကာရန်မညီတဲ့ ကဗျာတစ်ပုဒ်ပဲလေ မမရဲ့”

“ကြိုကြိုဖန်ဖန် ပြောပြန်ပါပြီ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မမရင်ထဲမှာ လှုပ်ခတ်သွားရတယ် မဟုတ် လား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“အင်းပေါ့လေ... ကာယကံရှင်ရဲ့ရှေ့မှာမှ မဟုတ်တာကို”

အရာရာတိုင်းထက်ပို၍ * ၂၀၇

လူချင်းတွေ့ပြီး မျက်နှာချင်းဆိုင်မပြောဘူး။ Phone နဲ့ message ပို့ပြီးလည်း မပြောဘူး။ On line မှာ ဘာဘာညာညာဆိုပြီးလည်း မသိ စေဘဲ ကွယ်ရာကနေ ပါဆယ်ပို့လိုက်တာကိုး။ မဆိုးဘူး... Cinderella story ကို ဘာဆက်ဖြစ်မလဲ စောင့်ကြည့်ရမှာပေါ့”

“Cinderella က ဖိနပ်ပျောက်တာလေ၊ အခုဟာက ဖိနပ် ရောက်လာတာ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် Shoe story နဲ့ Princess အမှန်ပဲဟာ မဟုတ်လို့လား”

“စကားများမနေနဲ့... မြန်မြန်လုပ်၊ ဗိုက်ဆာနေပြီ”

“ဟာ! ... သွားပြီ”

“ဘာကိုလဲ”

“အချစ်က ဗိုက်ပြည့်တယ်ဆိုတာ မှားသွားတာကိုး”

နှစ်ယောက်သား ပေါ့ပါးစွာ ရယ်လိုက်မိပါတယ်။ အချိန်ပိုင်းလေး မျှ ပျော်ရွှင်မှုဖြစ်စေသည့်အတွက် ကျေးဇူးပါ။ ဘာရည်ရွယ်ချက်မှန်း မသိပါဘဲ ‘စ’ ကြိုက်တဲ့ပစ္စည်းဖြစ်သည့် ဒီ shoe ကြိုးသိုင်းလှလှ လေးကို အမှတ်တရလက်ဆောင်ပို့ပေးတဲ့အတွက်လည်း ကျေးဇူးပါ။ ငယ်စဉ်ကာလကို အမှတ်ရစေရန် ဒီလိုမိုးပျံ့ပူဖောင်းတွေ အများကြီး ပို့လိုက်သည့်အတွက် ရင်ထဲကြည့်နှုတ်တာမို့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်နော်။ မေမေ အမြဲတမ်း ကားပေါ်အဆင်သင့်တင်ပေးလိုက်သည့်

ထမင်းချိုင့်ကို 'ကေသီ' ဖွင့်လိုက်ပါ၏။ အစားနည်းသည် 'စံ' ကို လူ့စိုက်ပြီး ကျွေးရန် 'ကေသီ'ကို အမြဲလှမ်းမှာတတ်သည်က မေမေပါ။ အခုလည်း အစပ်အဟပ်တည့်စေရန် ထည့်ပေးလိုက်ပါသည်။ ဟင်းတို့က ဖွယ်ဖွယ်ရာရာပါပဲ။

“ငါးဆုပ်ပါလား။ ကေသီက ငါးလေးအိုးကပ်ချက်လာတာ မမရဲ့”

“အိုးကပ်ဟင်း မမကြိုက်တယ်”

“သိနေတယ်လေ”

ငါးဖယ်ငါးဆုပ်ဟင်း။ ပန်းဂေါ်ဖီကြော်၊ ကင်ပွန်းချဉ်ရွက်ကို ပုစွန်နှင့် အရည်နည်းနည်း စပ်စပ်လေးထည့်ပေးသည်က 'စံ'၏ ထမင်းချိုင့်ပါ။ 'ကေသီ' က ငါးလေးအိုးကပ်နှင့် မျှစ်ကြော်မို့ ဟင်းက စုံပြီး များနေသေးတာပါ။ “ဝန်ထမ်းတွေက သူတို့အလုပ်ခန်းမှာပင် စားကြတာမို့ 'စံ' နှင့် 'ကေသီ' က နှစ်ဦးတည်း သီးသန့်စားဖြစ်လေ၏။ ထမင်းစားတာကို သွက်သွက်လုပ်ပြီး လုပ်ငန်းလုပ်လက်စကို ဆက်လုပ်ရလေသည်။

တစ်စုံတစ်ယောက်ထံမှ phone ဆက်လေမလားဟု မဝံ့မရဲ မျှော်လင့်ထားပေမယ့် စောင့်စားသည့်အတိုင်း ဖြစ်မလာပါချေ။ ဘယ်လိုလဲ ... ဘာကိုမှ အသိမပေးပါလား။ လူကို ဒွိဟစိတ်တွေနဲ့ ဦးနှောက်ခြောက်အောင် ပဟေဠိဝှက်ရတယ်လို့၊ စောင့်မျှော်ရသူ၏

အမောကို စာနာစိတ်မရှိသလိုနှယ်ပါလေ။

ညနေစောင်း (၅) နာရီကျော်အထိ အလုပ်ထဲ စိတ်သိပ်မရောက်တာမို့ အိမ်ပြန်ရန် ပြင်ရတော့၏။ ဒီစိန်ပွားကို မည်သို့သယ်ရပါမည်နည်း။ ဝယ်လာသည့်ပုံစံဖြင့် သယ်ရုံသာ ရှိပါသည်။ အိမ်မှာ ထူးခြားမှုရှိလျှင်ဖြင့် မေမေတော့ သိနိုင်မည်သာ။ 'စံ'အတွက် အိပ်ထောင်ရေးကို အစပျိုးပြောထားပြီး ခုတလော ငြိမ်ချက်သားကောင်းနေတာမို့ စိတ်အေးလက်အေးဖြစ်ခါမှပဲ ဒီလိုဒီလိုတွေဖြစ်လာတာ မဟုတ်လား။

“ပြန်ကြမို့ ကေသီ”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ”

“တခြားဝင်စရာ၊ ဝယ်စရာ ရှိသေးလား”

“မရှိပါဘူး မမရဲ့”

“ဒါဆို မမကားနဲ့ပဲ လိုက်ခဲ့လေ၊ လမ်းထိပ်အထိ လိုက်ပို့ပေးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

သိမ်းစရာရှိတာကို သိမ်းပြီး ရုံးခန်းမီးပိတ်ကာ တံခါးကို lock ချလိုက်ပါ၏။ ဝင်းအဝမှာ ညနေ (၆) နာရီ ညဆိုင်း duty ခိုန်း နေ ဦးစိုင်း ရောက်နေပြီမို့ နေ့ဆိုင်းဆင်းနေသည့် ဦးကြည်မောင်ပါ အတူရှိနေလေသည်။ လုံခြုံရေးဝန်ထမ်းလူကြီးနှစ်ဦးကို အငြိုးဖြင့်

၂၁၀ * မမသဒ္ဒါမောင်

နှုတ်ဆက်လိုက်ပြီး ကားကို မောင်းထွက်ခဲ့ပါ၏။

ညနေဆည်းဆာက ဒီနေ့မှ သာသာယာယာရှိနေပါသည်။
လိမ္မော်ရင့်ရောင် သွေးနေပါသည့် နေက တိမ်တောက်ချိန်အလှကို
ဖော်ကျူးနေသည့်နယ်ပါ။ အကျည်းတန်လှချိန်ဟု ကျားဆရာတွေ
တင်စားကြတာမို့ မီးပွင့်မှာ ကားရပ်စဉ် ပြုံးလိုက်မိလေ၏။ ဘေးမှာ
ယှဉ်ရပ်လိုက်ပါသည့် ကားပေါ်မှလူကိုတော့ 'စံ' မမြင်လိုက်ပါချေ။

အခန်း (၁၈)

ကားကို ဆင်ဝင်ရှေ့ ထိုးရပ်လိုက်ပြီး ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်
၏။ လက်မှာ ကားသော့ကို ဝှေ့ရမ်းလျက် လေချွန်သံသဲ့သဲ့မျှ ထွက်
ကာ တိုက်ထဲဝင်လိုက်ပါသည်။ ဧည့်ခန်းမှာ ဘယ်သူမှ ရှိမနေတာ
ကြောင့် အပေါ်ထပ်သို့တက်ရန် လှေကားထံ ဦးတည်လိုက်မိ၏။

“အမယ်... အမယ်... ဒီနေ့ ရာသီဥတု တယ်သာယာနေ
ပါလားဟေ့”

“ဟာဗျာ... အနီတီငယ်ကလည်း”

“မဟုတ်လို့လား၊ အမြဲတမ်း လငပုပ်ဖမ်းထားတဲ့ သုန်သုန်
နှုတ်နှုတ်က အခုတော့ ပျားရည်မြစ်ထဲက မလိုင်လုံးလေးကို နှံ့ထား

၂၂ * မမသဒ္ဒါမောင်

သလို ချုံမြနေတဲ့ အပြုံးလေးနဲ့လေ”

အန်တီငယ်၏တင်စားလိုက်သည့် စကားကြောင့် သူ တဟား
ဟား ရယ်မိလေတော့၏။ လူက အလိုလို အပြုံးနေတာ အမှန်ပါ။
ဒီလိုအပြုံးမျိုး ဒီလိုကြည်လင်သည့်မျက်နှာလေးကို ခဏတာ ဖျတ်ခနဲ
မြင်လိုက်ရတာတောင်မှ သူ့စိတ်က ငြိမ်းချမ်းနေရတယ်လို့ တစ်သက်
လုံးသာ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရခဲ့လျှင် အဘယ်မျှ ပျော်ရွှင်ပြီး စိတ်ချမ်းသာလိမ့်
မည်နည်း။ ကိုယ်တော့ ရှေးတော့မယ်ထင်ပါရဲ့ ‘ထိပ်ထားစံ’။

“ဒီလိုပါပဲဗျာ”

“ကောင်မလေးဆီက အဖြေပြန်ရခဲ့လို့လား”

“အဝေးကြီးလိုပါသေးတယ် အန်တီငယ်ရဲ့”

“ဒါတောင်မှပဲ မျက်နှာက ပိုရသလိုဖြစ်နေရတယ်လို့”

“ခဏလေး မြင်ခဲ့ရုံပါ”

“ဘယ်လို... ဘယ်သူ့ကိုလဲ”

“သူ့ကို”

“ထိပ်ထားစံလား”

“အင်း”

“ဘယ်မှာတွေ့ခဲ့လို့လဲ”

“မီးပွင့်မှာ”

“ဒါကိုများ”

အရာရာတိုင်းထက်ပို၍ * ၂၃

“အန်တီငယ် ဘာမှမသိပါဘူးဗျာ”

“အံ့မာ... ငါ့ကိုများ လျှို့ဝှက်သေးတယ်”

“အချစ်ဗျ... အချစ်၊ အချစ်ဆိုတဲ့ ဘာသာမေ့ကို အခုမှ
ရှိန်းရာဇာက သိတော့တယ်”

“ရှေးပါဟယ်... ရှေးနေပြီ”

အိပ်ခန်းထဲဝင်ကာ အိပ်ရာထက် ပစ်လွှဲအိပ်လိုက်ပါသည်။
အန်တီငယ်က လျှော်ဖွပ်မီးပုတိုက်ထားပါသည့် သူ့အဝတ်အစားတို့ကို
ခြင်းတောင်းအပြန်ထဲ ထည့်လာပြီး ဗီဒီယိုဖွင့်၍ စီထည့်ပေးနေပါ၏။
သူတို့သားအဖ မရှိချိန်မျိုးမှာသာ အိပ်မှကောင်မလေးတွေကို ဝင်၍
အခန်းရှင်းခိုင်းပေမယ့် သူတို့ရှိနေရင်ဖြင့် အန်တီငယ်ကိုယ်တိုင် ဝင်
လုပ်ပေးတတ်လေသည်။

“ပီတိစား အားမဖြစ်ဘူး သားရွှေသွေးရေ၊ ရေချိုးဖို့ ပြင်
တော့၊ ကိုကို ရေချိုးတာ ပြီးလောက်ပြီ၊ တအောင့်နေ ညစာစားရ
အောင်”

“အန်တီငယ်”

“ဘာတုန်း”

“အန်တီငယ် ချစ်ခဲ့တုန်းကလည်း ဒီလိုမျိုးပဲလားဟင်”

အန်တီငယ်က မျက်စောင်းလှည့်၍ ခဲလိုက်လေ၏။ စိတ်တို့
အောင် ပြောတာမျိုး မဟုတ်ရပါ။ ဒီလိုခံစားမိချိန်မှာ တစ်ပေးဘက်

ယောက်ကို ရင်ဖွင့်ချင်တာက သဘာဝပဲ ထင်ပါရဲ့။ ဖက်လုံးကို တင်းကျပ်စွာ ဖက်ထားလိုက်မိ၏။ ‘ထိပ်ထားစံ’ သာ ဖြစ်နေလျှင် သူ အအော်ခံရလေမည်သာ။ အတွေးဖြင့် ပြုံးလိုက်မိပြန်၏။

“အသက် (၄၀) ကျော် အပျိုကြီးကို မဟုတ်တာတွေ မေးရလား”

“(၄၀) ကျော်မှ ဘဝက စတာဆို၊ ကြီးကြီးငယ်ငယ် အချစ်ဆိုတာ ရင့်အိုဟောင်းနွမ်းသွားတဲ့အရာမှ မဟုတ်ဘဲ”

“ဟယ်! ... အဒေါ်ကို ရှက်ရကြောက်ရမှန်းမသိဘဲ လျှောက်ပြောနေပြန်ပါပြီ၊ ဒီကောင်လေးကတော့လေ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အန်တီငယ်က အချစ်ကို ရှာတွေ့ခဲ့ဖူးတဲ့ senior ဝဲဟာ၊ ကျွန်တော့်ထက် ပိုသိပိုတတ်မှာပေါ့ မဟုတ်ဘူးလား”

အန်တီငယ်က အဝတ်စီတာပြီးပြီး သူ့မိမိကို ပြန်ပိတ်လိုက်လေ၏။ အသက် (၄၀) စွန်းနေပြီဖြစ်သည့် အဒေါ်ဖြစ်သူက အိမ်ထောင်ပြုမည်ဆိုလည်း ပြုလို့ရပါသေးသည်။ မွေးစကတည်းက အမိမဲ့ခဲ့ရသည့် တူကလေးကို သားသမီးရင်းချာနယ် ပြုစုစောင့်ရှောက်ခဲ့တာမို့ အမေတစ်ယောက်နယ် သူ့ကို မေတ္တာပေးခဲ့တာပါလေ။

“အချစ်လား”

“အင်းလေ”

“ဘဝနဲ့ယှဉ်ရင် ဆီးစေ့လောက် အမှုန်အမွှားလေးပဲ”

“အာ ... မဟုတ်တာ ပြောပြီ”

“သားသိထားတဲ့ အချစ်နဲ့ အန်တီငယ် သိခဲ့တဲ့အချစ်က တူမှ မတူတာကိုး၊ ဒီလိုပဲပြောရမှာပေါ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ အန်တီငယ် ဘဲဘဲကြီးက အသည်းခွဲခဲ့လို့ များလား”

“အေး ... မင်းသိတဲ့ အချစ်က ချိုမြိန်ကောင်း ချိုနိုင်ပေမယ့် အန်တီငယ်သိတဲ့ အချစ်ကတော့ ခါးခါးကြီးပဲ မောင်ရာဖာရဲ့ လေများမနေနဲ့ ... ရေချိုးပါတော့”

ရွှေပြောတာများလား။ သို့တည်းမဟုတ် အမှုန်ကိုပဲ ပြောလေသလား ... သူမသိပါ။ အန်တီငယ်က သူ့အခန်းထဲမှ ထွက်သွားပြီမို့ အပျင်းထူနေ၍ မဖြစ်တော့ပါလေ။ ရေချိုးရန် ပြင်ဆင်ရတော့၏။ အချစ်က ခါးသတဲ့။ မဖြစ်နိုင်တာ။ ဒီလိုသာဆိုလျှင် ဆယ်ကျော်သက် မနူးမနပ်အရွယ်မှာ အချစ်ဆိုသည့် ‘အေဒင်ပန်းသီး’ ကို ဘယ်သူက ခြည်းစမ်းကိုက်ကြည့်မိမှာလဲ။

ဒါဖြင့် မင်းကရော ‘ထိပ်ထားစံ’ ... ကိုယ့်ကို ဆေးခါးကြီးပဲ ပြန်တိုက်မှာများလား။ မဖြစ်ဘူးနော် ... မဖြစ်ဘူး။ ဒီတိုင်သာဆို ကိုယ်တော့ လောကကြီးထဲမှာ ဆက်မရှင်သန်နိုင်တော့ဘဲ ဆွေးမြေ့ခြောက်သွေ့တဲ့ သစ်ပင်လို သေဖို့တာ ရှိတော့မှာပါ။ ချစ်လှည်းပဲ ‘စံ’။ အချိုမြိန်ဆုံး အနမ်းတွေသာ လက်ဆောင်ပြန်ပေးပါ။ လှလှလှ

ဝင်တဲ့ အိမ်မက်သစ်တွေ ဖန်တီးပေးလှည့်ပါ။ လင်းလက်တောက်ပလွန်းတဲ့ အနာဂတ်ကို ဖန်ဆင်းပေးလှည့်ပါ 'စံ'။

“ဟင်ချိုး!”

“ဟိုက်လေးလေး၊ မြန်မြန်ချိုးလေ၊ ရေချိုးရင်း စိတ်ကူးတွေ ယဉ်မနေနဲ့၊ အချစ်က ဖျားရင် ဆေးကုပေးနိုင်တာမဟုတ်ဘူး”

အန်တီငယ်က အခန်းပြင်မှ သွားရင်း သူ့ကိုကြားအောင် ရိုစကားပြောသွားလေ၏။ ပြောလည်း ခံရအောင် လုပ်မိနေတာကို။ ရေချိုးခန်းထဲမှ ထွက်ကာ ခပ်တိုးတိုး ရယ်လိုက်မိပါသည်။ ခေါင်းထက်မှာ စိုနေတာမို့ ရေခြောက်အောင် သုတ်ရင်း အိမ်နေဝတ်စုံတစ်စုံရွေးလိုက်ပါ၏။ ‘စံ’ ဆိုရင်ကော အိမ်မှာနေလျှင် မည်သို့သော ဝတ်စုံမျိုး ဝတ်ထားမည်နည်း။

“လာပါ... လာပါ၊ သမီးနဲ့ မတွေ့တာ အတော်ကြာပြီပဲ”

“အန်ကယ် နေကောင်းပါတယ်နော်”

“ကောင်းပါ့ဗျာ... ကောင်းပါ့”

“အန်တီငယ်ရော”

“ရှိပါရှင်... နေ့တိုင်း မြင်နေရတာတောင်မှ မခွဲနိုင်ဘူးလား၊ နဒီ”

“အန်တီငယ်နော်... နဒီက အန်ကယ်နဲ့ လာတွေ့တာပါ။ မနက်ဖြန် sunday ဆို အန်ကယ်က Golf ကွင်းသွားမှာ မဟုတ်လား”

လှေကားမှ ဆင်းခဲ့စဉ် ဧည့်ခန်းဆီမှ စကားသံတို့ကြောင့် ‘နဒီ’ ရောက်နေလေပြီ။ အိမ်ချင်းလည်း နီးသလိုဖြစ်တာမို့ မကြာခဏ ရောက်လာတတ်ပေမယ့် ဒီနေ့တော့ဖြင့် စိတ်ကျဉ်းကျပ်သည့်နှယ် ဖြစ်နေပါ၏။ အန်တီငယ်၏သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ၏သမီးမို့ အိမ်မှလူကြီးတွေနှင့် ရင်းနှီးကြပေမယ့် သူကဖြင့် ထိုထက် မပိုချင်ပါလေ။

“ကိုရာဇာ”

“အင်း”

“အတော်ပဲ... ညစာစားဖို့ပြင်နေတာ၊ တစ်ခါတည်း ဝင်စားသွားပါ၊ နဒီ”

“မဟုတ်တာ... နဒီ အိမ်ပြန်မှပဲ စားပါ့မယ်၊ အားနာစရာကြီး”

“အားနာရမယ့်သူတွေမှ မဟုတ်တာကွယ်၊ သားက ခေါ်လေ”

“ဟုတ်သားပဲ... အလုပ်ကိစ္စက နောက်မှ ဆွေးနွေးတာပေါ့၊ အန်ကယ်လည်း ဆာလှပြီ”

ဖေဖေနှင့်အန်တီငယ် ဦးဆောင်ခေါ်ရာ ထမင်းစားခန်းဆီသို့ သူနှင့် ‘နဒီ’ က နောက်မှ လိုက်ခဲ့ရပါ၏။ ညနေစောင်း မှောင်ကာနီးမှ လာပေမယ့် ‘နဒီ’ က လှလှပပပ ဝတ်လာပါသည်။ သို့သော်၊ အင်

ချော့မျော့ဂါဝန်က အတွင်းဘက်ကို မြင်အောင် ပါးသည့်အင်္ကျီပါပဲ။ အမှတ်တမဲ့ ဆုံခဲ့သည့် တစ်မနက်ခင်းကို သတိရမိသွားရပါ၏။ ထိုနေ့ကလည်း သူမ၏ကိုယ်ပေါ်မှာ အဖြူပါးပါး အင်္ကျီလေးဝတ်ထား တာမဟုတ်လား။

ဒါပေမဲ့ ... သူမအင်္ကျီအောက်ခံက အရှက်ရမည့်အတွင်းခံ ဖျိုးမဟုတ်ပါဘဲ လက်ပြတ်စွပ်ကျယ်ပုံစံအောက်ခံက သဘာဝအလှကို ကာကွယ်ပေးအပ်ထားတာပါလေ။ အခုတော့ဖြင့် ‘နဒီ’က အတွင်းခံ အနက်ရောင်လက်တစ်လုံး Bra ဖြင့် ဝတ်လာရတယ်လို့၊ မိန်းကလေး ချင်းတူပါလျက် ကွာခြားမှုက အရှင်းသား သိသာနေလေ၏။

“ထိုင်ပါ သမီး”

“ထည့်စားနော် ... အားမနာနဲ့”

“ဟင်းတွေအများကြီးပဲ”

“မိသားစု လက်ဆုံစားခွင့်က နည်းတယ်လေ၊ ဒါကြောင့် တစ်ခါတလေ စားရတုန်း စားမြိန်အောင် ချက်ပေးထားတာ”

ဖေဖေနှင့်အန်တီငယ်က ဘေးချင်းယှဉ်၍ ထိုင်လိုက်သဖြင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ခုံတွေမှာ ‘နဒီ’နှင့် သူ ထိုင်လိုက်ရပါ၏။ စောစောက ကြည်လင်နေပါသည့်မျက်နှာက အလိုလို တည်သွားလေတော့သည်။ ထမင်းစားပိုင်းမှာ မမြင်ချင်တာ၊ မကြားချင်တာတွေ ရှိလာဦးမှာ မဟုတ်လား။ အန်တီငယ်က ထမင်းအုပ်ထဲမှ ထမင်းကို ပန်းကန်တွေထဲ

ထည့်ပေးလေ၏။

နဒီက ဟင်းပန်းကန်ထဲမှ ဟင်းတို့ကို လူကြီးတွေ ပန်းကန် ထဲသို့ အနည်းငယ်စီ ဦးဖယ်၍ ထည့်ပေးလိုက်ပါသည်။ ပြီးနောက် သူ့ပန်းကန်ထဲသို့ လှည့်၍ထည့်ပေးလိုက်လေ၏။ အန်တီငယ်က မျက်လုံးပြူးသွားပြီး ‘နဒီ’ ကို သတိလွှမ်းပေးလိုက်သော်ငြား သူ့ ပန်းကန်ထဲရောက်လာသည်က ငါးဟင်းဖြစ်နေလေတော့သည်။ စိတ် ပျက်ဖွယ်ကောင်းလေစွ။

“သားက ငါးမစားတတ်ဘူး သမီးရဲ့၊ ငါးပြေမဆို ပိုဆိုး သေးတယ်။ အန်တီငယ်စားချင်လွန်းလို့ မန်ကျည်းမှည့်လေးနဲ့ ချက် ထားတာ”

“Sorry”

“နေနေ ... အန်တီငယ် ပန်းကန်အသစ်နဲ့ ထည့်ပေးမယ်”

အန်တီငယ်က ခပ်မြန်မြန်ပင် သူ့ထမင်းပန်းကန်ကို ဖယ် လိုက်ပြီး ပန်းကန်အသစ်တစ်ချပ်ယူကာ ထမင်းပြန်ထည့်ပေးလေ၏။ ‘နဒီ’ မျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်လေပြီ။ လူကို စိတ်ဝင်စားနေမှန်း သိ နေပေမယ့် သူ့အကြိုက်ကို ဒီနေ့အထိ အကုန်မသိသေးတာ အမှန် ပါပဲ။ ထမင်းထပ်ထည့်ပေးလိုက်သည့် သူ့ပန်းကန်ထဲသို့ ‘နဒီ’ နောက်ထပ် ဘာဟင်းကိုမှ ထပ်မထည့်ခဲ့တော့ပါချေ။

“ကိုရာဇာက ငါးလုံးဝမစားတာလားဟင်”

“အဲဒီလိုတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ငါးဆုပ်ဟင်းတို့ ငါးပတ်မွှေတို့တော့ စားပါတယ်။ ငါးကြော်ဆိုလည်း ကြော်ပြီးရင် အရိုးတစ်ခါတည်း ဖယ်ပြီး အသားချည်းသပ်သပ် ထားပေးရတယ်”

“သား သုံးနှစ်အရွယ်က ငါးရိုးလည်ချောင်းထဲ စူးခဲ့ဖူးလို့ ငါးစားရမှာ ကြောက်သွားတာ သမီးရဲ့ ဒီအရွယ်ရောက်မှပဲ နည်းနည်းစီ စားဖြစ်တာ”

“ဪ”

“ဒါကြောင့် အိမ်မှာ ငါးတို့ ငါးခြောက်တို့ သိပ်မချက်ဖြစ်ဘဲ တခြားအသားတွေပဲ ချက်စားဖြစ်တယ်”

“သူရမယ့်မိန်းမတော့ အတော်ဦးနှောက်ခြောက်လိမ့်မယ်၊ အစားအသောက် ဇီဝာကြောင်လွန်းလို့”

“ပင်ပန်းအောင် ခိုင်ပါ့မလား ဖေဖေရဲ့၊ ကောင်မလေးတွေကို မှာထားမှာပေါ့”

“ခြေမွေးမီးမလောင်နဲ့ လက်ရေမစိုအောင် ထားမယ်ပေါ့လေ၊ ဘာလဲ ... တွေ့နေပြီလား”

သူ ဘာမှဆက်မပြောတော့ဘဲ ထမင်းကိုသာ အာရုံစိုက်၍ စားလိုက်ရပါသည်။ အချို့အဖြစ် အသီးမခွဲပေးပါဘဲ အန်တီယံက စတော်တယ်နီနှင့်နွားနို့ရောဖျော်ပြီး ရေခဲတုံးလေးတွေ ထည့်ထားသည့် ဖန်ခွက်အရှည်ဖြင့် ဧည့်ခန်းသို့ သယ်လာပေးလေ၏။ အလုပ်ကိစ္စမို့

သူ ထသွားလို့မဖြစ်ပါဘဲ ဖေဖေနှင့် ‘နဒီ’ ပြောတာကို အတူနားထောင်ရပါသည်။ ညဉ့်အတော်နက်လာပြီမို့ ပြန်ချိန်ရောက်ပေမယ့် ‘နဒီ’က ဖေဖေနှင့် စကားပြောမပြတ်သေးပါချေ။

“ဒါဆို ဒီ project က Ok မယ်ပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ် အန်ကယ်”

“အင်းလေ ... စဉ်းစားကြည့်တာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဒါက လကုန်ရက် လခပေးရမယ့်ဝန်ထမ်း list ပါ။ ဒါကတော့ နှစ်လယ်စာရင်းရှင်းတဲ့စာချုပ်ပါ အန်ကယ်၊ နဒီ ပြန်ပါဦးမယ်”

“မိုးချုပ်နေပြီဆိုတော့ သား လိုက်ပို့ပေးမှပေါ့”

“နေပါစေ အန်ကယ် ... နဒီ Taxi နဲ့ပဲ ပြန်ပါမယ်”

“ဒီအချိန် ထိပ်မှာ Taxi ရှားမယ် သမီးရဲ့၊ သားပဲ လိုက်ပို့ပေးလိုက်ပါကွယ်၊ အညောင်းပြေ လမ်းလျှောက်သွားလည်း ဖြစ်တာပဲကိုး”

အန်တီယံ အကြံပေးနေပြီမို့ သူ ထရပ်လိုက်ရလေတော့၏။ ကိုယ့်ရပ်ကွက်ထဲမှာမို့ ဒီလို T-shirt နှင့် Quater pants ဝတ်ထားလည်း ကဲ့ရဲ့မည့်သူ ရှိမည်မထင်ပါ။ ညမိုးချုပ်နေပြီမို့ လမ်းမှာ လူရှင်းနေမှာက အသေအချာပါပဲ။ သူနှင့်ပေးလိုက်လျှင်လည်း ရပါလျက် အကြောင်းရှာပြီး ရောက်လာသည့် ‘သိမ့်နဒီ’ မှာ မည်သို့အကြံ

၂၂၂ * မမသဒ္ဒါမောင်

အစည်များ ရှိနေမှာပါလိမ့်။

“နဒီ သွားပါဦးမယ်၊ အန်တီငယ်”

“အေးအေး သမီး”

ဖိနပ်ချွတ်မှာ ရှိနေသည့် ကွင်းထိုးဖိနပ်အနက်ရောင်ကိုပင် လွယ်လွယ်ကူကူ ဝတ်လိုက်ပါ၏။ မိုးရိပ်မိုးငွေ့ မရှိတာမို့ ထီးလည်း မယူဖြစ်ပါလေ။ သူ့နောက်မှ လိုက်ထွက်လာပါသည့် ‘နဒီ’က ခုံအမြင့် ဖိနပ်ကို စီးလာလေ၏။ လမ်းထဲလျှောက်လာတာတောင်မှ High heel စီးရတယ်လို့ “စံ” နှင့်များ ကွာပါ” ဟု စိတ်ထဲမှ ထင်မိလိုက်ပါသည်။

အခန်း (၁၉)

ကောင်းကင်မည်းမည်းမှာ ကြယ်တွေက လင်းနေတာမို့ ဒီည မိုးမရွာမှန်း သိသာနေပါ၏။ ညဉ့်ဦးယံ လေပြည်အသွေးမှာ ဂါဝန်လန် မှာစိုးသဖြင့် ‘နဒီ’ က လက်ဖြင့် ဖိကိုင်ထားလိုက်လေသည်။ လမ်း သွယ်ထက် ဘယ်သူမှ မရှိကြပေမယ့် ကားတစ်စီးနှစ်စီးကတော့ ဝင်လာတတ်ပါ၏။ လမ်းဘေးဘက် ရွှေပြီး ရှောင်ပေးစဉ် သူ့လက် မောင်းကို ‘နဒီ’က လာကိုင်လိုက်လေသည်။

“ကိုရာဇာ”

“အင်း”

“တိတ်လိုက်တာ ... ဘာတွေများ တွေးနေသလဲ”

၂၂၄ * မမသဒ္ဒါမောင်

“ဒီလိုပါပဲ”

“နဒီကြောင့် စိတ်ဆွေးလားဟင်”

ဥုံကြည့်လိုက်တာမို့ အကြည့်ချင်း ဆုံသွားရပါ၏။ ညှို့သော မျက်ဝန်းနှင့် ကြည့်နေတာမို့ မသိယောင်ဆောင်လျက် အကြည့်လွှဲ လိုက်ရလေသည်။ မလွယ်ပါလား။ ဒီပုံစံနှင့်တော့ သူ့မှာ အန္တရာယ် ရှိနေတော့မှာပါလေ။ ‘စံ’ ကိုယ့်ကို ကယ်တင်ပေးပါ။ ‘စံ’ သာ ကိုယ့်ကို ပြန်ချစ်မှသာ ဒီကုဏ္ဍိယရဲ့ထောင်ချောက်မှ လွတ်နိုင်မှာမို့ ပါပဲ။

“မဟုတ်ပါဘူး... မသိလို့ မှားတာပဲ”

“အန်ကယ်မေးတာကို ဘာလို့မဖြေတာလဲ”

“ဘာကိုလဲ”

“မေ့ယောင်ဆောင်ပြန်ပြီ... ကြည့်!”

“ဪ... သိတယ်... ကိုယ်က”

“ဘာလဲ”

“ကိုယ်... ထိပ်ထားစံကို ချစ်နေမိပြီ နဒီ”

“ဟင်!”

“ဟုတ်တယ်”

“မဖြစ်နိုင်တာ... သူနဲ့ ဒီလောက်စကားများပြီး ပြဿနာ ဖြစ်ထားတာ ဘာများကြာသေးလို့လဲ၊ ဒီမိန်းမက မျက်နှာမာတာ သိရဲ့

အရာရာတိုင်းထက်ပို၍ * ၂၂၅

သားနဲ့ ပြီးတော့... မာနလည်း အရမ်းကြီးတာ”

“တော်ပါ နဒီ၊ ကိုယ့်ရဲ့ Personal ကိစ္စမို့ ဝင်မပါချင်ပါနဲ့”

“ကိုရာဇာ”

သူ့လက်မောင်းကို ခပ်တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင်လိုက်မိပါ၏။ ကြည့်ပါဦး... ‘ထိပ်ထားစံ’ ကိုမှ ချစ်နေမိပြီတဲ့လေ။ ဘယ်လိုများ ဖြစ်ပြီး ချစ်သွားရပါသလဲ။ အနီးဆုံးမှာ ရှိနေပါသည့် ပန်းတစ်ပွင့်ကို ဖြင့် မမြင်ပါဘဲ အဝေးက ပန်းကိုမှ လှသည်ဟု မြင်နေရပါသလား။ ဘာလို့လဲ ‘ကို’... ‘နဒီ’ က ပညာတတ်ဖြစ်ပေမယ့် လစာစားဝန်ထမ်း ဖြစ်ပြီး ‘ထိပ်ထားစံ’ လောက် မပြည့်စုံ မချမ်းသာလို့လားကွယ်။

‘ထိပ်ထားစံ’ ဆိုတာ ‘နဒီ’နဲ့ အထက်တန်းကတည်းက ကျောင်းအတူတက်ခဲ့သည့် ငယ်သူငယ်ချင်းပါ။ စာတော်သည့်လူက အလယ်အလတ်အဆင့်သာရသည့် ‘သိမ့်နဒီ’ ကို စိတ်ထဲမှာတောင် မရှိသလို သာမန် major နဲ့ ဘွဲ့ရစဉ်အထိ အတူတူကျောင်းပြီးခဲ့ပါ လျက် မြင်တာတောင်မှ မမှတ်မိဘူးတဲ့။ တက်နေရတဲ့လေ့ကားက မြင့်မားလွန်းသလို ညီအောင်ထိန်းညှိနေရသည့်တန်းကလည်း ဝေး လွန်းနေတာပါလေ။

ပင်ပန်းလွန်းလှပါပြီကွယ်။ လူကြီးတွေသဘောကျ နေတတ် ထိုင်တတ်ဖြစ်ဖို့ လူတန်းစေ့ ဝင်ဆန်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားရသမျှ သဲထဲရေ သွန်သလို အလဟဿ မဖြစ်ပါစေနဲ့လား။ တကယ်ဆို ‘ကို’ အနီး

မှာ အရိပ်မဟာ မခွဲမခွာရှိနေတဲ့ 'နဒီ' မျက်ဝန်းတွေကတစ်ဆင့် ရင်ထဲ ထိမြင်ပြီး သိသင့်ပါတယ်။ မမြင်ဘူးတဲ့လား။ ရင်ထဲမှာ ခွဲခွဲနှစ်နှစ် ချစ်မိနေတဲ့ မိန်းမသားတစ်ယောက်ရဲ့ချစ်ခြင်းတွေကို သနားသဖြင့် ကရုဏာသက်စွာ သိသင့်ပါတယ်လေ။

“ဘာဆို... ဘာဆိုဘာမှမလှတဲ့ မိန်းမကို ဘယ်လိုမြင်ပြီး ကြိုက်သွားရတာလဲ”

“ကြိုက်တာမဟုတ်ဘူး၊ နဒီ၊ ချစ်တာပါ။ ဟောဒီရင်ဘတ် ကြီး ဖုတ်လှိုက်ဖုတ်လှိုက်နဲ့ ဂနာမငြိမ်ငြိမ်အောင် လှုပ်ရှားပြီး ချစ်မိ သွားတာ၊ နင့်နင့်သည်းသည်းနဲ့ စက္ကန့်မလပ် သတိရနေတာ၊ သူ့မျက် နှာလေးကို အချိန်ပြည့်မြင်ယောင်ပြီး စွဲလမ်းနေတာက အချစ်မဟုတ် လို့... ဘာလဲ”

ရင်ထဲမှာ စူးစနဲ အောင့်သွားရလေ၏။ ခဏတာ စိတ်ဝင်စား သည့် အမြင်မျိုးမဟုတ်ပါဘဲ တကယ်ပဲ ချစ်နေတာတဲ့လား။ မကြာ ခဏ ‘မုန်းလိုက်တာ’ ဆိုပြီး တဖွဖွရွတ်ဆိုခဲ့သည့် ‘ရှိန်းရာဇာ’ က ဘယ်ဆီကိုများ ရောက်သွားခဲ့ပါသလဲ။ စောင့်စားနေသူက တစ် ယောက်၊ သူ့မျှော်ငေးနေတာက တခြားတစ်ယောက်တဲ့လား။ ရက်စက် ပါ့ ကံကြမ္မာရယ်။

“အစကတော့ မုန်းတယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ်၊ မုန်းတယ်လို့ပဲ ထင်ထားခဲ့တာ၊ အမုန်းမီးတွေ

ရှိခဲ့တဲ့ ထိပ်ထားစံက အပြုံးလေးတစ်ချက်နဲ့ အဲဒီမိညွန့်ကို သေအောင် ပြုလုပ်ပြီး ရင်ထဲအေးချမ်းစေခဲ့တာလေ၊ အချစ်ဆိုတာ အမုန်းရဲ့နံရံ အခြားတစ်ဖက်မှာ ငြိမ်ငြိမ်ကလေး ရှိနေတယ်ဆိုတာ အမှန်ပဲ။ အံ့ဩ စရာကြီး”

တောင်စဉ်ရေမရ ရေရွတ်နေသည်က ဆယ်ကျော်သက်လေး နယ်လေ။ တကယ်ပါ ‘စံ’။ မင်းအပေါ်၊ ချစ်မိနေပြီဆိုတဲ့ စိတ်တစ်ခု တည်းနဲ့တောင်မှ ကိုယ် ဒီလောက်ပျော်ရွှင်နေရင် မင်းကို တစ်သက် တာ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်သာ ရခဲ့ပါက ရူးလောက်အောင် ပျော်လိမ့်မယ် ထင် ပါပြီ။

ဘဝကို လက်တွေ့ဆန်ဆန် လျှောက်လှမ်းခဲ့ပါလျက် ‘ရှိန်းရာဇာ’ ကို ချစ်ခြင်းတို့ရဲ့ အတွေးပင်လယ်ထဲမှာ မျောလွင့်စေအောင် မင်း ပြုစားခဲ့ရတယ်လို့... ခြောက်... ‘စံ’ ရယ်။

“ကိုရာဇာ မေ့နိုင်တယ်ပေါ့လေ”

“ဘာကိုပြောတာလဲ”

“သူ့ကြောင့် သိန်းထောင်ချီ အရှုံးပေါ်ခဲ့တာ၊ သူ့နှုတ်သရမ်း ခဲ့လို့ ပျက်စီးဆုံးရှုံးခဲ့တာ၊ မှန်သမျှကို ဘာမှမဖြစ်ခဲ့သလိုမျိုး မေ့နိုင် တယ်တဲ့လား”

လမ်းဘေးမှာရှိနေသည့် ခဲလုံးလေးကို အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့ ကန် လိုက်သည်က သူ့ပါပဲ။ ‘နဒီ’ လည်း ဒီခဲလုံးလေးနယ် သူ့ စွန့်ပစ်

ဖယ်ကျဉ်ခြင်းကို ခံရသည့်နှယ်ပါ။ အလေးအနက်မထားခဲ့ဘူးပေါ့။ လှတယ်ဆိုရုံလေးသော်မျှ ငဲ့မကြည့်ချင်ဘူးပေါ့။ ဒီလို slim body လေးဖြစ်အောင် Gym အမြဲကစားခဲ့ရတာ။ ဒီလိုအသားအရေလေး ဝင်းနေအောင် မကြာခဏ Spa သွားခဲ့ရတဲ့ ကုန်သမျှငွေတွေက သူ့ ကြောင့် သူ့အတွက်ဆိုတာကို နည်းနည်းလေးမှ သိမထားသွားတဲ့လား။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်စိတ်ရှိအောင် ပြုလုပ်ကြိုးစားပြီး သူ့အနီး အမြဲနေခွင့်ရအောင် ဂရုတစိုက်ရှိခဲ့သည့် ရလဒ်က ဥပေက္ခာ ပြုခြင်းတဲ့လေ။ ‘ပန်းစံပယ်’ နန်းလယ်မပေါ်ခိုက် ‘ခွင့်နယ်’ ‘နဒီ’ ကို အမြဲသုံးခဲ့တာတဲ့လား။ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း မြင်တွေ့နေရပါလျက် ခန္ဓာကိုယ်ချင်းလည်း အမှတ်တမဲ့ ထိတွေ့မိခဲ့ပါလျက် သူ့နှလုံးသားက ‘နဒီ’ အပေါ် အေးစက်စက်တုံ့ပြန်တာတဲ့လေ။

“ဖေဖေပြောခဲ့လို့ပါ နဒီ”

“ဘာလဲဟင်”

“ငွေကြေးဆုံးရှုံးတာက အချိန်မရွေး ပြန်ရှာပြန်ဖြည့်လို့ရ တယ်တဲ့ ဒါပေမဲ့... နှလုံးသားက ဖြစ်တည်လာတဲ့ ချစ်ခြင်းကိုတော့ ဆုံးရှုံးရရင် ဘယ်လိုမှ ဘယ်နည်းနဲ့မှ အစားထိုးလို့မရဘူး၊ နဒီ။ ဆုံးရှုံးရမှာကို ကြောက်ရွံ့နေတာ... အဲဒါ အချစ်ပဲ”

“သူများတွေတောင် မျက်နှာများတတ်ကြတာပဲ၊ အချစ်က တစ်ကြိမ်တစ်ခါသာ ဖြစ်တည်တတ်တာမှ မဟုတ်တာ”

“ကိုးကွယ်တတ်တဲ့အရာမဟုတ်ဘူးလို့ ဆိုလိုချင်တာလား။ မှန်ပါလိမ့်မယ်၊ နဒီ။ အသစ်တစ်ဖန်မွေးဖွားတိုင်း အချစ်မဟုတ် ဘဲ၊ ဟောတစ်ယောက် ဟောတစ်ယောက်ဆိုပြီး မျက်နှာများကြတာ က စိတ်အပျော်ရှာကြတာ ဖြစ်မှာပါ။ အချစ်ကို အလေးအနက်မထား တတ် ဇာန်ဖိုးမထားတတ်သူတွေက ဘာမဆိုပေါ့ပေါ့လေးလုပ်တတ်၊ တွေးတတ်ကြမှာပဲ၊ ချစ်ခြင်းက ဒဏ်ခတ်တတ်တာကို သိမှမသိကြပဲ ကိုး”

ဘုရားရေ!... အချစ်က ဒဏ်ခတ်တတ်သတဲ့လား။ ဘာမှ မရှိသေးတဲ့ ကာလတိုလေးမှာ ချစ်ခြင်း၏ ဘာသာဗေဒကို သူ အဘယ် သို့များ သိနားလည်နေခဲ့ပါသလဲ။ အံ့သြရပါ။ ဘာမဆို စိတ်မြန်လက် မြန် ဒေါသတကြီးဖြင့် ဆုံးဖြတ်လုပ်ဆောင်တတ်သည့် ‘ရှိန်းရာဇာ’ က ခုတော့ဖြင့် သိုးငယ်လေးနှယ် နူးညံ့ငြိမ်သက်နေတာပါလေ။ လူ တစ်ယောက်ကို တခြားလူတစ်ယောက်နှယ် ပြောင်းလဲစေတာ အချစ် တဲ့လား။

ထူးဆန်းလေစွ။

လေတစ်ချက် ဝေလိုက်ပေမယ့် ရင်ထဲမှ အပူက မအေးမြ နိုင်ခဲ့။ တစ်ဖက်သတ်ချစ်ခြင်းက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လောင်မြိုက်စေ သည့် မီးတစ်စများ ဖြစ်နေမလား။ စာကယ်ဆို သူနှင့်အနီးဆုံးမှာ ရှိနေပါသည့် ‘နဒီ’ က သူ့ချစ်ခြင်းကို ရရှိနိုင်ဖို့ chance အများဆုံး

ရှိတာပါ။ နင်တော့ ငယ်ငယ်တုန်းကလို ငါ့အပေါ် အထက်စီးဆန် အနိုင်ပိုင်ချင်ပြန်ပါရောလား ‘ထိပ်ထားစံ’။

“နဒီ ... နဒီက ...”

“ကိုယ် သိပါတယ်”

“ဟင်!”

အလို! ... သိတယ်တဲ့။ သိနေတာတဲ့လား။ ဒါဖြင့် ရှေ့ကို တစ်လှမ်းတိုးလိုက်ရုံနဲ့ ရင်ချင်း နီးကပ်သည့်အခွင့်ကို ရရှိမှာပါလေ။ သို့သော်၊ သူက ရှေ့ကိုတိုးဖို့ မရှိဘဲ နောက်ကိုလှည့်ကျောခိုင်းထွက် ပြေးချင်နေတာ မဟုတ်ပါလား။ ‘နဒီ’ တို့က ကျောပေးထားရတဲ့ ဒေါ်ပြေးလေးရဲ့မျက်နှာပြင်မှ မဟုတ်တာ ‘ကို’ ရယ်။

“နဒီအပေါ်မှာ ကိုယ် သံယောဇဉ်ရှိသင့်သလောက် ရှိပါတယ်။ (၅၂၈) ထက် မပိုနိုင်တာ ကိုယ့်ကို ခွင့်လွှတ်ပေးပါ၊ နဒီ။ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ထက် ပိုပေမယ့် အဖြူရောင်သန့်သန့်နဲ့ ညီမလေးလို ကရုဏာဂိုတာ အမှန်ပါ”

ရီဝေသည် အကြည့်တွေထဲမှာ မျက်ရည်တို့ ဒိုသီနေလေ၏။ ဝမ်းနည်းလေသလား။ အချစ်ဆိုတာ ပေးချင်တဲ့သူကို လိုသလောက် ပေးလို့မရတာ ‘နဒီ’ သိပါရဲ့လား။ နှလုံးသားဆိုတာ တစ်ခုတည်း ရှိတာပါ။ အဲဒီတစ်ခုတည်းသော နှလုံးသားကလည်း ‘နဒီ’ မဟုတ်သည့် ‘စံ’ အပေါ် အကုန်လုံးပေးလိုက်တဲ့ အချစ်တွေ အပြည့်နဲ့မို့ပါလေ။

“ကိုရာဇာ”

“နဒီ”

ရင်ခွင်တွင်း ဒိုဝင်လိုက်တာမို့ အလိုက်သင့် ပွေ့ဖက်ထားလိုက်မိပါ၏။ ခပ်ဖွဖွလေးပါပဲ။ ဒီထက်မပိုပါလေ။ အနီးသားဆုံး ဝန်ခံချက်ကို ‘နဒီ’ နားလည်သင့်ပါသည်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ မျှော်လင့်ချက်ကို ရိုက်ချိုးဖျက်ပြီး အရှက်မရစေလိုပါ။ နှစ်ယောက်တည်းသာ သိသည့်ကိစ္စမို့ ဒီနေရာမှာပဲ အပြီးအပြတ်သာ ရှိပါစေလား။

ရင်ဘတ်ဆီမှ ပူနွေးစိုစွတ်မှုကြောင့် ‘နဒီ’ ရှိုက်ငိုနေပြီမှန်း သိလိုက်ပါ၏။ ကျောပြင်ကို အသာပုတ်၍ စိတ်ပြေစေရန် ချောမိလေသည်။ ဒီတစ်ကြိမ်မို့ ခွင့်ပြုပေးတာပါ၊ နဒီ။ နောက်ဆို ဒီအခွင့်မျိုးကို ‘စံ’ ကလွဲပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ မပေးနိုင်ပါဘူး။ သံယောဇဉ်ရှိရုံနဲ့ အချစ်ဆိုတာ မွေးဖွားလာနိုင်တာ မဟုတ်မှန်း ‘နဒီ’ သိပါကွယ်။

“မနက်ဖြန် Off ရက်မို့ အပြည့်အဝ Rest ယူပါ၊ နဒီ”

မျက်ရည်သုတ်လျက် ခေါင်းညှိတ်လေ၏။ လှသည့် မိန်းကလေးမို့ ဂိုတာတောင် အလှမလျော့သွားပါလေ။ သို့သော်၊ မချစ်မိတာတ ဘာကြောင့်ပါလဲ။ ကိုယ့်အပေါ် နားလည်မှုရှိပြီး လိုက်လျောမှုတွေ ဒို့လိုလျက် ချစ်ခြင်းက ထူးဆန်းစွာ ဖြစ်မလာတာလေ။ ဒါကြောင့်လည်း အချစ်ဟာ ဆန်းကြယ်သည်ဟု တင်စားကြတာ မဟုတ်ပါလား။

“ညဉ့်နက်နေပြီ”

“နဒီ သွားတော့မယ်”

Goodnight! ဟု မနှုတ်ဆက်ဖြစ်ပါ။ အိပ်မက်လှလှမက်မက်
စေဟုလည်း ဆုမတောင်းပေးမိပါလေ။ ခြံတံခါးအသေးပေါ်မှ တွန်း
ဖွင့်ဝင်သွားပါသည့် ‘နဒီ’ ကျောလေးကို ခဏမျှ ကြည့်နေမိပါ၏။
အိမ်တံခါးဖွင့်သံ၊ ပိတ်သံကိုပါ ကြားပြီးမှ ခြံရှေ့က တစ်လှမ်းချင်း
လှမ်းထွက်ခဲ့ပါသည်။ တစ်လမ်းကျော်ရှိ အိမ်အထိ လမ်းပြန်လျှောက်
ဦးပေမည်။

ကောင်းကင်တစ်ခွင် မည်းနက်နေပေမယ့် ကြယ်ရောင်
ကြောင့် အလင်းပြပြလေးတော့ ရှိပါ၏။ ကွန်ကရစ်ခင်းထားသည့်
လမ်းထဲမှ ခပ်မှန်မှန်လျှောက်ခဲ့ပြီး လမ်းမကြီး၏ Platform ပေါ်မှ
ဆက်လျှောက်လာခဲ့ရလေသည်။ လမ်းမကြီးမှ ခုချိန်ဖြင့် ကားတွေ
သွားလာတာ ခပ်ကျကျပါပဲလား။ သူတို့လမ်းထဲ ပြန်ဝင်ခဲ့စဉ် နာရီမှ
ည (၁၂) နာရီထိုးသံကို ကြားရလေ၏။

အိပ်ပျော်နေပြီလား ‘စံ’။

ဒါမှမဟုတ် လုပ်လက်စအလုပ်တွေကိုပဲ လက်စသတ်နေ
တာများလား။

သို့တည်းမဟုတ်... အိပ်ရာထက်မှာပဲ နစ်မြိုက်စွာ အိပ်မော
ကျနေပြီး သက်ဝင်လှပသည့်မက်မောဖွယ်ရာ အိပ်မက်တွေထဲ မွေ့
လျော်နေလေမလား။

အတွေးဖြင့် တစ်ယောက်တည်း ပြုံးလိုက်မိပါသည်။ ခြံတံခါး
ကို ဖွင့်ဝင်၍ အတွင်းမှ ကလန်ပြန်ထိုးလိုက်မိ၏။ အိမ်ရှိရှာဆီ ဆက်
လျှောက်လာခဲ့ပြီး ခြေလှမ်းတို့က မြက်ခင်းစပ်မှာ ရပ်သွားရလေသည်။
လေအစော့ လွင့်ခနဲ ကြွေကျလာပါသည့် စကားပွင့်လေးကို သူ
ကောက်ယူလိုက်ပါ၏။ လှလိုက်တာ။ ချစ်စရာလေး။ ‘စံ’ နဲ့တောင်
တူနေသေးတာပါလေ။

ဟုတ်တယ်... ‘စံ’ လိုပဲ သဘာဝအလှ၊ သဘာဝပွင့်ဖတ်
လေးတွေဖြင့် နူးနူးညံ့ညံ့လေး လှနေတာပါ။ ဘေးမှာ ဒုက္ခပေးနိုင်မည့်
ဆူးတို့ ရှိမနေပါ။ ဆွတ်ချင်သူကို ညှို့ငင်ဆွဲဆောင်သည့် ပူလောင်
သည့် အလှမျိုးလည်း မရှိ။ လူကို အဆိပ်အတောက်ဖြစ်စေမည့်
ရနံ့မျိုးလည်း မရှိပါဘဲ ခပ်သင်းသင်းလေးသာ ရသည့် ရနံ့လေးသာ
ရှိနေတာပါလေ။

ပန်းပွင့်လေးကိုယူ၍ အိမ်ထဲသို့ ဝင်၍ တံခါးကို သော့ခတ်
လိုက်ပါ၏။ အပေါ်ထပ်သို့ လှေကားမှတစ်ဆင့် တက်ခဲ့ပါသည်။
အိပ်ခန်းထဲဝင်လိုက်စဉ် ညအိပ်မီးပြာလေးကိုဖွင့်ကာ အခန်းမီးတို့ကို
ပိတ်လိုက်၏။ အိပ်ရာထက် အသာလှဲလိုက်ပြီး ရင်ဘတ်ပေါ်မှာ စကား
ပွင့်လေးကိုတင်လျက် မျက်စိကို မှိတ်ထားလိုက်မိပါသည်။

အိပ်တော့မယ် ‘စံ’။

အိပ်မက်တွေထဲမှ ဆုံကြပါစို့။

* မမသဒ္ဓါမောင်

ကိုယ့်လက်မောင်းကို ဖြိုတွဲမှာလား။

ဒါမှမဟုတ် ရင်ခွင်ထဲ ခိုဝင်နားလှည့်လေမလား။

အပြုံးတွေ ဖလှယ်ပြီး အချစ်ရဲ့နန်းတော်တံခါးကို ဖွင့်ပေး

လှည့်ပါ 'မိ'။

သိပ်ချစ်လွန်းလို့ပါ။

အခန်း (၂၀)

ကားကို ခြံထဲသို့ ကွေ့ဝင်လိုက်စဉ် ခြံထဲမှာ အလုပ်ရှုပ်နေသည့် မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ကို မြင်လိုက်ရလေ၏။ ဝါးလုံးတရမ်းရမ်းဖြင့် ဘာတွေများလုပ်နေသည်မသိပါ။ သူ့ကားဝင်လာတာကိုပင် မသိဘဲ အလုပ်ရှုပ်နေတာပါလေ။ ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ပြီး တိုက်ဘေးဘက်နေရာဆီ လျှောက်လိုက်ပါ၏။

“နင့်အရပ် ပေမပို ဒေါက်မပိုနဲ့ ဝါးလုံးကို ယူလာရသလား ချွတ်ရယ်”

“ဒီဝါးလုံးပဲပေါ့တာ မမရဲ့၊ တခြားဝါးတွေက အလေးကြီးနို့ ချောက်လို့ရမှာမဟုတ်ဘူး”

၂၃၆ * မမသဒ္ဒါမောင်

“ပြောလိုက်ရင် ဆင်ခြေဆင်လက် ဆင်နားရွက်နဲ့ ဆင်တစ်ကောင်လုံး ငုံပြီး ပြောသာပြော... သိရဲ့လား၊ ငါ မပြောလိုက်ချင်ဘူး... ဟွန်း!”

“ဟီး ဟီး... မမကလည်း”

“နင့်ကြီးဒေါ် ပန်းတွေကလည်း တာဝတိံသာမှာ ပွင့်နေသလိုပဲ... ငါနော်... ယောက်ျားလေးသာဆိုရင် ကတောင်းကျွန်ုပ်ပြီး မျောက်လို အပင်ပေါ်စွေခနဲရောက်နေပြီ”

သူ မရယ်မိအောင် မနည်းကြီး ဣန္ဒြေဆည်လိုက်ရပါ၏။ နှစ်ယောက်တည်းမို့ ဘေးဘက်ကို သတိမထားမိဘဲ ပြောချင်ရာပြောနေသည့်နှယ်ပါ။ ခေါင်းမောပြီး လည်ပင်းရော၊ လက်ရော ညောင်းအောင် ဝါးလုံးကိုပင့်လျက် ကံကော်ပန်းခူးတာကိုသာ အာရုံစိုက်နေကြပါ၏။ ‘စံ’ ပြောလည်း ပြောချင်စရာ ပန်းပွင့်တို့က ခေါင်ဖျားကင်းတွေမှာသာ ပွင့်နေတာ အမှန်ပါပဲ။

“ရတော့မယ်... ရတော့မယ်၊ နည်းနည်းထပ်လိမ့်လိုက်၊ မမ”

“နင့်ဘကြီးသွားလိမ့်... ဒီလောက်ချော်ချော်... အမေ!”

အနောက်သို့ ခြေလှမ်းဆုတ်လိုက်သလို အားဖြင့် ဝါးကို လှည့်လိုက်သဖြင့် လူက ယိုင်ခနဲဖြစ်သွားကာ သူ့ခြေထောက်ကို လာနှင်းမိလေ၏။ ဝါးလုံးကိုရော၊ လူကိုပါ အပြန်ပမ်းထိန်းပေးလိုက်ရ

အရာရာတိုင်းထက်ပို၍ * ၂၃၇

ပါသည်။ ပန်းခိုင်ကျလာ၊ မလာတော့ သူ မမြင်ပါ။ ဘုတ်ခနဲပြုတ်ကျလာသည်က ကံကော်ပန်းမဟုတ်ဘဲ ခါချဉ်ထုပ်ဖြစ်နေလေတော့၏။

“အား! ... နာတယ် ... ကိုက်တယ်၊ ကိုက်တယ်၊ မမခူးတာ ပန်းမဟုတ်ဘဲ ခါချဉ်ထုပ်ကြီး”

“ဘာ... ဟား ဟား၊ ဟား ဟား”

ပန်းခက်အထင်ဖြင့် အပြေးအလွှားသွားကောက်သည့် ‘ရွှေဝါ’ တစ်ယောက် ခြေခါလက်ခါဖြင့် စွေစွေခနဲနေတာကိုကြည့်ပြီး သူပါ ‘စံ’ နှင့် အတူရယ်မိလေတော့၏။ ကောင်မလေးကို သနားမိပေမယ့် ရယ်ချင်စိတ်က ထိန်းမရတာကိုး။ သူက လက်ထဲကိုင်ထားသည့် ဝါးလုံးဖြင့်ပင် အရွက်ထုပ်ကို ခြစ်ညှိုးရိုးအုတ်တံတိုင်းဘက်သို့ ရွှေ့ပေးလိုက်ပါသည်။ သဲမြေပြင်ထက် ပုံလျက်သား ထိုင်နေပါသည့် ‘စံ’ ကဖြင့် ရယ်လို့ကောင်းနေစဲပါပဲ။

“ဟင်း ဟင်း... ပန်းခူးတာလား၊ ခါချဉ်ထုပ် ဖြုတ်ချတာလား”

“အံ့မယ်... ပန်းခူးတာပါနော်၊ ဝါးလုံးက ချော်ပြီး အဲဒါကို ရိုက်ချသလိုဖြစ်သွားတာ”

“ဦးဦးဒေါက်တာရေ... ကယ်ပါဦး”

“ပရုပ်ဆီ မလှူးနဲ့နော်၊ ဆေးဗူးအစိမ်းရောင်လေးရှိတယ် မဟုတ်လား၊ အထဲမှာ ပန်းရောင်အရည်လေးတွေ ရှိတာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အေး... အဲဒါ သွားလိမ်းချေ၊ နာနာပွတ်ပြီး လိမ်းနော်၊ မြန်မြန်အဆိပ်ပြေအောင်”

‘ရွှေဝါ’ တစ်ယောက် အိမ်တွင်းသို့ ပြေးလေပြီ။ ထိုင်လျက် သားလေး ဖြစ်နေသည့် ‘စံ’ ကို သူ လက်ကမ်းပေးလိုက်ပါ၏။ အလိုက်သင့် လှမ်းဆုပ်ကိုင်ခြင်းမရှိပါဘဲ သူမဘာသာ သူမ ထရပ် လိုက်လေသည်။ ပြောသားပဲ... ‘စံ’ က မာနအကြီးစားလေးပါဆို နေမှ။ ဘောင်းဘီမှာ ကပ်နေသည့် သဲမှုန်တို့ကိုပင် တဖျတ်ဖျတ် ခါထုတ်လိုက်လေ၏။ အဲဒီလို သူ၏ ‘စံ’ က ဟန်မရှိတာပါ။

“ပန်းမကြိုက်ဘူး ထင်ထားတာ”

“ဟုတ်တယ်... စံက ပန်းကို အပင်မှာပွင့်နေတာကို သဘာဝအတိုင်းပဲ ကြိုက်တယ်၊ ခူးတာ ပန်တာမျိုး မကြိုက်ဘူး၊ အခုဟာက ရွှေဝါ ဘုရားကပ်ချင်တယ်ပြောတာနဲ့ ခူးပေးရင်ဖြစ်တာပဲ”

“ကိုယ်ခူးပေးပါ့မယ်၊ ဒါနဲ့ အန်ကယ်ရော”

“ဖေဖေ လမ်းလျှောက်ထွက်သွားတာ မပြန်လာသေးဘူး”

သူက ဝါးလုံးကို ပြန်ဆွဲယူ၍ ထိပ်ဖျားမှာ နှစ်ချက် အသာ ဟက်၍ ဝါးပြားအသေးလေးကို Crossing ညှပ်ထည့်လိုက်ပါသည်။ ကျပ်နေအောင်လည်း စားမနောက်ဖြင့် ခပ်သာသာထုလိုက်ပါ၏။ ပြီးမှ အဆုပ်လိုက်ဖြစ်နေပါသည့် ကံကော်ခက်တို့ကို ရွှေ၍ ချိုင့်လိုက်ပါ

သည်။ အောက်သို့မကျစေရန် သတိထားပြီး ဝါးလုံးကိုသာ လျှော့ချ ချက် ‘စံ’ ခိုမည့်နေရာဆီ ထားပေးပါ၏။

ကလေးနှယ်ပင် သဘောကျစွာ ရယ်ရင်း ပန်းတို့ဖြုတ်ယူ ကိုင်ထားပုံက အပြစ်ကင်းစင်လွန်းပါ၏။ အလုပ်က သူငယ်ချင်းတွေ မြင်လျှင်ဖြင့် သူကို လှောင်ကြပေမည်။ ဆေးထိုးအပ်ကိုင်ရမည့်လက် က အခုတော့ ဝါးလုံးဖြင့် ပန်းခူးနေတာကိုး။ တော်တော်များများ ခူးပြီးတော့မှ အနားသို့ ရွှေဝါပြန်ရောက်လာပြီး သူမလက်ထဲမှ ပန်းတစ်ဆုပ်ကြီးကို ယူသွားလေတော့သည်။ သူက လက်ထဲမှာ ရှိ နေပါသည့် တစ်ပွင့်တည်းသော ပန်းခိုင်လေးကို သူမထံ လှမ်းပေး လိုက်၏။

“ပန်းပေးရင် အလှမ်းဝေးတယ်ဆိုတာ မှန်လား”

“စံ အယူမသီးတတ်ပါဘူးနော်၊ ကျေးဇူးပါ”

နှစ်ယောက်သား ဖြည်းဖြည်းချင်း လမ်းလျှောက်ခဲ့စဉ် တိုက်ရှေ့ ဒန်းဆီ ရောက်လာလေ၏။ အန်ကယ်ကိုစောင့်ရင်း ဒီမှာ ခဏထိုင်လို့ဖြစ်မှာပါ။ အိမ်ထဲမဝင်ဖြစ်သေးတာမှီ သူနှင့် ‘စံ’ ဒန်းပေါ်မှာ ပင် ထိုင်ချလိုက်ပါသည်။ မလွှဲစေရန် ခြေကိုထောက်ထားသဖြင့် ဒန်းက ငြိမ်ငြိမ်လေး ရှိနေလေ၏။ သူမက ကံကော်ပွင့်လေးကို လှည့်ကစား ရင်း ငုံမွှေးလိုက်လေသည်။

“ပန်တော့ မပန်းဘူးဆိုပြီး မွှေးတာတော့ ကြိုက်တယ်ပေါ့

၂၄၀ * မမသဒ္ဓါမောင်

လေ”

“ဟုတ်တယ်...စံကြိုက်တဲ့ ပန်းက လက်ချိုးရေလို့ ရ ပါတယ် ကိုဇေရဲ့၊ ပထမက ခရေ၊ ဒုတိယက ကံ့ကော်၊ တတိယက သနပ်ခါးပန်း...ဒါပဲ”

‘ကိုဇေ’ ဟု ဝိသိသသ ခေါ်လိုက်တာကို သူ ကြားဖြစ်အောင် ကြားလိုက်ပါ၏။ အမှတ်တမဲ့ ခေါ်လိုက်သလို သူမ သတိမထားမိသည့် နှယ်ပါ။ အကြိုက်ကစပြီး လွဲပါရောလား။ သူက ပန်းဆိုလျှင် ဝင့်ကြားစွာ ပွင့်ပြီး လှပတင့်တယ်လွန်းပါသည်။ နှင်းဆီလိုပန်းမျိုးကို ဝိသဘော ကျတာပါလေ။

“ဒါဖြင့် နှင်းဆီရော မကြိုက်ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း...စံပြောတယ်လေ၊ အပင်ပေါ်မှာ သဘာဝ အတိုင်း ရှိတာကိုပဲ ကြိုက်တာလို့”

“စံက အဆန်းပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အများကြိုက်တဲ့ နှင်းဆီကို မကြိုက်ဘူးတဲ့လေ၊ ပြီးတော့ မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး မိုးရွာတာကို သဘောကျရတယ်လို့”

သူမ၊ ပြုံးလိုက်လေ၏။ နံနက် (၈) နာရီခန့် ရှိသဖြင့် နေရောင်ခြည်က အရှေ့ဘက်မှ အိမ်ဆီသို့ ဖြာကျနေပါသည်။ သစ်ရိပ်ဝါးရိပ်ရှိသည့် ခြံမို့ နေရောင်က ကွက်တိကွက်ကြားဖြင့်

အရာရာတိုင်းထက်ပို၍ * ၂၄၁

သစ်ရွက်တွေကြားမှ ပန်းလျှိုးကွယ်လျှိုးဖြင့် သူမမျက်နှာကို အနည်းငယ် ထိုးကျနေလေ၏။ သိပ်မပူသေးသည့်နေမို့ သူမ မနှစ်သက်ပုံ မပြပါချေ။

လေပြည်က တဖြူးဖြူး တိုက်ခတ်လာတာမို့ သူမ၏ဆံပင် တိုလေးတို့ လွင့်သွားသလို နဖူးထက် ပုံကျလာလေသည်။ ဖယ်လိုက်ခြင်းမရှိတာမို့ နဖူးပြင်လှလှလေးကို ကွယ်ပေးလိုက်သလိုပါ။ ဟစ်ပြောသလို အတော်လေး အကြည့်ခံသည့် အလှပိုင်ရှင်လေးပါပဲ။ လည်တိုင်သွယ်သွယ်လေးကို အသည်းယားစွာ ကြည့်မိသည်မို့ အကြည့်ကို ဖျတ်ခနဲ လွှဲလိုက်ရလေသည်။ ရင်တွေရန်လာပါရောလား။

“စံက တစ်ယောက်တည်း မွေးလာခဲ့တာဖြစ်ပေမယ့် မိန်းမ ဆန်ဆန် ကနွဲ့ကလျ ပျော့ပျော့ပျောင်းပျောင်း သိပ်မနေဖြစ်ခဲ့ဘူး။ စာသင်ရတဲ့ အရွယ်မှာလည်း စာကိုပဲ အာရုံစိုက်ခဲ့ရတယ်။ အခု အလုပ်လုပ်တော့လည်း ဒီလိုပဲ၊ တစ်ခုဆို တစ်ခုတည်းကိုပဲ အောင်မြင်မှု ရအောင် ကြိုးစားရတာပါ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မိန်းမတစ်ယောက်ဆို တာကို မေ့သလောက်အထိ မေ့ပြီး အားခဲခဲ့ရတာ။ ဖေဖေ နေပြန် ဆောင်းလာတာ စံအတွက် ဘုရားပေးတဲ့ဆုလဒ်ပါပဲ။ ဖေဖေကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်ကုသပေးခဲ့တဲ့ ကိုဇေတို့သားအဖကို တကယ်ပဲ ရင်ထဲက နေ လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ကျေးဇူးတင်မိတာ အမှန်ပါ”

စကားအရှည်ကြီး စိတ်လိုက်လက်ရပြောတာပါလား။ အငြိမ်း

ဆယ်ခွန်းပြည့်အောင် မပြောဖြစ်ခဲ့သည့် ‘ထိပ်ထားစံ’ က ယနေ့မှ အထူးအဆန်း ဖြစ်နေလေ၏။ မိန်းကလေးပီသအောင် မနေခဲ့ပါတဲ့ လား။ သို့သော် မိန်းမဆန်ဆန် ပုံရိပ်တို့က သူမ ခန္ဓာကိုယ်ထက် ရှိနေတာကိုဖြင့် မသိသလိုပါလေ။ ဖြစ်ရလေ ‘စံ’ရယ်။

“ကိုယ့်ကို အခုထိ Family Doctor အဖြစ်ပဲ မြင်နေတုန်း လား”

“ပြောမိလို့လား”

“စံပဲ ခုန ကျေးဇူးတင်တယ်ဆို”

“ဪ... အဲဒါက ...”

“ကိုယ်တို့နှစ်ဦးသားစုကြားမှာ အဲဒီကျေးဇူးဆိုတဲ့ နံရံကြီး ကာထားတာကို မလိုလားတာအမှန်ပဲ၊ စံ၊ မိတ်ဆွေဆိုတာ ရင်းနှီးရုံ ရင်းနှီးတဲ့ အပေါ်ယံအမြင်နဲ့ လူသားတွေမှာသာ ရှိသင့်တာပေါ့။ ကိုယ်က အဲဒါထက် ပိုတယ်”

သူမ မျက်နှာအနည်းငယ်မျှ ပန်းရောင်သန်းလာလေ၏။ စောစောစီးစီး ရင်ဖွင့်စကားပြောတာက မဖြစ်သင့်ပါလေ။ အချစ်မှာ အခြေအနေ အချိန်အခါ ဆိုတာတွေ ထည့်တွက်ဖို့ လိုအပ်ပါသလား။ ရင်ထဲက အလိုလိုပေါက်ဖွားလာသည့် ချစ်ခြင်း၏တွန်းအားက ထိန်းရ ခက်လွန်းပါဘိ။ ‘ကြိုက်မရှက် ငိုက်မရှက်’ ဟု ဆိုရိုးရှိတာ မှန်သော် ငြား ချစ်တယ်ကြိုက်တယ်ဟူသည့်စကားကို ပြောဖို့အတွက်ကဖြင့်

သူ မဝံ့ရဲပါချေ။

“စံ၊ သိပါတယ်”

ဒန်းကို လက်ထောက်လိုက်သည့်အတွက် သူ့လက်ဖခံထက် သူမလက်ဝါးနုနုလေးက လာထိလေ၏။ ဆတ်ခနဲ အမြန်ဖယ်သွားပါ သည်။ မတော်တဆမှန်း သိနေပေမယ့် ရင်ထဲမှာ တဒုတ်ဒုတ်ဖြင့် အခုန်မြန်လာသည်က ‘ဇေယျာဘုန်းမြင့်’ သာ ဖြစ်လေ၏။ စောစော တုန်းက ရင်ခွင်ထဲ ကျောမှီအနေအထားဖြင့် ရုတ်တရက်ရောက်လာ သည်က တဒင်္ဂလေးလေးပါ။ အဲဒီတစ်ခဏလေးအတွင်းမှာ ‘စံ’ အပေါ် သူ အဘယ်မျှ ချစ်နေပြီဆိုတာကို သေချာသည်ထက် ပိုသေချာပြီး သိနားလည်သွားရတာပါ။

“လူကြီးတွေ ပြောရုံနဲ့ ခေါင်းညိတ်လိုက်တာမျိုး မဖြစ်စေ ချင်ဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့”

လိမ္မာပြနေတာလား။ လက်ညှိုးထောင် ခေါင်းညိတ်ဟူသည့် သမီးလိမ္မာလေးဖြစ်စေချင်ပေမယ့် နှလုံးသားမှ ချစ်ခြင်းတစ်စွန်းတစ်စ ဘဲ လက်ထပ်လိုက်တာမျိုးတော့ သူ မလိုလားပါလေ။ ကြိုးဆွဲရပ် အိမ်ထောင်ရေးမျိုးရဲ့သက်တမ်းက အဘယ်မျှ ကြာရှည်ပါ့မလဲ။ ဖိတ်ကူးယဉ်တတ်သည့်အရွယ် မဟုတ်တော့ပေမယ့် အချစ်ဆိုသည့် အရာတစ်ခုကိုဖြင့် သူမထံမှ ရချင်သေးတာပါလေ။

“ဒါဆို စဉ်းစားပေမယ်ပေါ့လေ”

“ဘာကိုစဉ်းစားရမှာလဲ”

“စံနော် ... လူကြီးကို နောက်စရာလား။ ကိုယ် အတည်ပြောနေတာ”

“မနောက်ပါဘူးရှင်၊ ဘာမှမပြောတော့ ဘာကိုစဉ်းစားရမယ်ဆိုတာကို မသိလို့ပါ”

သူ့ကို အသံညှင်းယားအောင် လုပ်နေတာပါလား။ ဖျတ်ခနဲ ဖမ်းဆုပ်ကိုင်လိုက်သည့် လက်ဖျားကို သူမ အမြန်ရှုန်းလေ၏။ သူကလည်း တမင်လွှတ်မပေးပါလေ။ အချစ်တွေ၊ အသက်တွေဆိုပြီး ကလေးကလား၊ စကားလုံးတွေကို ‘စံ’ ကြားချင်ရင် သူ ပြောဖြစ်အောင် ပြောရတော့မှာကို။ တံခါးကို ခေါက်မှ ဖွင့်မှာမှန်း ကိုယ်သိပါတယ် ‘စံ’

“ဘာလုပ်တာလဲ ... လွှတ်ပါ”

“စံ နားထောင်ချင်တယ် မဟုတ်လား”

“ဟင့်အင်း ... နားမထောင်ချင်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘာလို့ ဆိုးပြရသလဲ”

“ဘယ်မှာဆိုးမိလို့လဲ”

“စံနော် ... ကိုယ် အသံညှင်းယားလာပြီ”

“ဒါဆို ခုနဲ့ ရွှေဝါလူးတဲ့ဆေး လိမ်းလိုက်လေ”

“ကြည့်စမ်း!”

“ဟိုး! ... ဟိုးထား ... ဟိုမှာ ဖေဖေ ပြန်လာပြီ”

“ဘာရယ်”

ဆုပ်ကိုင်ထားသည့် လက်ကို သူ လွှတ်ပေးလိုက်ရပါ၏။ တုတ်ကောက်တစ်ချောင်းဖြင့် ခြံတံခါးမှ ဝင်လာသည်က သူမ ဖေဖေ အန်ကယ်ဦးအောင်ထိပ် အမှန်တကယ်ပင် ဖြစ်နေလေသည်။ သူမ တကယ်မညာတတ်ပါလေ။ နှစ်ယောက်သား ပြိုင်တူထရပ်လိုက်ပေမယ့် အန်ကယ်ကို အပြေးသွားကြိုလိုက်သည်က ‘စံ’ ပါပဲ။

“သား ရောက်နေတာ ကြာပြီလား”

“နာရီဝက်လောက်တော့ ရှိပါပြီ အန်ကယ်”

“အားနာလိုက်တာကွယ်၊ သမီးက ဖေဖေကို phone ဆက်ခေါ်လိုက်တာ မဟုတ်ဘူး၊ လမ်းထိပ်က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ မိတ်ဆွေတွေနဲ့ စကားပြောတာ ကြာသွားတယ်”

“ရပါတယ် အန်ကယ်ရယ်၊ ကျွန်တော်လည်း ဒီနေ့ off ရက်ပါ”

အန်ကယ်ကို ကူတွဲလိုက်စဉ် အဖေဖြစ်သူကို ခါးဖက်ထားပါသည့် သူမ၏လက်ဖျားကို ထိမိပြန်လေ၏။ ထမင်လုပ်လိုက်တာ မဟုတ်ရပါ။ သို့သော် သူမထံမှ မျက်စောင်းလှလှလေးကို လက်ဆောင်ရလိုက်လေ၏။ သူ၏ ‘စံ’ က ဤသို့ဤနည်း လုပ်ပါသည်

၂၄၆ * မမသဒ္ဒါမောင်

အပြုံးနှင့် မျက်စောင်းလေး ထိုးရတယ်လို့။

‘စံ’ ရယ်။ ချစ်လိုက်တာနော်။ နှုတ်က ဖွင့်မပြောဖြစ်ပေမယ့်
ဒီရင်ဘတ်ကြီးထဲမှာ ပြည့်သိပ်ကုန်နေသည့် ချစ်ခြင်းမေတ္တာတွေကို
‘စံ’ လည်း အလိုလို သိနေမှာမဟုတ်လား။ ကိုယ်တို့ သိပ်မကြာခင်
ချစ်သူတွေ ဖြစ်ကြပါစို့ ‘စံ’။

အခန်း (၂၁)

‘ကေသီ’ တို့လမ်းထိပ်ရောက်စဉ် ကားဂိတ်မှာ ကားစောင့်
နေသည့် ‘ကေသီ’ ကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် ကားကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း
အရှိန်လျှော့ကာ ရပ်ပေးလိုက်ပါ၏။ မျက်စိလျှင်သည့် ‘ကေသီ’ က
‘စံ’ ကို တွေ့လိုက်သလို ကားဆီ အပြေးရောက်လာလေတော့သည်။
မိုးက ခပ်ဖွဲဖွဲလေး ရွာနေသဖြင့် လမ်းတွေက စိုစွတ်နေပြီး သတိထား
မောင်းခဲ့ရလေ၏။

“မမ”

“အင်း”

“သိပြီလား”

“ဘာကိုလဲ”

“မမရဲ့ Secret Prince ကိုလေ”

သဘောကျစွာဖြင့် ရယ်လိုက်မိပါတယ်။ မနေ့ကပဲ အိမ်မှာ သူ့အကျပ်ရိုက်ခဲ့တာကို မျက်မြင်တွေ့ခဲ့ရတာပါလေ။ ‘ကေသီ’ ပြောမှပဲ ခေတ်သစ် အိမ်ရှေ့စံနှင့် မင်းသမီးရဲ့ရာဇဝင်အသစ်ဖြစ်လာတော့မှာလား။

ဒီအရွယ်ရောက်မှ ကလေးကလားလုပ်ရပ်တွေနဲ့ ရင်ထဲရောက်အောင် လုပ်ပေးနေတာက သူ့ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။ မည်သည့်အချိန်အရောက်မှ သဲလွန်စမပေးပါဘဲ အိမ်မှာ ဝင်ထွက်နေသူက ဒီလို လျှို့ဝှက်လက်ဆောင်မျိုး ပို့စရာမလိုပါလေ။ ဒါဖြင့် ‘စံ’ ဆီ လက်ဆောင်ပို့ပေးနေတာက ဘယ်သူများပါလဲ။

“မသိသေးဘူး”

“ဒေါက်တာ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း... မဖြစ်နိုင်ဘူး ထင်တာပဲ။ သူသာဆို အခုလို လျှို့ဝှက်ပြီး ပို့စရာမလိုအပ်တာ။ မိဘချင်းလည်း သိတာမို့ အိမ်မှာလာပို့ရင်လည်း Ok ပဲကို”

“ဒါလည်း ဟုတ်တာပဲ။ ကေသီက အဲဒီဒေါက်တာဖြစ်နိုင်မယ်လို့ပဲ ထင်ထားတာ။ ဦးနှောက်စားလိုက်တာနော်”

“စဉ်းစားမနေနဲ့ ... စိတ်ရှုပ်စရာတွေကို၊ ဒီနေ့ ဖေဖေ

ကုမ္ပဏီမှာ meeting ရှိတာ သွားရဦးမယ်”

“ဟုတ်သားပဲ ... နေ့လယ် (၂) နာရီ”

နှစ်လယ်စာရင်းရှင်းတမ်းပေးရမှာမို့ ‘စံ’ ရော ‘ကေသီ’ ပါ အလုပ်ရှုပ်နေကြပါတယ်။ ကြုံပြီးလုပ်ထားတာ မှန်ပေမယ့် ကုမ္ပဏီမှာ အမှားအယွင်းမရှိစေရန် သတိထားပြီး ဂရုစိုက်ရတာပါ။ ထမင်းစားချိန်ရောက်မှပင် အလုပ်လက်စသတ်ပြီး စစ်ဆေးသည့်စာရင်း ပြီးလေသည်။ ထမင်းကိုပင် ခပ်သွက်သွက်စားကာ ရုံးချုပ်သွားရန် ပြင်ရတော့၏။

“ကျန်ခဲ့တာ မရှိစေနဲ့နော်”

“ပါ၊ ပါတယ် မမရဲ့”

ကားတံခါးဖွင့်စဉ် ‘ကေသီ’ ကို File တွေ ပါလာတာ အကုန်ပြန်စစ်ခိုင်းပါတယ်။ စိတ်အေးမှသာ ကားပေါ်တက်ဖြစ်လေသည်။ နေ့လယ်ပိုင်း ကားလိုင်းကျပ်သဖြင့် ရုံးခွဲမှ နေ့လယ် (၁၂) နာရီခွဲခန့် အချိန်မှာပင် ထွက်ခဲ့ပါတယ်။ ကိုယ် စောစောရောက်မှ ပိုအဆင်ပြေမှာလေ။ နှစ်နှစ်ခန့် လုပ်ပေးဖြစ်ခဲ့သည့် ရုံးချုပ်ရှိ ဝန်ထမ်းတို့၏အမြင်က သူမအပေါ် မည်သို့ရှိလေမည်နည်း။

လမ်းမှာ ပွင့်မိရင်း အချိန်အတော်ကြာသွားရလေ၏။ နာရီကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်မိပြီး စောနေသည့် စိတ်ကို ဖြေလျော့ချလိုက်ရပါသည်။ ‘အလျှင်လို အနှေးတွေ’ဆိုတာ အမှန်ပဲ မဟုတ်ပါလား။

၂၅၀ * မမသဒ္ဒါမောင်

ဘေးမှာ လာရပ်သည့် ကားထဲမှ ကက်ဆက်ဖွင့်သံက အတော်ကျယ်
နေသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်မိ၏။ ဒီနေ့ ဒီခေတ်သီချင်းတွေ အကုန်
နီးပါးက ဆူဆူညံညံတွေမို့ နားထဲ သိပ်မဝင်လှပါလေ။

“ရှီ!”

“သေဦးမယ်... မျက်နှာရှူးတွေ”

ကားပေါ်မှာ မိန်းကလေးနှစ်ယောက်တည်း ရှိနေတာမို့
သီချင်းဖွင့်ထားသည့် ကားပေါ်မှ လူငယ်အုပ်စုက လေချွန်သံပေးကာ
မျက်နှာပြောင်ပြနေသဖြင့် ‘ကေသီ’ က မကြားတကြား ရေခွတ်လိုက်
လေသည်။

စိတ်အတော်လွတ်လပ်သည့်အရွယ်ကို ဘယ်လိုများ ‘စံ’
ကျော်လွန်ခဲ့ရပါလိမ့်။ လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်ခြင်းဆိုတာမျိုး အထူးတလည်
မတွေ့ခဲ့ဘဲ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်နဲ့သာ ဖြတ်သန်းခဲ့ရတာ မဟုတ်လား။

“မမရေ... လုပ်ပါဦး!”

“တစ်ချက်လောက် ပြုံးပြပါလား။ One smile, One star”

‘ကေသီ’က ချာတိတ်အုပ်စုကို လက်သီးဆုပ်ပြလိုက်စဉ်
ကောင်လေးတစ်ယောက်က လက်ဝါးထောင်လျက် ခါပြလိုက်လေ၏။
အရှက်ရသည်အထိ မနောက်တာမို့ ဒေါသမဖြစ်မိပါ။ ကားမှန်ဖွင့်
ထားတာများ မှားပြီလား။ အပြင်မှ အသံတွေကို အရှင်းသား ကြားနေ
ရတာပါလေ။

အရာရာတိုင်းထက်ပို၍ * ၂၅၁

စောစောက လက်ဝါးထောင်ပြလိုက်သည့် ကောင်လေးက
‘စံ’ ရှိရာ ရှေ့ခန်းကို တစ်စုံတစ်ခု ပစ်ထည့်လိုက်တာကြောင့် လန့်
သွားရပါ၏။ ပေါင်ပေါ်ရောက်လာသည်က Pk ငှားလေး ဖြစ်နေလေ
သည်။

“မမ ဝါးစားတဲ့ Chewing Gum လေးဖြစ်ချင်လို့ပါ”

“ငါတော့ ဒင်းကို အစိမ်းလိုက် ဝါးစားလိုက်ချင်ပြီ”

ပွိုင့်စိမ်းပြီး ကားလေးက ဂူးခနဲမောင်းထွက်သွားလေတော့
၏။ အလေးအနက်မဟုတ်ဘဲ ကြုံတာနဲ့ စိတ်အပန်းဖြေအောင် လုပ်
ကျင့်ရှိသည့် ကလေးတွေပါပဲ။ ‘ကေသီ’ က အခုမှ အသက် (၂၃)
နှစ်သာ ရှိသေးတာကြောင့် ချာတိတ်တွေ စသမျှ ပွစိပွစိဖြင့် ပြောရင်း
စိတ်တိုနေတော့သည်။

“လူကြီးကို ရိုသေမှုကို မရှိဘူး”

သူပြောသည့်စကားကို ကြားယောင်လိုက်မိသဖြင့် ပြုံးလိုက်
မိ၏။ ‘စံ’ လည်း သူ့ကို ဤသို့ပင် နောက်ခွဲမိတာလေ။ မရှိသေတာ
မျိုး မဟုတ်ရပါ။ စိတ်ထဲဖြစ်လာသည့်အတိုင်း ပြောမိရုံပါ။ ချစ်စကား
တွေ ပြောရန် တာစူနေပါသည့် သူ့ကို မပြောဖြစ်စေရန် တားမိတာ
သူ အဘယ်မျှ စိတ်ကသိကအောင်ဖြစ်လိမ့်မည်နည်း။ ‘စံ’ လည်း
ဒီချာတိတ်တွေကဲ့သို့ပင် ဆိုးခွဲမိတာပါလေ။

“မမက ဘာကိုပြုံးရတာလဲ”

၂၅၂ * မမသဒ္ဒါမောင်

“သတိရသွားလို့”

“ဘာကိုလဲ”

“ကိုဇွန်ကို”

“ဟာ! ... အဆင့်တွေ ဘာတွေ တက်ကုန်ပြီလား၊ ကေသီ
တောင် မသိလိုက်ဘူး”

“အဆင့်မတက်ပါဘူးနော်၊ ဒေါက်တာလို့ မခေါ်ရဘူးဆိုလို့
ခေါ်ဖြစ်ရုံပါ”

“အဲဒါနဲ့”

“ဘာအဲဒါနဲ့လဲ”

“ဆက်ပြောဖို့ စကားထောက်ပေးတာလေ”

“ဟင်းဟင်း”

“ဟော! ... ရယ်ပြန်ပြီ၊ မမတော့ မရိုးတော့ဘူး”

“တစ်ကိုယ်လုံး အရိုးတွေချည်းပါပဲဟယ်၊ ဘယ်မှာ အသား
ရှိလို့လဲ”

“ကြည့်! ... မမတောင် ရယ်စရာတွေ ပြောတတ်နေပြီ၊
ဒေါက်တာဇေယျာတုန်းမြင့်က ဒီလောက်အစွမ်းထက်သလား”

“ထက်ပါလိမ့်မယ် အားကြီးကြီး၊ သူပြောမယ် ကြိုလိုက်
ငါက လှည့်ပတ်ပြောလိုက်နဲ့ အီလည်လည်ဖြစ်ဖြစ်သွားတာ၊ Sun-
day တုန်းက အိမ်မှာ သူလာတုန်းလည်း ပြောဖို့ ကြသေးတယ်”

အရာရာတိုင်းထက်ပို၍ * ၂၅၃

“ပြောဖြစ်တယ်ပေါ့လေ”

“ဟင့်အင်း ... ဖေဖေပြန်ရောက်လာလို့ မပြောဖြစ်တော့
ဘူး”

“ဟယ်! ... ဖြစ်ရလေ”

“ဒါကြောင့် ရယ်မိတာပေါ့၊ လူကြီးကို နောက်ရသလားဆို
ပြီး သူ ခဏခဏ ရွတ်တတ်လို့”

“မမ”

“အင်း”

“သူ့ကို ချစ်နေပြီလား”

“ဟင်! ... ဘယ်သူ့ကို”

“ဒေါက်တာကို ပြောတာ”

‘စံ’ ခေါင်းခါပြလိုက်မိပါ၏။ မေမေတို့ ပြောစဉ်ကဖြင့် သူ
ကိုယ်တိုင် မပြောလျှင် မစဉ်းစားပါဟု ‘စံ’ ပဲ ပြောခဲ့တာပါ။ တကယ်
တမ်း သူပြောဖို့ ရည်ရွယ်စဉ် မကြားရဲဘဲ လှည့်ပတ်ပြောဖြစ်ခဲ့တာ
မဟုတ်လား။ အချစ်ဆိုတာ ဘာလဲ။ အချစ်အကြောင်းကို ‘စံ’
တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ ထိတွေ့သင်ကြားခြင်း မရှိခဲ့ပါလေ။

“မပြောတတ်ပါဘူး”

“မမကလည်း ... Yes or No ပဲ ဖြေရမှာကို”

“အမယ် ... ဘယ်က Yes or No လေး ဘယ်ကမှာလဲ

Yes ဆိုတာနဲ့ Engage တွေ Wedding တွေက နောက်ဆက်တွဲ
ပါလာတော့မှာဟဲ့၊ အပြောလွယ်တယ် ထင်နေ”

“ဟင်းဟင်း... ဒီတော့လည်း Do သာ Do ပါ မမရာ”

“အပြောကောင်းပေါ့... ငါ့ကို မလွတ်လပ်နဲ့ အတော်မြင်
ချင်နေ”

ဖေဖေကုမ္ပဏီရောက်နေပြီမို့ ကားကို ဝင်းအတွင်း ကွေ့ဝင်
လိုက်ပါ၏။ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ ဝင်လာပါသည့် ကားနှင့် နေရာလူပြီး
ရပ်ရန်ဖြစ်သွားတာမို့ လန့်သွားရပါသည်။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီနေရာကိုမှ
လာလုပ်ပါသလဲ။ ညဉ့်သည့်ကား ရပ်ရမည့်နေရာမဟုတ်ဘဲ ကုမ္ပဏီမှ
လူကြီးတွေနှင့် ကားရပ်နေရာသာ ဖြစ်ပါ၏။

“တ၊ တီ!”

“တီ!”

“ချက်ချင်းပြန်ထွက်မှာလား၊ ကြာမှာလား”

“ဒီမှာ! ...ဟင်!”

ကားပြတင်းမှ ခေါင်းပြုတ်ထွက်ကာ ပြောလိုက်ပါသည် လူကို
ပြန်ပြောရန် ပြန်လိုက်စဉ် မျက်လုံးပြူးသွားရလေ၏။ အလို! ...ဒင်း
က ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီနေရာကို ဝင်လာရဲရပါသလဲ။ ‘ကေသီ’ က
အံ့သြရင်း ကားတံခါးကိုပင် ဖွင့်ဆင်းလိုက်လေပြီ။ မတွေ့တာကြာပြီ
ဖြစ်ပေမယ့် ဒီမျက်နှာကို ‘စံ’ လုံးဝမမေ့ပါလေ။

“ရှိန်းရာဇာ”

“မှတ်မိတဲ့အတွက် ကျေးဇူးပါ”

“ရှင်က ...”

“ပင်မြင့်စံရဲ့ member မို့ meeting ရှိလို့ ရောက်လာ
တာလေ”

“ဘာ!”

ကြည့်စမ်း! ... ‘စံ’ ဒီကိုမရောက်ဖြစ်သည့် အချိန်တိုလေး
မှာပဲ ကုမ္ပဏီမှာ ရှယ်ယာတွေက ဘယ်လိုရောင်းချဖြစ်ပြီး member
ရှင်တွေ ထပ်ရောက်လာရတာပါသလဲ။ ဖေဖေတော့ ‘စံ’ ကို ဘာမှ
မတိုင်ပင်ဘဲ လုပ်ချလိုက်လေပြီ။ စိုးရိမ်တကြီးဖြင့် Lift ရှိရာဆီ အမြန်
လျှောက်ခဲ့စဉ် သူပါ လိုက်လာလေတော့၏။

“ဖြည်းဖြည်း ထိပ်ထားစံ၊ ဖိနပ်လေးကို အပြီးတကြီး မနင်း
ပါနဲ့လား”

ဖေဖေရုံးခန်းကို တန်းပြီး လာခဲ့ပေမယ့် ရုံးခန်းထဲမှာ ရှိမနေပါ။
ဝန်ထမ်းတစ်ဦးက ‘စံ’ ကိုတွေ့ပြီး ပြောပြောတာမို့ Meeting room
ဆီ ခြေဦးပြန်လှည့်ခဲ့ရလေသည်။ ‘ကေသီ’ က အနောက်မှ အပြေး
တစ်ဝိုင်း လိုက်ခဲ့ရလေ၏။ Meeting Room တံခါးကို တွန်းဖွင့်လိုက်
စဉ် အခန်းတွင်းမှာ လူအတော်စုံနေချေပြီ။

“ဟော ... ကျွန်တော့်သမီး ရောက်ပါပြီ”

၂၅၆ * မမသဒ္ဓါမောင်

“ဖေဖေ”

“လာလာ၊ သမီး၊ ဒီနှစ် member အသစ်ဝင်လာတဲ့ အထဲမှာ ရှယ်ယာအများဆုံးထည့်ပြီး ရောက်တဲ့သူနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမယ်”

ဖေဖေအနီးဆုံးမှာ နေရာယူထိုင်နေပါသည့် သူက မတ်တတ်ချပ်လိုက်ပြီး လက်ကမ်းပေးလိုက်လေ၏။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ‘ဗွေ့ရိုန်း’ ကုမ္ပဏီက လူကို ‘ပင်မြင့်စံ’ မှာ နေရာပေးခဲ့ရပါသလဲ။ ‘စံ’ တာဝန်ယူစဉ်က သူနှင့် ပြဿနာအကြီးအကျယ်တက်ခဲ့တာကို ဘယ်သူမှမသိအောင် ဖုံးအုပ်ကာကွယ်ဖြေရှင်းခဲ့တာကို ‘စံ’ နှင့် ‘ကေသီ’ သာ သိခဲ့တာပါ။ အခုတော့ ရန်သူကို မြွေပွေးခါးပိုက်ပိုက်ထားပုံဖြင့် ဖေဖေ ပြုမူမိလေပြီ။

“သမီး... ထိပ်ထားစံ”

“ရိုန်းရာဇာပါ ထိပ်ထားစံ”

“ကေသီ”

“ရှင်... မမ”

“ယူလာတဲ့ File တွေကို MD ဆီ အပ်လိုက်ပါ”

“မမ”

“စံပြန်တော့မယ်၊ ဖေဖေ”

“သမီး”

“Meeting မတက်ဖြစ်တဲ့အတွက် တောင်းပန်ပါတယ်”

အရာရာတိုင်းထက်ပို၍ * ၂၅၇

“ထိပ်ထားစံ... ခဏလေး”

ဖေဖေအနီးမှ အမြန်ဆုံး ခြေလှမ်းတို့ဖြင့် ထွက်လာခဲ့ပါ၏။ ဖေဖေမသိဘဲ နေမည်မဟုတ်ပါ။ ဘာသဘောနှင့်များ ဤသို့သော လူကို အနီးဆုံးသို့အရောက်ခံခဲ့တာပါလိမ့်။ Lift ထဲ ဝင်လိုက်စဉ် နောက်မှ လိုက်ဝင်လာသည်က ‘ကေသီ’ မဟုတ်ပါဘဲ သူဖြစ်နေလေ၏။ ကြည့်စမ်း! ... ဒင်းတော့ မဟုတ်တာတွေ လုပ်နေလေပြီ။

“တောက်! ... ရှင် ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ”

“မင်းကို လိုက်ခေါ်တာလေ”

“ဘာ”

“လူကြီးတွေရှေ့က ထွက်ခဲ့တာ ရိုင်းရာကျတာပေါ့၊ ထိပ်ထားစံ၊ လာပါ ... လိုက်ခဲ့”

လက်ကောက်ဝတ်ကို ဆုပ်ကိုင်၍ ဆွဲခေါ်လိုက်တာမို့ lift ထဲမှ ‘စံ’ လွင့်ခနဲပါသွားရလေ၏။ ကြည့်စမ်း! ... ဒင်း အတော်လေး အတင့်ရဲနေလေပြီ။ အားဖြင့် ရုန်းလိုက်ပါသော်ငြား ယောက်ျားအားကို မကျော်လွှားနိုင်ပါချေ။ ‘စံ’ က ရုန်းလေ၊ သူက ပိုအားစိုက်ပြီး ညှစ်လေမို့ လက်ကောက်ဝတ်နေရာက မခံရပ်နိုင်အောင် နာကျင်သွားရပါသည်။

“ရိုန်းရာဇာ! ... နင်”

“ဒေါသတွေကို နောက်မှဖြေတော့ ... အခု meeting

၂၅၈ * မမသဒ္ဒါမောင်

စနေပြီ စံရဲ့... ဝင်ကြစို့”

အခန်းဝမှာ ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်နေသည့် စံနှင့်သူ့ကို တအံ့
တသြဖြင့် ကြည့်နေကြပါသည်။ မျက်လုံးတို့ကို မည်သို့ရင်ဆိုင်ရမည်၊
မည်နည်း။ သေပြီ ‘ထိပ်ထားစံ’။

□ □ □

အခန်း (၂၂)

“တောက်!”

ကားကို ကုမ္ပဏီရှေ့မှာ ရပ်လိုက်ပြီး တက်ခေါက်လိုက်မိပါ၏။
ဒေါသတွေက တလိပ်လိပ်တက်လာနေတာမို့ စိတ်ကို အတော်ထိန်း
ထားရလေသည်။ ဒင်းမှာ ဘာရည်ရွယ်ချက်များ ရှိနေပါသလဲ။
လူကြီးတွေရဲ့ အထူးသဖြင့် ဖေဖေရှေ့မှာ ‘စံ’ နှင့် သူ သိထားရင်း
နှီးပြီးသားနယ် တရင်းတန်း (လိုတာထက်ပိုပြီး) ပြုမူပြခဲ့တာက
ပြဿနာကို မီးရှို့လိုက်သည့်နယ်ပါ။

အကြီးကြီးတွေ ဖြေရှင်းရတော့မှာပါလား။ ဘယ်တုန်းက
သိပြီး ရင်းနှီးနေပါသလဲဆိုသည့် မေးခွန်းနောက်မှာ နောက်ဆက်တွဲ

၂၆၀ * မမသဒ္ဓါမောင်

မေးခွန်းတသိကြီး ထပ်ပါလာတော့မှာ အသေအချာပါ။ စိတ်တိုလိုက် တာနော်။ ဒင်းကြောင့် 'စံ' အမြဲတမ်း ဒီလိုမျိုး ဒေါသတွေဖြစ်နေရင် သေဖို့သာ ရှိတော့တာလေ။ 'ရှုန်းရာဇာ'၊ ရှုင့်ကို အမှုန်ကြိတ်ပစ်လိုက် ချင်ပြီ သိပါရဲ့လား။

“မမ... အမောပြေ ဘယ်သောက်မလဲဟင်”

“အဆိပ်သာ အမြန်ဖျော်ခဲ့ပေးတော့”

‘ကေသီ’ က ဇက်ပုသွားပြီး ပြုံးမြဲမြဲဖြစ်သွားလေ၏။ တွေ့လား! ... ကိုယ့်အတွင်းရေးမှူးတောင်မှ ဤသို့ထင်နေလျှင် တခြားလူတွေကို မည်သို့ မည်ပုံ ရှင်းပြရပါမည်နည်း။ အဲဒါ ဒင်း ကြောင့်။ ဒင်းသာ တရားခံ။ ဒင်းရဲ့ပိုင်စိုးပိုင်နင်း လုပ်ရင်ကြောင့် အထင်မှားခံရတာလေ။

“တောက်! ... ဒင်းနဲ့ ဘယ်လိုရေစက်ကြောင့်မှန်း မသိ တော့ပါဘူး”

“သံပရာရည်ရပြီ၊ မမ... ဖြည်းဖြည်းသောက်နော်”

“သေလည်း အေးတာပဲ”

“မမတို့ ဘယ်တုန်းက ပိုရင်းနှီးသွားတာလဲ”

“ဘာ! ... အဟွတ်! အဟွတ်!”

“Sorry... မမ... Sorry”

“ငါက သူနဲ့ ဘယ်တုန်းက သိလို့ ရင်းနှီးနေရမှာလဲ၊ ဒင်း

အရာရာတိုင်းထက်ပို၍ * ၂၆၁

တမင်လုပ်တာ ... ငါနော်! ... ဒေါသတွေ အတောင့်လိုက် ထွက်လာ ပြန်ပြီ”

“ဟုတ်လို့လား မမရယ် ... သူ့ပုံစံကို ကြည့်ရတာ မမနဲ့ အတော်ကြီး ရင်းရင်းနှီးနှီး ခင်မင်နေဟန်အပြည့်မျိုး မမရဲ့ Meeting လုပ်ရင်း မမကို ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်တိုင်း ကေသီတောင် ကြက်သီးထသွားရတယ်၊ အားပါး! ... သိပ်ကို တောက်ပကြည့်လင် နေတဲ့ မျက်ဝန်းလှလှလေးတွေနဲ့လေ၊ ဟုတ်တယ်မှတ်လား”

“သေလိုက်! ... အဲဒီမှာ လဲပြီးတော့ ...”

“တကယ်ပြောတာ မမရဲ့”

ကြည့်စမ်း! ... လူတွေ ဤသို့မြင်ပြီး ထင်မြင်ယူဆချင် အောင် ဒင်း တမင်လုပ်တာပါလား။ သတိထားပေတော့၊ ‘ထိပ်ထား စံ’။ သူ တစ်ခါပြောခဲ့သည့် စကားတစ်ခွန်းကို ‘စံ’ အဘယ်ကြောင့် မေ့နေခဲ့ပါသလဲ။ ‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီနေ့ကို ငါ မမေ့ဘူး၊ ထိပ်ထားစံ’ တဲ့လေ။ အမယ်လေး! ... ကြက်သီးထလိုက်တာနော်။ အခုမှပဲ ‘ကေသီ’ ပြောသလို ချက်ချင်းလန့်လာရတာပါလား။

“ဒေါက်! ... ဒေါက်!”

“ဟော!”

Intercon မှ အသံထွက်နေပေမယ့် ‘စံ’နှင့် ‘ကေသီ’ က စကားလှပြောနေတာမို့ သတိမထားမိပါချေ။ ဘယ်သူရောက်လာပြန်

၂၆၂ * မမသဒ္ဓါမောင်

လို့လဲ။ ‘ကေသီ’ က တံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်စဉ် ဟိုတလောက ပါဆယ်ထုပ်လာဖို့သည့် ချာတိတ်လေးက တံခါးရှေ့မှာ မတ်တတ်ရပ် ပြီး စောင့်နေချေပြီ။ ဒီနေ့လည်း ထပ်လာဖို့ပြန်ပါရောလား။

“ဘာကိစ္စ”

“ပါဆယ်လာဖို့တာပါ”

“မမ”

“ကျစ်! ... အဲဒီလာဖို့တဲ့လူကို ပြောပေးပါ။ သတ္တိရှိရင် လူကိုယ်တိုင် လာခဲ့လို့ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်နဲ့ ပစ္စည်းဖို့တာ မကြိုက်ဘူး လို့ ဆက်ဆက်ပြောပေးနော်”

“ဗျာ!”

“ပြောပေးမှ ဒီပါဆယ်ကို လက်ခံမယ် ... ဘယ်လိုလဲ”

“ဟုတ်! ... ဟုတ်ကဲ့”

‘စံ’ မျက်နှာတည်တည်ဖြင့် ပြောလိုက်တာမို့ ချာတိတ်လေးက လန့်သွားလေ၏။ တကယ်လည်း စိတ်တိုတာမို့ ပြောလိုက်မိတာပါ။ ဟုတ်တယ်လေ။ လက်ဆောင်ပေးတာပဲ။ လူကိုယ်တိုင် သတ္တိရှိရှိနဲ့ လာပေးရင် ဘာဖြစ်မှာမို့လို့လဲ။ အခုတော့ မည်သူမည်ဝါမှန်းမသိရ ပါဘဲ လူကို ဦးနှောက်စားခိုင်းထားတာလေ။ လက်မှတ်ထိုးပေးပြီးပြီ မို့ ပါဆယ်ပို့ဝန်ထမ်းလေးက အမြန်ဆုံး လစ်ပြေးလေတော့၏။

စားပွဲထက်မှာ ဒီတစ်ခါဖြင့် ထမင်းပေါင်းအိုးပူး size စက္ကူ

အရာရာတိုင်းထက်ပို၍ * ၂၆၃

ပုံးက ရှိနေလေသည်။ ဒါကရော ဘာတွေဖြစ်ဦးမှာလဲ။ ဟိုတစ်ခါလို ခိုးပျံ့မှုမောင်းတွေ ပလူပျံ့သလိုထွက်လာမည်တော့ မထင်ပါလေ။ ‘ကေသီ’ က စပ်စုချင်စောဖြင့် အနီးသို့ ရောက်လာလေ၏။ ဒီတစ်ခါ တော့ အပြာရောင် ပါကင်စက္ကူဖြင့် ထုပ်ထားပြီး ပတ်စည်းထားသည် ကလည်း အပြာဖျော့ဖျော့ ဖဲကြိုးနှင့်ပါလေ။

“မမ တကယ်ပဲ စိမ်းခေါ်ရဲတယ်ပေါ့”

“ဘာကိုလဲ”

“သူ့ကိုလေ”

ပါဆယ်ထုပ်ကို မေးဆတ်ပြလိုက်တာမို့ သိနေပါ၏။ အမှန် ပြောတာမို့ ‘စံ’ က ဂရုမစိုက်ချင်ပါချေ။ ဖဲကြိုးကို စဖြေလိုက်ပြီး Parking paper မှ Tape တို့ကို ခွာထုတ်လိုက်ပါသည်။ အညှီရောင် စက္ကူပုံးမှာတော့ ထုံးစံအတိုင်း Tape အဝါဖြင့် ပိတ်ထားလေ၏။ ဒါဖြင့် အထဲမှာ ဘာတွေထပ်ထည့်ထားဦးမှာပါလိမ့်။ ကတ်ကြေးကို ယူကာ Tape နေရာကို ခွဲလိုက်ပါသည်။

“ဟဲ့!”

“ဟယ်”

အထဲမှာ ဖိသိပ်ထည့်ထားသည်ထင် ပင်ပေါင်ဘောလုံး ရောင်စုံတို့က တွန်းကန်ထွက်လာကြတာမို့ စားပွဲပေါ်မှာ ရှုပ်ပွက်နဲ့ လေတော့၏။ ထင်သားပဲ။ ဒင်းက လူကို အလုပ်ရှုပ်အောင် အညှီလုပ်

မိတယ်လို့။ ဘာစိတ်ကူးနှင့်များ လူကို ဘောလုံးတွေချည်း ပို့ပေးနေ
တာပါလိမ့်။ အထဲမှ ဘောလုံးတွေကို ဖယ်ထုတ်လိုက်စဉ် စက္ကူပူး
ရှည်မျောမျောလေး ရှိနေလေ၏။ ‘စံ’ ဖယ်ထုတ်ယူလိုက်စဉ် ‘ကေသီ’
က ရောင်စုံဘောလုံးတို့ကို ပူးကြီးထဲသို့ ပြန်ကောက်၍ ထည့်သိမ်းပေး
နေလေသည်။

“ဟင်”

“ဘာလဲ မမ”

For my venus

ဟု ရေးထားပါသည်။ ဘယ်ပြားလေးနှင့်အတူ ရှိနေသည်က
ခဲပုပ်ရောင် လက်ကိုင်အိတ်ဖြစ်နေပါ၏။ ကြိုးတွေ ကိုင်းတွေဖြင့် ရှုပ်
ယှက်ခတ်နေတာမျိုး မဟုတ်ပါဘဲ ရိုးရိုးရှင်းရှင်းလက်ကိုင်အိတ်မျိုးမို့
‘စံ’ သဘောကျမိသွားတာ အမှန်ပါ။ အလို ... ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ‘စံ’
နှစ်သက်သည့် ပစ္စည်းမျိုးတွေကိုပါ တမင်ရွေးပို့နိုင်ပါသလဲ။

“အမယ် ... ဒီတစ်ခါတော့ Princess မဟုတ်တော့ဘဲ
Venus တဲ့လား။ တတ်လည်း တတ်နိုင်ပါရဲ့”

“ဘယ်သူဖြစ်နိုင်မလဲ ... ဘယ်သူဖြစ်နိုင်မှာလဲ”

“စဉ်းစားလို့ရပြီလား”

မေးစေ့ကို လက်ညှိုးဖြင့် ထောက်ကာ ဦးနှောက်ကို အလုပ်
ပေးနေမိ၏။ ဤမျှအထိ အတွင်းကျကျသိနေတာမို့ ‘ကိုဇေ’ လည်း
ဖြစ်နိုင်တာပါ။ သို့သော် ... ‘ကိုဇေ’ ဟူသည့် ဒေါက်တာက အိမ်ကို
မကြာခဏ လာဖြစ်တာမို့ ဤသို့ ငွေကုန်ခံပြီး တကူးတက ပေးနေစရာ
မလိုပါလေ။ ဒါဖြင့် ‘ကိုဇေ’ မဟုတ်လျှင် ဘယ်သူများ ဖြစ်နိုင်မည်
နည်း။

“ရှိန်းရာဇာ”

“ရှိန်းရာဇာ”

အလိုလေး! ... ‘ကေသီ’ နှင့် ပြိုင်တူရေရွတ်လိုက်မိသည့်
အမည်က လူကို ကြက်သီးထမိသွားစေလေ၏။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒင်းကို
မတွေးထားပါဘဲ ပြောလိုက်မိတာပါလိမ့်။ ‘ကေသီ’ ပါ လျက်လုံးပြီး
သွားပြီး ‘စံ’ နှင့် အကြည့်ချင်းဆုံသွားရလေသည်။

“ဖြစ်နိုင်လား”

“သိပ်ဖြစ်နိုင်တာပေါ့ ... နေ့လယ်တုန်းကပဲ မမကို အိမ်
ကလီအကြည့်မျိုး ကြည့်သွားသေးတာ”

“ဘာအိမ်ကလီလဲ”

“ဟင်းဟင်း ... ဘာညာဘာညာကို ပြောတာပါ”

“တွေ့မယ် ... တွေ့မယ်၊ ဒင်းနဲ့တော့ တစ်ပွဲတစ်လမ်းခွဲခွဲ
ပေါ့”

၂၆၆ * မမသဒ္ဒါမောင်

“မမ သွားပြောမလို့လား”

“မပြောပါဘူး၊ ပြောရင် ကိုယ်ပဲ foul ဖြစ်သွားမှာပေါ့၊ ဒင်းကို မျှော်နေတယ်ဆိုပြီး ဘယ်လောက်တောင် မာန်တက်ပြနေမလဲဆိုတာပဲ တွေးကြည့်၊ စိတ်တိုလိုက်တာနော်”

“ဟိုတစ်ခါပို့တဲ့ဖိနပ်ကို မမ အိမ်ယူသွားပြီလား”

“မယူပါဘူး... ပြန်သယ်သွားတာတွေရင် အိမ်မှာ ပြဿနာတက်မှာ၊ အခုတောင် ဒီညနေ ဘယ်လိုဖြေရှင်းရမယ်မှန်း မသိတော့ပါဘူး”

အိတ်ခဲရောင်လေးကို ဖူးထဲပြန်ထည့်ကာ စားပွဲအောက်ရှိ အံ့ခွဲအောက်ဆုံးထပ်ထဲသို့ ထည့်သိမ်းလိုက်ပါ၏။ အတွင်းမှာရှိပါသည့် ဖိနပ်ဖူးနှင့်အတူတူ နှစ်ဖူးရှိနေချေပြီ။ တွေ့ကြရဦးမှာပါလား ‘ရှိန်းရာဇာ’။ ရှင်နဲ့ဇာတ်လမ်းပြီးကိစ္စပြတ်ပြီဆိုပြီး အေးအေးနေနိုင်ခဲ့ပါလျက် ရှင်က တကယ့် Oxygen ပါပဲလား။

ထင်ထားသလိုပင် ‘စံ’ အိမ်ပြန်ရောက်သည်နှင့် ဧည့်ခန်းမှာ ဖေဖေရော၊ မေမေပါ ‘စံ’ ကို စောင့်နေလေ၏။ စိတ်ရောကိုယ်ပါ နှမ်းလျနေသည့် သမီးဖြစ်သူကို အနားယူစေချင်ပါလား။ မျက်နှာတွေ တည်ပြီး ထိုင်စောင့်နေကြတာမို့ ပြဿနာက မသေးပါလေ၊ ‘ရှိန်းရာဇာ’။ ရှင်တော့ ကျွန်မ ရင်ကို မီးရှို့လေပြီ ထင်ပါရဲ့။

“စံ၊ ရေ အရင်ချိုးပါရစေ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

အရာရာတိုင်းထက်ပို၍ * ၂၆၇

“မရဘူး... စကားပြောတာက တစ်နာရီကြာမှာမှ မဟုတ်တာ၊ အပြင်က ပြန်ရောက်တာ နားရင်းပြော”

“ဘာကိုပြောရမှာလဲ၊ မေမေ”

“ဒေါက်တာဇေယျာဘုန်းမြင့်လား၊ ရှိန်းရာဇာလား၊ လှေခံတော့ နှစ်ဖက်ပြိုင်နင်းမယ်မကြန့် ထိပ်ထားစံ”

“ဖေဖေ”

“သမီးလုပ်ပုံတွေ မဟုတ်သေးဘူး၊ စံ၊ အိမ်မှာလည်း သားကို ပြောပြေလည်လည်လေးနဲ့ ပြောဆိုနေလို့ ဟုတ်ပြီထင်နေတာ၊ ဒီနေ့ ကုမ္ပဏီမှာ လုပ်လိုက်ပုံက ကောင်းသေးရဲ့လား”

“စံ ဘာလုပ်မိလို့လဲ ဖေဖေရာ”

“ဒါဖြင့် ရှိန်းရာဇာနဲ့က ဘာအချိုး ချိုးတာလဲ၊ ဒီလိုခွဲလား ရင်းလား တွန်းလားဖယ်လားနဲ့ ပုံစံက အသိသားကြီးပဲ၊ စံ၊ အားလုံးက သမီးနဲ့မောင်ရာဇာကို ဒီလိုပဲ မြင်သွားကြတာ၊ ဘာမဟုတ်ဘူး ငြင်းချင်သေးလဲ”

“ဟုတ်မှမဟုတ်တာ ဖေဖေရဲ့”

“မဟုတ်ဘဲနဲ့တော့ သူက သမီးကို လက်ဆွဲတဲ့အထိ ခဲတင်းပါမလား သမီးရယ်၊ ယုံအောင်လည်း ပြောပါဦး၊ ဒီကောင်လေးဆိုလည်း မေမေတို့ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောသင့်တာပေါ့၊ တစ်ဖက်မှာ စောင့်နေတဲ့ သားနဲ့ ဒေါက်တာဘုန်းမြင့်တို့နီးမောင်နဲ့ကို ဘယ်

ရွှေပဒေသာစာပေ

လောက်အားနာစရာကောင်းလိုက်သလဲ”

စိတ်နဲ့ ‘စံ’ နဲ့တော့ အကြီးကြီး ညစ်ရလေပြီ။ ‘စံ’ ကပဲ တစ်ဖက်ကို ကြိုးရှည်ရှည်နဲ့ လှန်ထားပြီး ဒီတစ်ဖက်က လူကို ပျော်သလို ကစားနေသည်ဟု မြင်နေကြသည့်နှယ်ပါ။ ဒင်းလုပ်ပုံအမျိုးမျိုး ကျတာနှင့် ပြဿနာက ကြီးလေပြီ။ ‘ရိုနိုးရာဇာ’ ရှင်ကတော့ တကယ် အမွေစိန်ပါပဲလား။

“စံ၊ ပြောတာကိုလည်း နားထောင်ပေးပါဦး၊ ဖေဖေ”

“ဘာကိုနားထောင်ရမှာလဲ၊ သမီးတစ်ကောင် နွားတစ်ထောင်” ဆိုတဲ့ စကားပုံက ဖေဖေတို့သမီးနဲ့ ဘာမှမသက်ဆိုင်ဘူးလို့ ယူဆသတ်မှတ်ထားခဲ့မိတာ မှားပြီ၊ စံ၊ ဒီလိုနာမည်ပျက်ပြီး သားနဲ့ စေ့စပ်မယ့်ကိစ္စသာ ပျက်သွားခဲ့ရင် သမီး ဘယ်လိုရှေ့ဆက်ရပ်တည် လို့ရမှာလဲ၊ မျက်နှာမျှားတယ်ဆိုတာ ဆယ်ကျော်သက် မနူးမနပ်အရွယ် တုန်းကပဲ ဖြစ်သင့်တယ်၊ စံ၊ ဒီလိုရင့်ကျက်တည်ငြိမ်ရမယ့်အရွယ်မှာ သမီးလုပ်ရပ်က စည်းစနစ်ကျတာ အမှန်ပဲ၊ ဖေဖေ ယုံကြည်အားကိုးခဲ့တဲ့ သမီးကို စံပြအနေနဲ့ ဖေဖေတို့အမျိုးထဲမှာ ရှိစေချင်လို့ ထိပ်ထားစံဆိုတဲ့ နာမည်ကို ဖေဖေကိုယ်တိုင် ပေးခဲ့တာပဲ၊ စံ၊ သမီးဆိုတာ လိမ္မာမှ ‘ထီး’ အဖြစ် အရိပ်ပေးနိုင်တာမျိုးပေါ့။ ဒီလိုမဟုတ်ဘဲ မိဘကို အရှက်ရစေတဲ့ ‘မီး’ ဆိုတဲ့အပူမျိုး ဖေဖေသမီးကို မဖြစ်စေချင်ဘူး။ ဒါ နောက်ဆုံးဖြစ်ပါစေ၊ စံ၊ နောက်ကို ဖေဖေ၊ သမီးကြောင့် ဘာကိစ္စမှ

မသိချင်၊ မမြင်ချင်ဘူး။ သွားနားလို့ရပြီ”

ထိုင်ခုံမှ ထရပ်ကာ လေကားကို အပြေးတက်လာခဲ့မိ၏။ နှုတ်ခမ်းအတွင်းသားကို ခပ်နာနာကိုင်ထားတာမို့ နာကျင်ရတာ မှန်ပေမယ့် ရင်တွင်းမှ ဒဏ်ရာကိုတော့ မမိပါချေ။ မိဘကို စံပြဖြစ်စေမယ့် သမီးတဲ့။ ဤသို့ဖြစ်အောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထိန်းမတ်နိုင်ခဲ့ပါလျက် အခုတော့ အထင်လွဲမှုတစ်ခုနဲ့ ဒီယုံကြည်ချက်က ပျက်သုန်းလေပြီ။

ခုတင်ထက် လွဲရန် အားယူလိုက်သော်ငြား လူက အားမရှိတော့သည့်နှယ် ခုတင်ခြေရင်းမှာပင် ဒူးထောက်လျက် ထိုင်ချလိုက်မိလေ၏။ မျက်ရည်တို့က အတားအဆီးမရှိ တပေါက်ပေါက် ကျလာလေတော့သည်။ ပင့်သက်ရှိုက်ခြင်းကပင် ခါတိုင်းနှင့်မတူပါပဲ ပင်ပန်းမှုကြီးလေစွ။ ခုတင်ခြေရင်းတန်းကိုကိုင်လျက် ခေါင်းမှိုထားတာမို့ လူက လဲကျမသွားတာပါ။

မျက်ရည်ကျတာကို ဘယ်သူများ သိနိုင်ပါ့မလဲ။ ကူကယ် ဖေးမမည့်သူမရှိသည့် အထီးကျန်ခြင်းတွေဖြင့် ‘ထိပ်ထားစံ’ လှောင်ပိတ်ခြင်း ခံနေရတာ အမှန်ပါလေ။ တကယ်ပါ ‘စံ’ ဆိုတာ ...

မျက်ရည်ကျရင် လက်ကိုင်ပဝါပေးတဲ့သူထက် မှီပြီး ဝိုလိုရတဲ့ ရင်ဘတ်တစ်စုံပဲ လိုအပ်ပါတယ်။

အဲဒီလိုအပ်ချက်ကို ဘယ်သူက ဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်ပါ့မလဲ။

အခန်း (၂၃)

ဆေးရုံမှအပြန်မှာ အချိန်စောနေတာမို့ 'စံ' ဆီ ဝင်ရန် စိတ်ထဲမှာ ရှိနေပါ၏။ အိမ်မှာ ရှိပါ့မလား။ ကြားရက်မို့ ကုမ္ပဏီက ပြန်ရောက်မှသာ တွေ့လို့ရမှာပါ။ အလုပ်ချိန်ကို အနှောင့်အယှက်ပေးသလို ဖြစ်မှာစိုးမှာမို့ပါပဲ။ Phone ဆက်လိုက်ရင် အဆင်ပြေမယ် ထင်ပါရဲ့။ Bluetooth နားကျပ်ကို နားမှာတပ်ကာ phone ထဲမှ နာမည်ကို ရှာ၍ နှိပ်လိုက်ပါ၏။

“တူ... တူ... လူကြီးမင်းခေါ်ဆိုသော တယ်လီဖုန်းမှာ စက်ပိတ်ထားပါတယ်ရှင်”

ရော်! .. အခုမှ ညနေစောင်းလေးရှိသေးတာကို စက်ပိတ်

ထားရတယ်လို့။ ဒါဖြင့် အိမ်ပြန်ရောက်ပြီး ရေချိုးနေလို့များလား။ မဖြစ်နိုင်ပါ။ လုပ်ငန်းလုပ်နေသည့် 'စံ' က အရေးအကြောင်းရှိလျှင် ဆက်သွယ်လို့ရအောင် အမြဲတမ်း ဖွင့်ထားတတ်တာပါ။ ဘုရားရေ! ... 'စံ' ဘာများဖြစ်နေလို့ပါလိမ့်။ ရင်ထဲမှ စိုးထိတ်မှုတို့ဖြင့် အိမ် phone ကို ထပ်ခေါ်လိုက်ရပါ၏။ စက္ကန့်ပိုင်းမျှသာ ကြာပြီး phone ကိုင်သံကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

“ဟယ်လို”

“အန်တီလား... ကျွန်တော်ဖေယျာပါ”

“ဪ... ပြောလေ၊ သား”

“စံရဲ့ phone ကို ခေါ်တာ စက်ပိတ်ထားတယ်ဆိုလို့ ဘာများ ဖြစ်သလဲလို့ပါ”

“ဟုတ်တယ် သားရေ၊ မနွေက သူ့အဖေဆူတာနဲ့ စိတ်ကောက်ပြီး ထမင်းတောင် မစားတော့ဘဲ တက်အိပ်သွားတယ်လေ၊ အဲဒါ မနက်ကျတော့ ခေါင်းကိုက်လို့ဆိုပြီး အလုပ်လည်း မသွားဘဲ တံခါးပိတ် ဆန္ဒပြနေလေရဲ့”

“အန်ကယ်ဆူတာ ဘာကိစ္စများလဲ”

“ဒီလိုပဲ ဆုံးမတာပါ သားရယ်၊ အရင်က ပြောစကားနား ထောင်ပြီး ခုတလောမှ ခေါင်းမာပြနေတာ”

“ကျွန်တော် ခဏလောက် ဝင်လာပါရစေ အန်တီ”

၂၇၂ * မမသဒ္ဓါမောင်

“လာလေ သားရဲ့... ခွင့်တောင်းရမယ်အိမ်မှမဟုတ်တာ”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျေးဇူးပါပဲ အန်တီ”

ကားကို ဂရုစိုက်မောင်းလိုက်ပါ၏။ အဆွေခံထိလို စိတ်ကောက်
နေသတဲ့။ ကလေးလည်း မဟုတ်ပါဘဲ အစာမစား၊ ဘာမစား ဆန္ဒ
ပြတ်တတ်တယ်ပေါ့လေ။ သူ့၏ ‘စံ’မှာ ဤသို့ချစ်စရာကောင်းသည့်
အကျင့်ဆိုးလေးလည်း ရှိတာပါပဲလား။ မာသီသီလျှင်ဖြင့် ရယ်တော့မှာ
ပါလေ။ သူမတို့လမ်းထဲ ကားကွေ့စဉ်မှာပင် နှလုံးသားက အလိုလို
တဒုတ်ဒုတ်မြည်လာတော့လေ၏။

“တို့!”

ကားဟွန်းသံတစ်ချက်ပေးလိုက်ပြီး ခြံတံခါးမှ ကွေ့ဝင်လိုက်
ပါ၏။ တိုက်ရှေ့ရပ်ထားသည်က သူမကားဖြစ်နေပြီး ညကတည်းက
ဒီတိုင်းရပ်ထားပုံပါ။ အန်ကယ့်ကားကို မမြင်တာမှီ ပြန်မရောက်သေး
ဘူး ထင်ပါရဲ့။ ကားကို စတ်သတ်၍ ရပ်လိုက်ပါ၏။ အိမ်ထဲမှ ထွက်
လာသည်က အန်တီမဟုတ်ဘဲ ‘ရွှေဝါ’ ဖြစ်နေလေသည်။

“စံရော”

“ကြီးမေ နှိုးနေတာမရဘူး”

“ခုထိ တံခါးပိတ်ထားတာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ညကတည်းက ဘာမှမစားဘဲ ငိုပြီး တက်အိပ်
သွားတာ၊ မမ သနားပါတယ် ဦးဦးဒေါက်တာရယ်”

အရာရာတိုင်းထက်ပို၍ * ၂၇၃

ဘုရားရေ! ... ငိုသတဲ့လား။ အသည်းမာသည်ဟု
သတ်မှတ်ထားပါသည့် မိန်းကလေးက ဖခင်ဆုံးမတာနှင့် အငိုလွယ်
သတဲ့လေ။ အဲဒီမျက်ရည်တွေကျရသည်အထိ ခံစားချက် လွယ်ကူရ
လေအောင် ‘စံ’၏နှလုံးသားကို အဘယ်သို့သောက်စွက် ပြုစားလေ
သနည်း။ ဧည့်ခန်းမှာ မထိုင်ဘဲ သူမ၏အခန်းရှိရာဆီ သူ တက်ခဲ့ပါ
သည်။ နေမကောင်းဖြစ်နိုင်ချေရှိမှန်းလည်း သိနိုင်တာမို့ပါပဲ။ အန်တီက
အခန်းတံခါးကို ထုလျက် အသံခပ်အုပ်အုပ်ဖြင့် ခေါ်နေသော်ငြား
အထဲမှာ ဘာသံမှ မတုံ့ပြန်ပါချေ။

“သမီးနော် ... ကလေးလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ ဒီလောက်ထိ
ဆိုးပြနေတာ တော်တော်လွန်နေပြီ”

“ကျွန်တော် ခေါ်ကြည့်ပါမယ် အန်တီ”

“နားကောက်လွန်းလို့ပါ သားရယ်၊ သားအန်ကယ် ပြန်လာ
တော့မှ ညစာအတွက် ပြင်ရတော့မှာ၊ ဒီကလေးမနဲ့တော့...”

“ကျွန်တော် ချောပြီး ခေါ်လာခဲ့ပါမယ်၊ အန်တီ၊ စိတ်မပူပါနဲ့”

“ဒီသမီးနဲ့ ဒီအဖေက တစ်ပုံစံတည်းပဲ သားရဲ့၊ ဘယ်သူ
ဘယ်က စလျှော့နိုင်မလဲဆိုပြီး အပြိုင်စိတ်ကောက်တတ်တာ၊ အဖေ
ဖြစ်သူလည်း မနေ့ကရော၊ မနက်ကရော ဘာမှဟုတ်တိပတ်တိ
မစားဘူး၊ ကြားကလူ စိတ်ရှုပ်တယ်၊ တကယ်ပါပဲ”

အန်တီက ရေရွတ်သည့်နယ် ပြောရင်း အောက်သပ်သို့

၂၄၄ * မမသဒ္ဓါမောင်

ဆင်းသွားလေ၏။ သူ့ လောမူ နားဖွင့်ပြီးမှ တံခါးကို သုံးချက်ဆင့်၍ ခေါက်လိုက်ပါသည်။ အထဲမှ ဘာမှမတုံ့ပြန်သဖြင့် နောက်ထပ် သုံး ချက်ဆက်ခေါက်လိုက်မိ၏။ သူ့အသံ ကြားရင်တော့ တံခါးဖွင့်ပေး မည် ထင်ပါသည်။

“ဒေါက်! ... ဒေါက်! ... ဒေါက်!”

“စံ ... ကိုယ်ပါ။ တံခါးလောလောက် ဖွင့်ပါလား။ မစွဲက တည်းက ဘာမှမစားဖြစ်ဘူးဆို၊ ဆာနေမှာပေါ့”

“ဒေါက်! ... ဒေါက်! ... ဒေါက်!”

“စံ”

“ဂျလောက်!”

တံခါး Door lock ဖွင့်သံ ကြားလိုက်ရတာမို့ စိတ်ထဲ ထိတ်နစ်ခြင်ကာ ဝမ်းသာသွားရပါ၏။ မျှော်လင့်ထားသည့်အတိုင်း သူ့ကိုတော့ တွေ့ချင်ပုံရပါသည်။ တံခါးကို အသာဖွင့်လိုက်စဉ် နံရံ မှာ ဖိုရပ်နေသည့် သူမကို မြင်လိုက်ရလေ၏။ မျက်နှာကိုတော့ ခပ် လွှဲလွှဲထားထားလေသည်။ အဟုတ်ကို ငိုထား၍ မောင်းမို့နေသည့် မျက်နှာလေးပါပဲလား။ သနားလိုက်တာနော်။

“ဘာကိစ္စနဲ့ လာတာလဲ”

“တွေ့ချင်လို့”

“အဲဒါ နောက်မှ လာတွေ့ပါလား။ စံ၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ မတွေ့

အရာရာတိုင်းထက်ပို၍ * ၂၄၅

ချင်လို့ တစ်ယောက်တည်း နေနေတာ”

“Phone ကိုလည်း ဆက်သွယ်လို့မရအောင် ပိတ်ထားသေး တယ်။ ဘာများဖြစ်လို့လဲဆိုပြီး စိတ်ပူလို့ရောက်လာတော့ ဒီမှာက ဘာမှမစားဘဲ တောပေဆန္ဒပြနေတာတဲ့၊ ကောင်းပါလေ”

“အဲဒါ စံဘာသာ ကိုယ့်ကိစ္စနဲ့ကိုယ်ပါ။ ကိုစေ့အပူ မပါပါ ဘူး”

“စိတ်မပူလို့ရမလား။ မျက်နှာကလည်း ကြည့်ပါဦး၊ ပူးရောင် နေတာပဲ၊ အဲဒီလောက်တောင်မှ ဝမ်းနည်းဟက်လက် ငိုရာရှိလို့လား”

“ကိုစေ့နော်”

“ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း စိတ်ပူနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ စံရဲ့၊ မိဘတွေပါ စိတ်ပူနေတာ မသိဘူးလား။ အန်ကယ် စိတ်ထိခိုက်ခံလို့ မရတာ သိရဲ့သားနဲ့၊ ဘာများ အကျိုးရှိလို့ အခုလို ကလေးလို ဆိုးပြ နေရတာလဲ”

“ဟုတ်ပါတယ် ... ဟုတ်ပါတယ်၊ စံပဲ ဆိုးတာပါ။ သမီးဆိုး သမီးမိုက်ပါ။ မိဘစကားကို နားမထောင်ဘဲ လုပ်ချင်ရာလုပ်ပြီး ဖိုက် လုံးကြီးပြနေတာပါ။ ဆူစရာရှိသေးရင် ဆက်ဆူဦးလေ၊ ကဲ! ... လူကို အကုန်လုံးပိုင်းဆူဖို့ပဲ သိကြတယ်၊ ချောမယ့်လူကျ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး။ နေဖို့တောင်မကောင်းဘဲ သေဖို့ပဲ ကောင်းတော့တယ်”

တိုင်ပြောရမယ့်လူ၊ စကားများပြီး ရန်ဖြစ်ရမယ့်သူတစ်

ရောက်လာသလို သူ့ကို ဆက်တိုက်ကြီး ပြောနေတာမို့ ရယ်ချင်ပေမယ့် မရယ်ရဲပါ။ ပြုံးရုံသာ ပြုံးလိုက်မိပါ၏။ ပါကေးကြမ်းခင်းထက် ပုံဆန် ထိုင်ချလိုက်ပုံက ပီတိကလေးနယ်ပါလေ။ ချောခေါ်လာမည်ဟု ကတိပြုပြီးမှတော့ မရမက ချောမော့ခေါ်ရတော့မည်ပုံပါ။ ကြိုးစားပေတော့ 'ယော့ဘုန်းမြင့်' ရေ။

"သေတော့မသေပါနဲ့ဦး၊ စံရယ်၊ ဒီမှာ ချောမယ့်သူတစ်ယောက်လုံး ရောက်နေပြီဟာ"

"ဘာချောတာလဲ၊ ရောက်တာနဲ့ လူကို ဆူနေပြီးတော့"

"အဲဒါက ကိုယ်စိတ်ပူရအောင်၊ စံက လုပ်နေတာကို။ ပြီးတော့ ကိုယ်က လူကြီးလေ၊ အကြီးမို့ အငယ်ကို ပြောဆိုဆုံးမဖို့ တာဝန်ရှိတယ် မဟုတ်လား"

"လာပြန်ပြီလား ဒီတာဝန်"

"ဟုတ်တယ်လေ ... တာဝန်ယူချင်လို့ ဆရာဝန်အလုပ် လုပ်ခဲ့တာ၊ ဘယ်လောက်ကြာနေပြီလဲ"

"ကြည့်!"

စိတ်တော့ပြေသွားပုံပါ။ သူမ ဒီလိုထိုင်တော့လည်း သူပါ ထိုင်လိုက်ရုံပေါ့။ ဒီနေ့မှ ပုဆိုးဝတ်လာ၍ ကံကောင်းသွားရပါ၏။ Pants သာ ဝတ်ဖြစ်ရင် ကြမ်းပေါ်ထိုင်ရခက်လေမည်။ ခုထိ မျက်နှာ စူပပ်နေပါသည့် ကောင်မလေးကို ပြုံးရယ်လာအောင် မည်သို့လုပ်

ပေးရပါမည်နည်း။

"စိတ်ပြေပြီလား"

"မပြေပါဘူး"

"အနီကယ်က ဘာလို့ဆူတာလဲ"

"စံမေးတာ အရင်ဖြေ"

"ဘာများလဲ"

"စံတုန်းခွဲကို လက်ဆောင်တွေ၊ ဘာတွေ ကိုဇေပို့ဖူးလား"

"ဟင့်အင်း ... ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ကိုယ့်ပေးရင် စံရဲ့လက်ထဲ ကိုယ်တိုင်ပေးမှာပေါ့၊ ဘာလဲ ... အခုချက်ချင်း လိုချင်ပြီလား"

"မလိုချင်ပါဘူး"

"ဘယ်သူက ပို့လိုက်လို့လဲ"

"အဲဒါကို ရှင်းပြရင် တစ်ထောင့်တစ်ညပုံပြင် ပြောသလို ဖြစ်ကုန်မယ်၊ ဒင်းကြောင့် အခုလိုဖြစ်ရတာ"

"ဘယ်က ဒင်းတုန်း၊ စံရဲ့"

"မသိချင်ပါနဲ့"

"ဪ ... ဒီလောက် ပြောဆိုရေရွတ်နေမှတော့ မသိချင်ဘဲရှိမလား ... ပြောမှပေါ့"

မှုကုပ်ကုပ်မျက်နှာလေးက မပျော့သေးပါလေ။ ဘယ်လိုများ ဖြစ်လို့ပါလိမ့်။ 'စံ' က မျက်နှာဟောင်းနေတုန်းမို့ သူ စိတ်မအေးသေး

ပါ။ ဘယ်လိုပြဿနာများဖြစ်ခဲ့လို့ အဆူခံထိရတာလဲ 'စံ'ရယ်။ နေရာ
ချင်းလဲပေးလို့ရလျှင် လဲပေးလိုက်ချင်ပါရဲ့။

“စံ”

“စံတို့ကုမ္ပဏီရုံးခွဲကို လက်ဆောင်နှစ်ခု ပို့ထားတယ်”

“ဘယ်လို”

“စံအတွက်ပါ”

“ဘယ်သူပို့တာလဲ”

“ဘယ်သူမှန်းမသိသေးဘဲ ရခဲ့တာပါ။ ဒါပေမဲ့ ... မနွေက
ရုံးချုပ်ကို သွားတော့မှ နိုင်မိခဲ့တာပါ”

“အင်း”

“ကိုစေ”

“ဆက်ပြောပါ၊ စံ ကိုယ်နားထောင်နေပါတယ်”

ဘာမှဆက်မပြောပါဘဲ မျက်ရည်လဲလာတာမို့ ငိုချလိုက်တော့
မှာပါလား။ မှန်တင်ခုံမှာ ရှိနေသည့် ရေသန့်ဗူးနှင့် ဖန်ခွက်ကို လှမ်း
မြင်နေတာမို့ သူ ထရပ်လိုက်ပြီး သောက်ရေထည့်ကာ ယူလာပါ၏။
'စံ'၏လက်ညှာဖက်ကိုယူပြီး ဖန်ခွက်ကို ပေးလိုက်ပါသည်။ ချက်ချင်း
မသောက်ဖြစ်ပါဘဲ မျက်ရည်ကျလာတာမို့ ရေဖန်ခွက်ကို ပြန်ယူကာ
ဘေးမှာချထားလိုက်ရပါ၏။

“စံ”

“စံနဲ့ အဲဒီလူက ကျန်ခဲ့တဲ့နှစ်မှာ ပြဿနာအကြီးကြီးဖြစ်ခဲ့
တယ် ကိုစေ”

“အင်း”

“အဲဒါကို စံနဲ့ကေသီပဲ သိခဲ့တယ်။ ဖေဖေ အိပ်ရာထဲလဲနေ
တဲ့ကာလမို့ ဒီကိစ္စကို ကျိတ်ပြီး ပြောရှင်းခဲ့ရတာပါ”

“အဆင်ပြေခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

ခေါင်းကို ခပ်သာသာညှိတ်ပြလိုက်လေ၏။ ရင်ထဲမှာ
အဘယ်မျှ ဆို့နှင့်နေပါသလဲ။ သူ၏'စံ'ကို ဒီလိုမျက်ရည်ကျပြီး ဝမ်း
နည်းစေအောင် စိတ်ဆင်းရဲအောင် ပြုလုပ်သည့်တရားခံက ဘယ်သူ
တဲ့လဲ။ ဘယ်သူများဖြစ်ပါသလဲ။

“ဖေဖေမသိအောင် ရုံးချုပ်က လူတွေမခိုင်မိအောင် ပြောရှင်း
နိုင်ခဲ့ပေမယ့် ...”

“စံ”

“အဲဒီလူကိုမှ ဖေဖေက ရှယ်ယာရှင်အဖြစ် member ဝင်ခွင့်
ပေးခဲ့တယ်၊ ကိုစေ”

“ဘယ်လို”

“အဲဒီလူနဲ့ ... အဲဒီလူနဲ့ ကုမ္ပဏီမှာ ပြန်တွေ့တော့ စံနဲ့ပ
ကေသီက ဖေဖေကို file အပ်ပြီး ပြန်ပို့လုပ်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ...
lift ထဲ ရောက်နေတဲ့ စံကို အနောက်ကလိုက်ပြီး ဆွဲခေါ်ခဲ့တာ meeting

၂၈၀ * မမသဒ္ဒါမောင်

room ထဲ ရောက်ခဲ့လို့ အားလုံးက တစ်မျိုးပြင်ကြတယ်ဆိုပြီး ဖေဖေက
... ဖေဖေက ... စံကို ...”

“စံ”

“အင့် ... စံကို လှေနှံနစ်ဖက်နင်းတဲ့ သမီးလို့ စွပ်စွဲပြီး
ဆူလို့”

“ဟောဗျာ ... ဖြစ်ရလေ၊ စံရယ်၊ အန်ကယ်တို့ကို မပြော
ပြထားဘူးလား။ စံနဲ့ကိုယ် Ok နေပြီ၊ ကိုယ်ချစ်နေတာ သိနေပြီဆို
ပြီးတော့လေ”

ခေါင်းကို ခါပြပြီး ငိုချလိုက်သည့် ‘စံ’၏ဦးခေါင်းက သူ့
ရင်ဘတ်ထဲ စိုက်လာတာမို့ အသာလေး မှီစေခိုင်းလိုက်ရပါသည်။
အထင်လွဲပြီး စွပ်စွဲတာတဲ့လား။ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ။ တကယ်ဆို အထင်
လွဲပြီး ပြောလျှင် သူသာ ပြောရမှာပါ။ မဟုတ်သေးဘူး ... အထင်
လွဲအောင် တမင်တကာပြုလုပ်သူက သက်သက်လူဖြစ်သည့် သူ့စိမ်း
ပင် မဟုတ်ပါလား။

လောလောဆယ်မှာဖြင့် ဝမ်းနည်းငိုကျွေးနေပါသည့် မိန်း
ကလေးကို စိတ်ပြေအောင် ချောမောနေရလေပြီ။ မငိုပါနဲ့ ‘စံ’။ ကိုယ်
သိပ်ချစ်မြတ်နိုးရပါသည့် မိန်းကလေးကို ဒီလိုပဲ တစ်သက်လုံး ထွေးပွေ့
ယုယသွားမှာမို့ စိတ်ပြေပါတော့နော်။

အခန်း (၂၄)

စိမ်းခေါ်သတဲ့လား။ သူ၏ ‘စံ’ က သတ္တိရှိလျှင် လူကိုယ်တိုင်
လာတွေ့ပါတဲ့လေ။ ကောင်းပြီ ‘စံ’။ ခေါ်တော့လည်း လာရတာပေါ့။
ကိုယ်က မင်းကို အမြဲမြင်တွေ့ပြီး မျက်စိဒေါက်ထောက်ကြည့်နေချင်
တာမို့ မင်းသိအောင် ပြောပြလိုက်ချင်ပါရဲ့။

“အမယ် ... ဒါက ဘယ်ကိုသွားမှာမို့ ရှိုးများနေရတာလဲ”

“ဒီလိုပေါ့ အန်တီငယ်ရာ”

“ဘာလဲ ... ပင်မြင့်ထက်က သင်္ဇင်ပန်းလေးက ခူးလှည့်ပါ
တဲ့လား”

“ဟင်းဟင်း ... နည်းနည်းတော့ နီးစပ်လာပြီထင်တာလဲ”

“ထင်တာပဲဆိုတာ ဘယ်သေချာပါ့မလဲ သားရယ်၊ တိကျအောင် လုပ်နိုင်ရမှာပေါ့”

“ကျွန်တော်လည်း ကြိုးစားနေတာပဲလေဗျာ၊ ခက်တာက ကျွန်တော့်စံက အမာစားလေးဖြစ်နေတာ”

“အဲဒါ မင်းနဲ့တူလို့ပေါ့ မောင်ရာဇာရယ်”

ခေါင်းပြီးတာပြီးမှ အပေါ်ကနေ Hair Spray ဖြင့် တရုတ်ရူး ဖြန်းလိုက်ပါ၏။ ဒါတွေသုံးလျှင် နေ့စဉ် ခေါင်းလျှော်ရမှာလေ။ ကိစ္စမရှိပါ။ သူ့သွားတွေရမည် မိန်းကလေးရှေ့မှာ လူက Smart ဖြစ်ဖို့သာ အဓိက မဟုတ်လား။ ပင်လယ်ကြီးခြားထားလည်း ကိုယ်က လက်ပစ်ကူးလာဖို့ ခွန်အားတွေ အပြည့်ရှိပါတယ် ‘ထိပ်ထားစံ’။

“ပြီးတယ်ပေါ့... အခုတော့ အမုန်းတွေ ဘယ်ထွက်ပြေးကုန်ပါလိမ့်”

“မစပါနဲ့ အန်တီငယ်ရယ်၊ ကျွန်တော် တကယ်ချစ်မိသွားတာဗျ”

“အသက်လောက်တောင်လား”

“အသက်ထက် အများကြီး ပိုတာပေါ့၊ အရာရာတိုင်းထက် ကို ပိုပြီးချစ်တာ”

“သွားပြီ... ငါ့တူလေးတော့ သွက်သွက်ခါ ရှားပါပေါ့လား”

“စံရောက်လာရင် ကျွန်တော့်ထက်ပိုပြီး ချစ်ပေးရမှာနော်”

“စိတ်ချပါရှင်၊ သားသာ သားရဲ့နတ်သမီးကို အိမ်အပါခေါ်လာစမ်းပါ၊ ဖူးဖူးမှတ်အလိုလိုက်ပြီး ချစ်ပေးပါ့မယ်ရှင်”

“အန်တီငယ်ကို ယုံလိုက်ပြီဗျာ၊ သွားလိုက်ဦးမယ်”

အန်တီငယ်ပါးကို ရွတ်ခဲနဲ့ မွေးလိုက်ပြီး အခန်းထဲမှထွက်လိုက်ပါ၏။ ဒီနေ့မှ စိတ်က လန်းဆန်းပြီး လွတ်လပ်ပေါ့ပါးနေသလိုပါ။ ချစ်လိုက်ရတာ ‘စံ’ရယ်။ အတွေးနဲ့တောင်မှ ဤမျှပျော်ရလျှင် ‘စံ’ဆိုကာ ချစ်ခြင်ကိုသာ ပြန်ရပါက သူ အဘယ်မျှ ရှားသွားမှာပါလိမ့်။ ပါဆယ်ပို့နေကျဆိုင်မှ ဆက်သွယ်လာတာမို့ ဒီတစ်ခါ ပို့မည့်လက်ဆောင်ကို သူကိုယ်တိုင် သွားပို့ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ရလေသည်။

ကားကို Plaza ရှေ့မှာ နေရာယူ၍ ရပ်လိုက်ပါ၏။ ကားပေါ်မှ ဆင်းကာ ဝင်ပေါက်မှဝင်လိုက်ပြီး စက်လှေကားဖြင့် အပေါ်ထပ်သို့ ဆက်၍ တက်လိုက်ပါသည်။ ပစ္စည်းကြိုမှထားပြီးသားမို့ နာမည်ကြီးရွှေဆိုင်ရှိရာဆီ တန်းတန်းမတ်မတ်ရှာပြီး ဆိုင်ထဲဝင်လိုက်ရပါ၏။

“မင်္ဂလာပါရှင်”

“ကျန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပတ်ကပစ္စည်း ကြိုအပ်ထားပါတယ်”

“Voucher ပါလာပါသလား”

“မပါဘူး Phone နဲ့ပဲ မှာထားလို့ပါ၊ စရံပေးဘဲ ငွေအကြွတစ်ခါတည်းချေမှာမို့ပါ၊ စုံတွဲလက်စွပ် မှာထားပါတယ်”

၂၈၄ * မမသဒ္ဒါမောင်

“ဪ... ဟုတ်ပြီ၊ အသည်းနှစ်ထပ်ပုံဆင်တူလေး”

“မှန်ပါတယ်”

“ခဏလေးစောင့်ပါနော်”

“ရပါတယ်”

ဆိုင်မန်နေဂျာအမျိုးသမီးက ကိုယ်တိုင်ပင် အတွင်းခန်းသို့
ဝင်ပြီး ပစ္စည်းကို သွားယူလာလေ၏။ အနက်ရောင်ကတ္တီပါစ ခင်းထား
ပါသည့် ဗန်းလေးထဲမှာ လက်စွပ် (၇) ကွင်းခန့် size အစုံ Design
အစုံ ရှိနေပါသည်။ သူက စိန်အသေးလေးတွေ စီထားပါသည့်
အသည်းနှစ်ထပ်ပုံ လက်စွပ်နှစ်ကွင်းကို ယူလိုက်ပြီး ဘယ်ဖက်လက်
သန်းနှင့် လက်သူကြွယ်မှာ အသာစွပ်ကြည့်လိုက်ပါ၏။ ‘စံ’ ၏ လက်
ချောင်းလှလှလေးမှာဆို အဘယ်မျှ ဝင်းလက်သွားမှာပါလိမ့်။ အတွေး
ဖြင့် ပြုံးလိုက်မိတော့လေ၏။

“ဟုတ်ပါတယ်... ဒီနှစ်ကွင်းပါ”

“မှန်ပါတယ်နော်”

“အင်း... ဘယ်လောက်ကျလဲ၊ ဗူးကို အသည်းပုံပူးလေးနဲ့
ပဲ ထည့်ပေးပါ”

“စိတ်ချပါရှင်... ခဏလေးနော်၊ လက်စွပ်ဖိုး တွက်ပေးပြီး
voucher ဖြတ်ပေးပါမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

အရာရာတိုင်းထက်ပို၍ * ၂၈၅

Voucher စာရွက်ကိုကြည့်ပြီး ကျသင့်ငွေကို ရှင်းလိုက်ပါ၏။
ပြီးနောက် ဆိုင်ထဲမှထွက်ကာ Plaza အောက်ထပ်သို့ ဆက်ဆင်းလာ
ခဲ့ပါသည်။ လက်စွပ်ပူးလေးကို လက်ဆောင်အိတ်လှလှလေးဖြင့်
ထည့်ပေးလိုက်တာကို တစ်ချက်ကြည့်ရင်း ပြုံးလိုက်မိလေ၏။ ကားပေါ်
တက်စက်နှိုးရင် တီးတိုးရေရွတ်လိုက်မိပါသည်။ “မင်းဆီကို အပြေး
လာပြီ၊ စံ”

“ဒေါက်! ... ဒေါက်!”

“ဝင်ခဲ့ပါ”

ရုံးခန်းထဲ စီထည့်ထားပါသည့် ပစ္စည်းပုံးတွေကို တစ်ခုချင်း
ဖောက်စစ်နေစဉ် တံခါးခေါက်သံကြောင့် အသံပြန်ပေးလိုက်ရပါ၏။
လက်ထဲမှာ စာရွက်နှင့်ဘောပင်ကိုင်လျက် အလုပ်ရှုပ်နေစဉ် ဘယ်သူ
များ ရောက်လာတာပါလိမ့်။ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်လျက်သား ရှိနေရာမှ
တံခါးဝဘက်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်ပါသည်။

“ဘယ်သူလဲ”

“သိမ့်နဒီပါ”

“ဪ... ဘာကိစ္စနဲ့”

“မလာမဖြစ်တဲ့ကိစ္စရှိလာလို့ ရောက်လာရတာပဲ၊ ထိပ်ထား
စံ”

အလို! ... ‘ရှိန်းရာစာ’ရဲ့ Secretary က လေသံမာမာဖြင့်
ပြောဆိုရောက်လာပါရောလား။ တကယ်ဆို ကုမ္ပဏီလူကြီးရာထူးနှင့်
‘စံ’ ကို လေးစားသမှုတော့ ရှိရမှာလေ။ အခုတော့ မျက်ဝန်းတွေမှာ
တရှိန်ရှိန်တောက်လောင်နေသည့် မီးနယ် ဝေပျံ့အကြည့်နှင့် အပြာ
ရင့်ရင့်ဖြင့် ပြောနေတာပါလား။

“မင်းနဲ့တို့က ပတ်သက်စရာ ဘာအကြောင်းမှမရှိပါဘူး၊
သိသိနဒီ”

“ရှိတာမှ သိပ်ရှိတာပေါ့၊ ထိပ်ထားစံ၊ နင် မမှတ်မိတာလား။
ဒါမှမဟုတ် တမင်တကာ မသိယောင်များ၊ ဆောင်နေသလား”

“ဘာကိုလဲ”

“ငယ်ငယ်ကတည်းက ကျောင်းအတူတူတက်ခဲ့တဲ့ သူငယ်
ချင်း၊ ဒါပေမဲ့ ... စာတော်တဲ့သူက အသင့်အတင့်သာ စာလိုက်နိုင်
တဲ့ သူကို မမှတ်မိတာ အလေးအနက်မထားတာ ရှိနိုင်တာမို့ နား
လည်ပေးနိုင်ပါတယ်။ တက္ကသိုလ်မှာ Magjor တစ်ခုတည်း၊ ယူ
ကျောင်းအတူတက်ပြီး ဘွဲ့ယူစဉ်ကတောင် ဘေးချင်းကပ်လျက်နဲ့မှာ
ငါ ရှိနေခဲ့တာပါ၊ ထိပ်ထားစံ၊ လောကမှာ လစ်လျူရှုရတာလောက်
နာစရာကောင်းတာ မရှိဘူး”

“မင်း ဘာကိုဆိုလိုနေသလဲဆိုတာ တို့ သိပ်နားမလည်ဘူး၊
သိသိနဒီ၊ အရင်က အကြောင်းတွေကိုဖော်ပြီး ဘာပြောချင်တာလဲ၊
တို့က တို့မိသားစုအရေးကိုသာ ခေါင်းထဲ အမြဲရှိနေပြီး ဝန်းကျင်ကို
မေ့လျော့တတ်ကျင့်ရှိတာ အမှန်ပါ။ ပြီးတော့ လူတွေကို သိပ်ကြီး
မှတ်မိလေ့လည်း မရှိဘူး။ အဲဒါ တို့အမှားမှမဟုတ်ဘဲ”

“အေးပေါ့ ... နင် ဒီလောက်စကားကို ဝေပျံ့ပြောတတ်
နေမှတော့ ‘ကို’ နင့်အပေါ် စိတ်ယိုင်သွားတာ အပြစ်မှမဟုတ်တာ”

“ဘာ ... ဘယ်က ကိုလဲ”

“ရှိန်းရာစာကို ပြောတာလေ၊ ဘာလဲ ... သူ့ကိုလည်း
အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့လို့ ခြောင်ခြောင်ချင်သေးလား။ ယုံအောင်လည်း ခွဲ
စမ်းပါ၊ ထိပ်ထားစံ”

ကြည့်စမ်း! ... မျက်နှာကို မဲ့ကာ ပြောနေပုံက Korea
Drama ကားတွေတိုင်း ပါတတ်သည့် ဗီလိန်မင်းသမီးတွေနယ်ပါ။
ဘာကြီးလဲ။ သူတို့ဘာသာ မရှင်းမရှင်းဖြစ်နေပြီး ဒီကိစ္စကို ဘာလို့
များ ဒီမှာ လာဖွင့်ချင်တာလဲလို့မိ။ မင်းတော့ ဦးတည်ချက် မှားနေ
ပြီ ‘သိသိနဒီ’။

“စကားကိုကြည့်ပြောပါ၊ သိသိနဒီ၊ အခု မင်းချစ်နေတာ
တို့ပိုင်နက်ဆိုတာကို မပေးနဲ့၊ မင်းတို့နဲ့ ဘာမှပတ်သက်မှုမရှိတဲ့ တို့ကို
ဒီစကားမျိုး လာပြောစရာအကြောင်းကိုမရှိဘူး”

၂၈၈ * မမသဒ္ဓါမောင်

“သိပ်ရှိတာပေါ့”

“ကျစ်! ... ခက်လိုက်တာ”

“နင်သာ ကိုကို မဖြားယောင်းခဲ့ရင် ငါ့ဆီကနေ အဝေးကို သူ မျှော်ကြည့်စရာ အကြောင်းကိုမရှိဘူး ထိပ်ထားစံ၊ နင့်ကြောင့် ... နင် သူ့ကို ဖြားယောင်းခဲ့လို့ ကို စိတ်ယိုင်ခဲ့ရတာ နင် မသိဘူး မပြောနဲ့”

“ဘာ”

“ဟုတ်တယ်”

“မဟုတ်ဘူး၊ လုံးဝမဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်ကိုဟုတ်တယ်၊ မဟုတ်ဘဲနဲ့ နင်နဲ့ နီးစပ်အောင် ဒီလို လုပ်ရပ်တွေ သူ လုပ်မှာတဲ့လား။ ဘာမှမဆိုင်တဲ့ နင်တို့ကုမ္ပဏီမှာ ရှယ်ယာတွေ မရမကဝယ်ပြီး member ဖြစ်အောင် လုပ်နေတာ ရှားနင်း နှမ်းလုပ်ရပ်မဟုတ်လို့ ဘာလဲ”

“မဆိုင်လိုက်တာ”

“ဆိုင်တယ် ... ဆိုင်ကို သက်ဆိုင်နေတာ၊ နင့်ကြောင့် သူ တစ်ကြိမ်မှားယွင်းပြီး ရှုံးခဲ့ဖူးတယ်၊ ထိပ်ထားစံ၊ အဲဒီလိုပဲ နောက် တစ်ကြိမ် အရှုံးမျိုးကို သူ့ကို ထပ်မပေးပါနဲ့”

အတော့်ကို စိတ်ပျက်စရာပါပဲ။ ဘာသတင်းတွေ ဘယ်က ကြားပြီး သွေးရှူးသွေးတန်းဖြင့် ‘သိပ္ပံနဒီ’ ရောက်လာသည်မသိပါ။

စီးပွားရေးကိစ္စလား၊ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စပဲလား။ ဘာကိုဦးတည် ပြောနေမှန်းလည်း ‘စံ’ နားမလည်ပါချေ။ ဒါတောင်မှ စကားကို သွယ်ဝိုက်ပြောတတ်တယ်ဆိုပြီး လူ့ကို စွပ်စွဲနေသေးတာ မဟုတ်ပါ လား။

“ဒီမှာ သိပ္ပံနဒီ Business နဲ့ဆိုလည်း သူ့ကို တို့က ဝယ်ပါ ဝင်ပါဆိုပြီး welcome လုပ်နေတာမျိုးမရှိဘူး။ သူ့ဘာသာ သူ့သဘော နဲ့ ပင်မြင့်စံရုံးချုပ်ကို ဝင်ခွင့်ရသွားတာပါ။ တို့နဲ့က အရှင်းကြီးပဲ၊ Personal အရဆို ပိုတောင်မှ ကင်းသေးတယ်”

“ဝန်မခံချင်တာလား၊ ဝန်မခံရဲတာလား၊ ထိပ်ထားစံ”

“ဘာ”

“သူ့ကို စိတ်ဝင်စားတယ်ဆို အမှန်အတိုင်း ပြောရဲမှာပေါ့၊ ဒီလိုမဟုတ်ဘဲ မျက်စိစုံမှိတ် ငြင်းနေလို့ အပိုပဲ”

“ဘာပြောတယ်”

“နင်မဟုတ်ဘူးလို့ ဘယ်အချိန်ထိ ဖွတ်ငြင်းနေမှာလဲ၊ ကုမ္ပဏီမှာ နင်နဲ့သူ ဘာတွေဖြစ်ပျက်ခဲ့သလဲဆိုတာ ငါ့မျက်စိနဲ့ သေချာမြင်ခဲ့ရတာပါ”

အလို! ... ကိစ္စက ဤမျှကြီးသွားသတဲ့လား။ ဘာမဟုတ်တဲ့ အပြုအမူကြောင့် အိမ်မှာလည်း မှန်တိုင်းမွှေးပြီး လေငြိမ်ရုံကာလလေး သာ ရှိနေတာပါ။ ဘုရားရေ! ... အဲဒီနေ့က Meeting Room

အတွင်းမှာ 'သိမ့်နဒီ' ပါ ရှိနေတာတဲ့လား။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဝေဖန်ကြည့်
 ဖြစ်ဘဲ ကမူးရှူးထိုးဖြင့် ပြေးထွက်ခဲ့မိသည့် ဒေါသကြောင့် နောင်တ
 ရခဲ့သည့်စိတ်က ခုထိ မပြေနိုင်သေးပါလေ။

နောက်ထပ်တစ်ခါ ရုံးခန်းထဲထိ လာပြီး ပြဿနာရှာတာမျိုး
 ဖြစ်ပြန်ပါရောလား။ ရှင်က တကယ့်မီးခဲပါပဲ 'ရှိန်းရာဇာ'။ အနီးနားမှာ
 ရှိနေတဲ့ ဘာပစ္စည်းကိုမှမဆို လောင်ကျွမ်းစေနိုင်တဲ့ တကယ့်မီးခဲ
 အစစ်ပါပဲ။ ဒါကိုများ ကျွန်မက ရှင်ကို ဖြားယောင်းသတိပေးလေ။ လောက
 ကြီး ဟားတိုက်ရမယ်မောတော့မှာပဲလား။

“စိတ်ထင်ရာ ဖွတ်မပြောပါနဲ့ သိမ့်နဒီ၊ မင်းရဲ့လူနဲ့ တို့
 ဘာမှမပတ်သက်ဘူး။ ဒီတော့ တို့ကို စွပ်စွပ်စွဲစွဲနဲ့ ပြောဖို့မလိုပါဘူး”

“ဟင်းဟင်း... ဒီလိုပဲ ပြောမယ်ဆိုတာ သိထားသားပဲ”

“ဘာရယ်”

“နင်က လူရှေ့မှာတော့ လက်သည်းဝှက်ထားပြီး နောက်
 ကွယ်မှာမှ ခိုးစားတတ်တဲ့ကြောင်မျိုးပဲ၊ ထိပ်ထားစံ”

“ဘာ! ... မင်း... မင်း အတော့်ကို စော်ကားလွန်းနေပြီ
 နော်”

“ကိုယ့်အလှည့်ကျ နာတတ်ပါလား၊ ထိပ်ထားစံ၊ ကိုယ်ချင်း
 စာကြည့်ပေါ့၊ နင့်ကြောင့် ကိုရာဇာ ဥပေက္ခာပြုခြင်းခံရတဲ့ ငါက
 ... ဟောဒီရင်ထဲမှာ ဘယ်လောက်နာကျင်ခံစားနေရမလဲဆိုတာ”

ရင်ဘတ်ကို တဘုန်းဘုန်းထုပ်ရင်း အံ့ကြိတ်ပြောနေသည့်
 ‘သိမ့်နဒီ’ က အနားသို့ ကပ်လာလေ၏။ အရှူးထတာက တခြားနေရာ
 မှာ သွားမပေါက်ကွဲပါဘဲ ‘စံ’ ရဲ့ရုံးခန်းထဲမှာ ဖြစ်ရတယ်လို့၊ စာနာ
 တာ နာကျင်တာဆိုပြီး ခေါင်းစဉ်တင်ပြောနေတာ ‘စံ’ ကမခံစား
 တတ်သည့် စက်ရှုပ်မှုမဟုတ်တာပဲ။

“ဥစ္စာခြောက်တတ်ရင်လည်း ကိုယ့်လူကို ကိုယ်နိုင်အောင်
 ထိန်းမှပေါ့၊ သိမ့်နဒီ၊ အဲဒီတစ်ယောက်ကိုပဲ ‘တ’ ပြီး ရှူးနေရင် မင်း
 ကို ဘယ်လိုနာမည်နဲ့ခေါ်ကြမှာလဲ၊ လောကမှာ ‘ရှိန်းရာဇာ’ တစ်
 ယောက်တည်း ယောက်ျားဖြစ်တာမှ မဟုတ်တာ”

“နင်!”

“မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး သူစိမ်းယောက်ျားတစ်ယောက်အပေါ်
 ဒီလောက်ကြီး မွန်နေတာ ရှက်ဖို့ကောင်းပါတယ်”

“နင်! ... နင်!”

လက်တစ်ဖက်မြှောက်တက်လာစဉ် ‘စံ’ က ခြေလှမ်းကို
 နောက်သို့ဆုတ်လိုက်မိလေ၏။

အခန်း (၂၅)

နောက်မှာရှိနေသည့် ပစ္စည်းပုံနှင့် ခလုတ်တိုက်မိသွားတာမို့ လူက ယိုင်သွားရပါသည်။ သို့သော် ... 'သိမ့်နဒီ' ၏လက်က 'စုံ' ထံ ရောက်မလာပါချေ။ စားပွဲကို လှမ်းကိုင်ဖမ်းထိန်းလိုက်စဉ် 'သိမ့်နဒီ' ၏လက်ကို ဖမ်းဆုပ်တားဆီးလိုက်သည့်လူထံ အကြည့်ရောက်သွားရပါ၏။ အလို! ... 'ရှိန်းရာဇာ' ရောက်လာပါရောလား။

“မင်း ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ၊ နဒီ”

“ကို ... ကိုရာဇာ”

“သူ့ကို ကိုယ်ထိလက်ရောက် ခေါ်ကားမို့ မင်းမှာ ဘာအခွင့်များ ရှိလို့လဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး”

“ကိုနဲ့ ထိပ်ထားစံက ဘယ်လိုဖြစ်နေမှန်း နဒီ သိတယ်”

“အဲဒါ မင်းနဲ့ ဘာဆိုင်လို့ သူ့ကို ပြဿနာလာရှာရတာလဲ၊ နဒီ”

“မချစ်ရဘူး!”

“ဘာ”

“ထိပ်ထားစံကို မချစ်ရဘူးလို့ ပြောနေတာလေ၊ ကိုက နဒီ အတွက်ပါ။ ကိုနဲ့အဆင့်ချင်းညီအောင် နဒီ အမြဲမပြတ် ကြိုးစားခဲ့ရတာ၊ ကိုသဘောကျ ကိုမိဘ စိတ်တိုင်းကျဖြစ်စေဖို့ အိမ်အကဲကြည့်ပြီး ကြိုးစားခဲ့ရတဲ့ ရလဒ်က နောက်ဆုတ်ဖို့တဲ့လား၊ လုံ့မဖြစ်သင့်ဘူးကိုရယ်၊ နဒီကို ငဲ့ပါဦး”

“ဟာ! ... နဒီရာ ... ကျစ်!”

ဘုရားရေ! ... လူကိုရှေ့ထားပြီး ပေါ်တင်ကြီး ပြောနေတာပါလား။ မျက်ရည်ကျပြီး တားနေသည့် 'သိမ့်နဒီ' က အံ့သြစရာပါ။ အချစ်ဆိုတာ ဘယ်သူ့ကိုချစ်ပါ၊ ဘယ်သူ့ကိုတော့ မချစ်ရဘူးဆိုပြီး အမိန့်ပေးစေခိုင်းလို့ရတဲ့အရာမှ မဟုတ်တာလေ။ သူတို့နှစ်ဦး ချစ်သူ ဖြစ်ခဲ့တာပဲလား။ ချစ်သူဖြစ်နေစဉ်မှာမှ 'စုံ' ကြောင့် လမ်းခွဲရတာများလား။ ဘာတွေလဲ။ ဒီအရှုပ်ထုပ်ကို ပြေအောင် မဖြေရှင်းနိုင်တော့ပါလေ။

“မင်းကို ပြောထားပြီးပြီလေ၊ ဘာလို့ နားမလည်ရတာလဲ”

၂၉၄ * မမသဒ္ဓါမောင်

“မသိဘူး... မသိဘူး၊ အဲဒါ ထိပ်ထားစံကြောင့် ဖြစ်ရတာ၊ နင်သာမရှိရင် ငါ ဒီလိုအသည်းကွဲစရာအကြောင်းမရှိဘူး”

“နဒီ!”

“ရှင်တို့ရဲ့မရှင်းမရှင်းကိစ္စကို တခြားမှာ ဝေးဝေးသွားရှင်းပါ၊ ကိုရိုန်းရာဇာ”

“ဘယ်လို... မရှင်းမရှင်း ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“ကိုယ်နဲ့နဒီက လုပ်ငန်းကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး GM နဲ့ Secretary အဆင့်မျိုးပဲ ရှိတာပါ၊ စံ၊ စံထင်နေသလိုမျိုး မဟုတ်ဘူး”

“ကို အဲဒီလိုတော့ မပြောပါနဲ့၊ နဒီက ကိုအိမ်မှာ ဝင်ထွက်ခွင့်ရထားတဲ့အထိ ရင်းနှီးသူပါ။ အခုမှမြင်တဲ့ သူစိမ်းကို နဒီထက် ပိုပြီး သံယောဇဉ်တွယ်စရာလား၊ မတရားသဖြင့် မဆုံးဖြတ်ပါနဲ့”

“တောက်!... ငဲ့ညှာလို့ ညှာပေးမှန်းမသိ မရောင့်တက်ပြီ ပါနဲ့ နဒီ၊ မင်းကို ငါ အစောကြီးကတည်းက ရှင်းပြထားပြီးပြီ၊ ဖေဖေရော အန်တီငယ်ပါ ကိုယ့်ကိစ္စကို အကုန်သိထားတယ် နဒီ၊ ကိုယ်ချစ်တာ စံကိုပါ၊ ထိပ်ထားစံကိုပဲ နှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်ခဲ့တာ ကြာပါပြီ”

“ဟင်!”

‘စံ’ ယောင်ယမ်းလျက် ပါးစပ်ကို လက်ဝါးဖြင့် ပိတ်ထားလိုက်မိလေ၏။ ‘ဗုဒ္ဓေါ!’ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီစကားကို ရုံးခန်းထဲမှာ

အရာရာတိုင်းထက်ပို၍ * ၂၉၅

အသံကျယ်ကြီးနှင့် ပြောရပါသလဲ။ အံ့သြခြင်းတို့နှင့်အတူ အနီးသို့ ရောက်အောင် ချဉ်းကပ်လာခဲ့သည့် သူ့အကြံအစည်ကို သေချာသိလိုက်ရပါ၏။ ‘စံ’ တော့ အန္တရာယ်စက်ကွင်းထဲမှာ မိနေလေပြီ။

“ဟင့်အင်း... မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ မဖြစ်စေရဘူး”

“သိပ်နဒီ”

“နဒီက ကိုနဲ့ အနီးဆုံးမှာ ရှိနေခဲ့တာပါကွယ်”

“မှန်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ သံယောဇဉ်ရှိရုံနဲ့ အချစ်ဆိုတာ ဖြစ်မလာဘူး နဒီ၊ ညီမလေးလို သဘောထားတာ၊ သူငယ်ချင်းလို ရိုးသားဖြူစင်တဲ့မေတ္တာမျိုးသာ ပေးနိုင်တာ နဒီ သိရဲ့သားနဲ့ကွာ”

“ကိုကို မုန်းတယ်!”

“မုန်းလည်း မတတ်နိုင်ဘူး၊ နဒီ၊ ကိုယ်ချစ်တာ နဒီမှ မဟုတ်လား”

‘သိပ်နဒီ’ က ‘စံ’ ကို စူးစူးရှဲရှဲ တစ်ချက်ကြည့်ရင်း ရုံးခန်းအတွင်းမှ ပြေးထွက်သွားလေတော့၏။ ချစ်တာတွေ၊ မုန်းတာတွေ၊ သံယောဇဉ်ရှိတာတွေ၊ ဖြူစင်တာ၊ ရိုးသားတာတွေတဲ့... ဘာတွေလဲ။ ရှုပ်ယှက်ခတ်လိုက်တဲ့ မနက်ခင်းပါပဲလား။ သူက ခဏမျှငြိမ်သက်နေပြီးမှ ‘စံ’ ကို လှည့်ကြည့်လိုက်လေသည်။

“စံ”

“ပြောလို့ မပြီးသေးဘူးလား”

၂၉၆ * မမသဒ္ဓါမောင်

“ကိုယ်မှ စံကို မပြောရသေးတာ”

“ဒါဆို ကျွန်မ အရင်ပြောမယ်၊ ဖြစ်တယ်မှတ်လား”

“အင်း”

ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ ညှိတ်လိုက်ပြီး အံ့ဆွဲသော့ကို လှည့်လိုက်ပါ၏။ တံခါးကို အသာမကာ အတွင်းမှ စက္ကူလုံးနှစ်လုံးကို ယူ၍ စားပွဲထက် တင်ထားလိုက်ပါသည်။ စားပွဲကို ပြိုကြည့်ရင်း သူ မျက်နှာပျက်လေ၏။ ‘စံ’ သိနေမည်ဟု သူ မထင်ထားပုံပါလေ။

“ဒီလက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေကို ပို့တာ ရှင်ပဲ မဟုတ်လား”

“မှန်ပါတယ်”

“ဒါဖြင့် ရှင်ပစ္စည်းတွေယူပြီး ပြန်နိုင်ပါပြီ၊ ကိုရိုန်းရာဇာ”

“ဟဲ့”

“ကျွန်မ ဘာကိုမှ ထပ်မကြားချင်တော့ဘူး၊ စိတ်ရှုပ်လှပြီ”

“ကိုယ်က ... ကိုယ်က”

“ရှင်မှာလည်း သဘောတူထားတဲ့လူ ရှိသလို၊ ကျွန်မမှာလည်း အိမ်က ပေးစားမယ့်သူ ရှိနှင့်ပြီးသားပါ ကိုရိုန်းရာဇာ”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး”

စူးစူးရဲရဲအကြည့်ကြောင့် လန့်သွားရပါ၏။ အခုပဲ ဟိုတစ်ယောက်က မဖြစ်နိုင်ဘူး မဖြစ်စေရဘူးဆိုပြီး အော်ဟစ်သွားသေးတာ

အရာရာတိုင်းထက်ပို၍ * ၂၉၇

လေ။ ရုတ်တရက် အနားသို့ရောက်လာသည့် သူ့ကြောင့် ‘စံ’ ထိတ်လန့်စွာဖြင့် ခြေလှမ်းရွှေ့မိစဉ် နောက်ဖက်မှ နံရံကိုသာ ပိုပြီးသား ဖြစ်သွားရလေ၏။

“ကိုယ်၊ မင်းကိုချစ်တယ်”

“ဘာ”

“ဟောဒီရင်ဘတ်ထဲက နင့်နင့်သည်းသည်းနဲ့ နှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်နေခဲ့ရတာပါ၊ စံ”

“ဟင့်အင်း”

“စံမယုံမှန်း ကိုယ်သိပါတယ်၊ စောင့်ဆိုလည်း အချိန် ဘယ်လောက်ကြာကြာ စောင့်နိုင်ပါတယ်၊ ကိုယ့်ကို ပြန်ချစ်ပါ၊ စံ၊ ကိုယ်မဟုတ်တဲ့ ဘခြားလူနဲ့ လက်ထပ်မယ်လို့တော့ မပြောပါနဲ့”

ဘုရားရေ! ... ဘယ်လိုကြီးပါလိမ့်၊ လက်မောင်းနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ခြင်း ခံလိုက်ရသဖြင့် ထိတ်လန့်မှုက ပိုတိုးသွားရလေ၏။ ရင်တွင်းမှ တဒိန်းဒိန်း အခုန်မြန်လာသလို လက်ဝါးပြင် ဆုပ်ထားရာမှာ ချွေးတို့ စိုထိုင်းပြီး ရွှဲလာမှန်း သိနေပါသည်။ ‘ကေသီ’ က ခုထိ ဘာလို့ပြန်မလာသေးပါလိမ့်။ ဝန်ထမ်းတွေက ဝင်ခွင့်တောင်းပြီးမှ ဝင်လာရဲတာ မဟုတ်လား။

“စံ”

“ဟင့်အင်း”

၂၉၈ * မမသဒ္ဓါမောင်

“ကိုယ့်ကို တစ်ခါတည်း အပြတ်မငြင်းလိုက်ပါနဲ့၊ သတ္တိရှိရင် လူကိုယ်တိုင် လာတွေ့ဆိုလို့ အခု ကိုယ်လာခဲ့ပါ။ စံအတွက် လက်ဆောင်တောင်မှ ဝင်ယူလာခဲ့တယ်”

မျက်စိရှေ့ ဖျတ်ခနဲ ပွင့်သွားပါသည့် ဗူးလေးအတွင်းမှာ တလက်လက်တောက်ပနေသည်က လက်စွပ်လေးနှစ်ကွင်းပါ။ စဉ်းစားစမ်း ‘စံ’ ဒီလူကြောင့် အရှက်ရခဲ့တာ။ ဒီလူကြောင့် ဒေါသတွေ ဖြစ်ခဲ့တာ။ ဒီလူကြောင့် ဒုက္ခတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်နေရရင်းခဲ့တာ။ ဒီလူကြောင့်ပဲ မိဘတွေနဲ့ မပြေလည်ဘဲ မျက်ရည်ကျခဲ့တာတွေကို မေ့နိုင်မှာတဲ့လား။

နုလုံးသားကို အလိုလိုက်လို့ ဘာများကောင်းလာမှာတဲ့လဲ။ ဖြစ်ချင်တာထက် ဖြစ်သင့်တာကို ဦးစားပေါ် ရွေးချယ်နိုင်မှသာ မတ်မတ်ရပ်တည်နိုင်မှာလေ။ ဖေဖေ နေ့စဉ်ဆုံးမခဲ့ပါလျက် အမှိုက်တကား အမှိုက်မှောင်ဆုံးနေရာအထိ ဆက်တိုင်းမိခဲ့လျှင် ‘ထိပ်ထားစံ’ ဆိုတာ ဒီကမ္ဘာမှာ မှုန်ဝါးပျောက်ကွယ်သွားတော့မှာပါ။

“ကျွန်မ လက်မခံနိုင်ဘူး”

“စံ”

“ငြင်းပါရစေ၊ ပြန်ယူသွားပါ ကိုရိုန်းရာဇာ”

“စံရယ် ... ကိုယ့်အပေါ်မှာ အာဃာတတွေ ရှိနေတုန်းပဲလား”

အရာရာတိုင်းထက်ပို၍ * ၂၉၉

“မဟုတ်ပါဘူး ... ကျွန်မ ဘာအပူမျိုးမှ ရင်ထဲသိမ်းမထားခဲ့ပါဘူး ကိုရိုန်းရာဇာ၊ အမှန်းဆိုတာ ပျိုးမိသူရဲရင်ကို လောင်ကျွမ်းစေတဲ့ မီးမို့ပါ”

“ဒါဖြင့် ... ဒါဖြင့်”

“ကိုရိုန်းရာဇာကို ကျွန်မ မမှန်းပေမယ့် ချစ်လည်း မချစ်နိုင်ပါဘူး”

“ဟာ ... စံရယ်၊ စံယုံအောင် ကိုယ် ဘယ်လိုသက်သေပြရပါမလဲ၊ မင်းနဲ့ အနီးဆုံးကိုရောက်အောင် ကိုယ် ကြိုးစားချဉ်းကပ်လာခဲ့တဲ့ ခရီးက အဝေးကြီးမှာပဲ ရှိသေးတာပါ။ အနီးဆုံးမှာနေခွင့်၊ ရင်ခုန်သံကြားခွင့်မျိုး ကိုယ့်မှာ ရနိုင်ခွင့်မရှိဘူးလား၊ စံ၊ ဘာမဆို ဖြည့်ဆည်းပေးချင်စိတ်နဲ့ မင်းကို အရာရာတိုင်းထက်ပိုပြီး ချစ်မြတ်နိုးခဲ့တာပါ စံရယ်”

မျက်ရည်ဝဲလျက် ပြောနေသည့် သူ့ကို ပြန်မကြည့်ပါဘဲ အကြည့်လွှဲလိုက်မိပါ၏။ လူယူသည်ဟု ‘သိမ့်နဒီ’ မြင်မှာပါ။ အိမ်ထဲထွက်ခွင့်ရပြီး ဒီလူကို အရိပ်ပမာ စောင့်နေခဲ့ပါလျက် ဥပေက္ခာပြုခြင်း ခံရပြီး နာကျင်ခံစားနေတာ မျက်မြင်ပဲ မဟုတ်ပါလား။ ‘အဖြေဆိုသည့် ခေါင်းတစ်ညိတ်မှာ နောက်ဆက်တွဲ ဖြေရှင်းရမည့်ကိစ္စက အများကြီးမှ အများကြီးပါလေ။

ပထမ ‘သိမ့်နဒီ’၊ ဒုတိယ ‘ဒေါက်တာဇေယျာဘုန်းမြင့်’၊

တတိယ 'တစ်ဦးစီ၏မိဘများ' ... စသည်ဖြင့် စဉ်းစားမိပါက မဆုံး
တော့ပါ။ စိတ်ဆန္ဒဆိုတာ အာသာရှိတိုင်းဖြစ်နိုင်တာမှ မဟုတ်ဘဲ။
အထူးသဖြင့် 'စံ' ကို နှုတ်ဖျားက ခဏခဏ မပြောပါဘဲ အကြည့်
နွေးနွေးဖြင့်သာ ပြောတတ်သည့် 'ကိုစေ့' ကို အားနာမှုအကြီးဆုံးပါပဲ။

ချစ်ခြင်းမှာ ဂုဏ်သိက္ခာဆိုတာ နှိမ့်မယ်ဆိုပါလျှင် ထိုအရာကို
'စံ' လေးစားဦးညွတ်ပြရမည်သာ။

နားလည်ပေးပါ 'ရှိန်းရာဇာ'။

ယောက်ျားတွေ ကိုးကွယ်ကြတဲ့ အချစ်မှာ ကျွန်မတို့မိန်းမ
သားတွေက အဲဒီအရာတစ်ခုတည်းကိုပဲ ကွက်မကြည့်တတ်လို့ပါ။

နုလုံးသားက စေခိုင်းနေပါသော်ငြား နှုတ်ဖျားက ဝန်ခံဖို့ကို
ဦးနှောက်က ခွင့်မပြုနိုင်အောင် ထိန်းချုပ်ထားတတ်လို့ဆိုတာကို ရှင်
သီစေချင်ပါတယ်။

တကယ်တော့ ... 'စံ' ဆိုတာ ...

ရင်ဖွင့်ပြောတာကို နားထောင်ပြီး ပြန်မပြောချင်တဲ့လူထက်
အပြန်အလှန် ငြင်းခုံပေးတဲ့လူကိုပဲ လိုအပ်ပါတယ်။

သို့သော် လက်တွေ့မှာဖြင့် ဖြစ်ချင်တာထက် ဖြစ်သင့်တာ
ကိုသာ အလေးပေး ရွေးချယ်ရမှာပါလေ။

"ဒါက ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ"

"မမ"

ရုတ်တရက်ရောက်လာသည့် 'ကေသီ' နှင့် 'ဒေါက်တာဇေ
ယျာဘုန်းမြင့်' ကြောင့် နီးနီးကပ်ကပ် ရပ်နေရာမှ ခြေလှမ်းဆုတ်ခွာ
ရပ်လိုက်ကြရပါ၏။ သူက စောစောက ဖွင့်ထားပါသည့် လက်စွပ်ဖူး
လေးကို ပြန်စိတ်ကာ ဘောင်းဘီအိတ်ကပ်ထဲသို့ ထည့်သိမ်းလိုက်
လေသည်။

"ကိုဇေ"

"လမ်းမှာဆိုလာတာနဲ့ ကားကြီးစီးလာခဲ့တာ မမရဲ့ Night
duty ထွက်လာတာတဲ့ မမ အလုပ်ပြန်ဆင်းနေပြီဆိုလို့ ပါလာလေရဲ့"

"ဪ"

"နေဖြင့် သိပ်မကောင်းသေးဘဲ ပင်ပင်ပန်းပန်းတွေ လုပ်
နေပြန်ပါပြီ။ စံက သိပ်ခေါင်းမာတာပဲ"

"ဆူချင်ပြန်ပြီလား"

"Sorry ... Sorry စိတ်တော့မကောက်လိုက်ပါနဲ့ ကိုယ်က
စိုးရိမ်လို့ ပြောမိတာပါ။ ဘယ်သူများလဲ"

"ဖေဖေကုမ္ပဏီက member ပါ ကိုဇေ မိတ်ဆက်ပေးရ
ဦးမယ်။ ဇေဇေကုမ္ပဏီရဲ့ GM ဦးရှိန်းရာဇာပါ။ ဒါက ကျွန်မနဲ့
မကြာခင် Engage လုပ်မယ့် ဒေါက်တာဇေယျာဘုန်းမြင့်ပါရှင်"

အမျိုးသားနှစ်ဦး လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်လေ၏။ ဆုတ်သွား
သည့် လက်က တင်းကျပ်နေသလို အကြည့်တို့ကလည်း နူးစက်

၃၀၂ * မမသဒ္ဒါမောင်

စိုက် ရှိလှပါသည်။ ‘တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်’ ဟုလည်း မပြော
ဖြစ်ဘဲ ဒီအတိုင်းကြီး နှုတ်ဆက်နေပုံက တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်နေလေ၏။
‘စံ’ က မျက်နှာပူလာသဖြင့် ကိုင်ထားကြသည့်လက်ကို ဆွဲဖြုတ်လိုက်
စဉ် ‘ကိုဇေ’ က ‘စံ’၏လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်လေသည်။

“Lunch မစားရသေးဘူး၊ မဟုတ်လား”

“ဘယ်စားရသေးမှာလဲ၊ ဒီနေ့ အစောကြီး ထွက်လာလို့
မေမေ ထမင်းချိုင့်ထည့်ဖို့ အချိန်မရတော့ဘူး”

“ဒါဖြင့် အပြင်မှာ ကိုယ် ဝယ်ကျွေးမယ်လေ”

“Ok လေ ... ကေသီရော လိုက်ခဲ့ပါလား”

“အာ ... မဟုတ်တာ၊ မမတို့ပဲ သီးသန့်သွားစားကြပါ”

“လိုက်ခဲ့ပါ ကေသီရဲ့ ... ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“အလိုက်မသိဖြစ်နေမှာစိုးလို့ပါ”

“အဲဒီလို မထင်ပါဘူးဗျာ၊ ကားကြိုတောင် တင်ခေါ်ခဲ့သေး
တာပဲ၊ စံ Ok ရင် ကိုယ်လည်း Ok ပါတယ်”

သုံးယောက်သား ရယ်မောပြောနေသည့်အနီးမှ သူ ထွက်
သွားလေ၏။ ကားပေါ်တက်လိုက်စဉ် မိုးက နေသာလျက်မှာပင် ခပ်
ဖွဲဖွဲရွာချလိုက်လေသည်။ ကုမ္ပဏီဝင်းထဲမှ ကားလေးထွက်သွားတာကို
ကားနောက်မီးနီလေး ပျောက်သွားချိန်ထိ ရပ်ကြည့်နေမိ၏။

အရာရာတိုင်းထက်ပိုပြီး ချစ်သတဲ့လား။

အရာရာတိုင်းထက်ပို၍ * ၃၀၃

‘စံ’ ယုံပါတယ်။

သို့သော် ... အချစ်ဆိုတာ ပေးချင်တိုင်း ပေးလို့ရတဲ့အရာမှ
မဟုတ်တာလေ။

လေးစားလျက် ...

BURMESE
CLASSIC

မမသဒ္ဒါမောင်
12th Mar. 2016
PM (1:55)

နောက်လထွက်မည့်စာအုပ်

“နုလုံးသားကို ပိုင်စိုးသူ ...”

“မင်းကို ကိုယ်ပိုင်တယ် ‘တျာ’ ...”

မင်းရဲနုလုံးသားကိုရော၊ စိတ်ကိုပါ ကိုယ်ပဲ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရခဲ့တာပါ။

ဒီတော့ ကိုယ်ကလွဲပြီး တခြားဘယ်သူစိမ်းယောက်ျားမျိုးကိုမှ

မကြည့်နဲ့၊ မမြင်နဲ့၊ မချစ်မိစေနဲ့!”

မမသဒ္ဓါမောင်

အရာရာတိုင်းထက်ပို၍

ကြယ်စင်မှူးဝေ

အိမ်မက်ခါးတဲ့ည

မယ်ခိုင်

အိမ်

မိုးခက်ပွင့်

အိုဘယ့်ငှက်ငယ်

အလင်းသစ်

အမှန်း၏ဆန်ကျင်ဘက်

လှိုင်းကြာဖြူ

ကမ္ဘာ့ရုပ်ဝန်းဆီက အိုအေမစ်

BURMESE
CLASSIC